

Η Γαλλοφωνία στο ελληνικό θέατρο τις δύο πρώτες δεκαετίες τού εικοστού πρώτου αιώνα.

Το μεταφρασμένο γαλλόφωνο θεατρικό έργο στις Αθηναϊκές σκηνές τα τελευταία χρόνια (2020-2023).

Ο Μολιέρος, ο Καμύ, ο Κολτές, ο Κλωντέλ, ο Ρακίνας, ο Ζενέ, ο Αρτώ, ο γαλλόφωνος Μπέκετ και πολλοί άλλοι / πολλές άλλες ελάσσονες έχουν την τιμητική τους στην ελληνική παραστασιογραφία των δύο πρώτων δεκαετιών τού εικοστού πρώτου αιώνα.

Από τον Μολιέρο κυριαρχεί και διασώζεται (μάλλον λόγω θέματος) «Ο Μισάνθρωπος», ενώ ο «Ντον Ζουάν» παρουσιάζεται σπάνια κυρίως λόγω τής μεταφυσικής σκηνης τού ζωντανέματος ενός αγάλματος στο τέλος.

Από τον Καμύ προτιμάται κυρίως η επίσης επίκαιρη «Παρεξήγηση» κι ο ακόμα πιο σύγχρονος «Ξένος».

Από τον Ζενέ προηγούνται «Οι Δούλες» σε άπειρες εκδοχές του, ενώ το «Μπαλκόνι» ανεβαίνει μόνο μία φορά τώρα στο Studio Κυψέλης, ενώ την προηγούμενη μεγάλη παραγωγή οφείλουμε στον σκηνοθέτη Αλέξη Σολωμό με τον θίασο «Προσκήνιο» το μακρινό εκείνο 1979 (φιλοτέχνησε και την μετάφραση ο ίδιος ο λαμπρός καταξιωμένος σκηνοθέτης και πρώην καλλιτεχνικός διευθυντής τού Εθνικού μας Θεάτρου).

Από τον Κολτές διαιωνίζεται ο παραβατικός και ηλιολάτρης «Ρομπέρτο Τσούκο».

Από τον Ρακίνα φυσικά η Φαίδρα.

Από τον μυστικιστή Κλωντέλ «Ο κλήρος τού μεσημεριού» και «Το νησί των σκλάβων» (σπανιότερα).

Το «Κεκλεισμένων των θυρών» τού αρνησία υποψηφίου Νομπελίστα Σαρτρ παίχτηκε ελάχιστα στις δεκαετίες 1980 και 1990 αλλά φαίνεται σαν να λησμονήθηκε από την αυγή τού εικοστού πρώτου αιώνα και μετά. Οι «Μύγες» του (“Les mouches”) φαίνεται πως έχουν ανέβει σε νεοελληνική μετάφραση μόνο στις 3 Ιουλίου 2021 στο 9ο Αττικό Σχολείο Αρχαίου Δράματος.

Από τους γαλλόφωνους Μπέκετ και Ιονέσκο τα πιο κάτω ευπώλητα και δημοφιλή έργα:

- από τον Ιρλανδό «Περιμένοντας τον Γκοντό» (άπειρες εκδοχές), «Oh les Beaux jours!» (ακόμα περισσότερες),
- ενώ από τον Ρουμάνο «Οι καρέκλες», «Η φαλακρή τραγουδίστρια» και λιγότερο «Το μάθημα» (ίσως γιατί οι Έλληνες είναι περισσότερο άναρχοι κι αμφισβητίες από τους καθολικούς).

Ο Αρτώ εμπνέει σύγχρονους νεοέλληνες δραματουργούς, όπως και η Camille Claudel. Αλλά και τα περίφημα γράμματα τής Ελοΐζ στον Αβελάρδο!!!

Η Γαλλοφωνία στην Ελλάδα ξεκίνησε από την νεότευκτη αστική τάξη τής πρώτης βιομηχανικής επανάστασης, εξαπλώθηκε στους μεσοαστούς κι επεκτάθηκε σε όλα τα κοινωνικά στρώματα λόγω των γυμνασιακών, λυκειακών, πανεπιστημιακών μαθημάτων και χάρη στις προπτυχιακές και μεταπτυχιακές σπουδές σε γαλλόφωνα κολλέγια, πανεπιστήμια, σχολές...

Από την εύπεπτη μυθιστοριογραφία περάσαμε στην σοβαρότερη λογοτεχνία κι από το μπουλβάρ στο θέατρο αξιώσεων. Το γαλλικό αστικό δράμα επηρέασε τα μάλα την περιρρέουσα ατμόσφαιρα τού νεοελληνικού πολιτισμού κατά την διάρκεια των δύο τελευταίων αιώνων. Σε δεύτερη θέση φυσικά μετά την κυρίαρχη αγγλοσαξωνική

κουλτούρα, κυρίως μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και από την κυρίαρχη βαυαρική κουλτούρα τού τέλους τού δέκατου ένατου αιώνα και των αρχών τού εικοστού (λόγω Όθωνα, Αμαλίας και Αυτοκράτειρας Ελισάβετ – αλλά όχι μόνον, και λόγω Γκαίτε και σπουδών θεατρικών, εικαστικών, μουσικών σε γερμανόφωνα εκπαιδευτικά ιδρύματα).

Εν κατακλείδι σήμερα, η ελληνική θεατρική πραγματικότητα είναι σε μεγάλο βαθμό επηρεασμένη από τον σύγχρονο και παλαιότερο γαλλικό πολιτισμό.

Η Γαλλοφωνία είναι μια σημαντική διάσταση τής πραγματικότητας στο χώρο των ελληνικών πνευματικών, καλλιτεχνικών και λογοτεχνικών δραστηριοτήτων και εκδηλώσεων.

Ενδεικτικά αναφέρω:

1. Το Γαλλόφωνο θέατρο στο ΚΟΒΕ

<https://issuu.com/ntngreece/docs/pe0463q0001v02>

Το Γαλλόφωνο Θέατρο στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος (Παραστάσεις 1961 - 2018). Το πρόγραμμα για την συμμετοχή του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος στην 15η Διεθνή Έκθεση Βιβλίου Θεσσαλονίκης, που πραγματοποιείται από 3 μέχρι 6 Μαΐου 2018 στο Διεθνές Εκθεσιακό Κέντρο Θεσσαλονίκης (ΔΕΘ-HELEXPO), με διοργανωτή το Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού και συνδιοργανωτές τη ΔΕΘ-HELEXPO, το Δήμο Θεσσαλονίκης τους Συλλόγους Ελλήνων Εκδοτών και ανεξάρτητους εκδότες, με την υποστήριξη της Βουλής των Ελλήνων και υπό την αιγίδα του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού. Περισσότερα εδώ: <https://qoo.gl/3ie9Pu>

2. Το Μπαλκόνι

Έτος: 1979

Θεατρικός τίτλος: Το Μπαλκόνι (Le Balcon)

Είδος: Δράμα

Θέατρο:

Θίασος: Προσκήνιο

Πρεμιέρα: 1979

Περίοδοι παραστάσεων: 1979-1980

Τόπος: Αθήνα

Σκηνοθεσία: Αλέξης Σολομός

Συγγραφέας: Jean Genet

Σενάριο: Αλέξης Σολομός (μετάφραση κειμένου)

Σκηνικά: Λίζα Ζαΐμη

Κοστούμια: Λίζα Ζαΐμη

Ηθοποιοί: Όλια Λαζαρίδου, Άννα Φόνσου, Σπύρος Καλογήρου, Μάνος Βενιέρης, Κατερίνα Μαραγκού, Τάκης Χρυσικάκος, Κατερίνα Γιουλάκη, Δημήτρης Καλλιβωκάς.

https://www.retrodb.gr/wiki/index.php/%CE%A4%CE%BF_%CE%9C%CF%80%CE%B1%CE%BB%CE%BA%CF%8C%CE%BD%CE%B9

3. Το Μπαλκόνι, του Ζαν Ζενέ από τους Θεατρίνων Θεατές στο Studio Κυψέλης

CULTURENOW / 24-02-2023 / 12:07

Οι Θεατρίνων Θεατές παρουσιάζουν το έργο «Το Μπαλκόνι», του Ζαν Ζενέ, σε σκηνοθεσία Γιώργου Λιβανού, στο Studio Κυψέλης.

Έφτασε η ώρα για τη μεγαλύτερη και πιο φιλόδοξη παραγωγή των Θεατρίνων Θεατές, που θα παρουσιαστεί στο Studio Κυψέλης από την Πέμπτη 2 Μαρτίου και κάθε Πέμπτη και Παρασκευή στις 9 μμ. Ένα αυστηρά ακατάλληλο παραμύθι ενηλίκων, με 16μελή θίασο και ζωντανή μουσική επί σκηνής, με την τολμηρή σκηνοθετική ματιά του Γιώργου Λιβανού, σε μουσική του κορυφαίου μαέστρου Μίμη Πλέσσα.

Το κολασμένα τολμηρό, πρωτοποριακό ακόμα και στις μέρες μας έργο του Ζενέ, αναδημιουργείται από την Λεία Βιτάλη και μεταφέρεται στην σκηνή του Studio Κυψέλης, την οποία για τις ανάγκες της παράστασης η Δέσποινα Βολίδη μεταμορφώνει σε έναν υπερπολυτελή οίκο ψευδαισθήσεων! Την δραματουργική επεξεργασία υπογράφει η Χαρά Μπακονικόλα, η χορογραφία είναι του Άγγελου Χατζή και η καλλιτεχνική επιμέλεια του Γιάννη

Σολδάτου. Μια καυστική σάτιρα στην πιο ακριβή παραγωγή που φιλοξενήθηκε ποτέ σε rocket theater! Ένα σπουδαίο, δύσκολο, αιρετικό, απαιτητικό και ποιητικό έργο του οποίου τα δικαιώματα εξασφάλισαν οι Θεατρίνων Θεατές, σε μια πρωτοποριακή αισθησιακή εκδοχή με ένα θίασο all time classic πρωταγωνιστών & άξιους συντελεστές που το απογειώνουν.

Λίγα λόγια για το έργο

Το πολυτελές Μπορντέλο των Ψευδαισθήσεων της Μαντάμ Ίρμα, ανοίγει και υποδέχεται τους θαμώνες του σε νύχτες λαγνείας, που ζουν σα να μην υπάρχει αύριο. Έξω μια επανάσταση καλπάζει και ισοπεδώνει τα πάντα! Τι θα γίνει όταν οι ήρωες κληθούν να πάρουν στην πραγματικότητα, τους ρόλους που μια ζωή ονειρεύονταν; Θα αντέξουν την έκθεση τους, στο Μπαλκόνι; Άραγε μετά θα υπάρξει η επιστροφή; Ποια είναι ικανή να γίνει Βασίλισσα; Μια νύχτα που θα καθορίσει τη ζωή των ηρώων που θα κληθούν να ζήσουν αυτό που μια ζωή ονειρευόντουσαν... Μήπως όμως το όνειρο καταλήξει σε εφιάλτη;

Η παράσταση επικεντρώνεται στο παιχνίδι των πολλαπλών ειδώλων από καθρέφτες – κάτοπτρα που φανερώνουν την πολλαπλότητα του εγώ, όπως ακριβώς ο ίδιος ο Ζενέ είχε ορίσει για τους ήρωες του. Ο Γιώργος Λιβανός δούλεψε σκληρά με το εξασκημένο δυναμικό του με την τεχνική του γραμμικού συμβολισμού που αυτός πρεσβεύει στην Ελλάδα και παρουσιάζει την δική του συγκλονιστική εκδοχή στην σκηνή του Studio Κυψέλης.

Συντελεστές

Σκηνοθέτης – σχεδιασμός φωτισμού- σίχοι: Γιώργος Λιβανός

Απόδοση – αναδημιουργία κειμένου: Λεία Βιτάλη

Μετάφραση: Μαίρη Μιχαλάτου

Δραματουργική επεξεργασία: Χαρά Μπακονικόλα

Μουσική basic theme: Μίμης Πλέσσας

Χορογραφία: Άγγελος Χατζής

Σκηνογραφία – κοστούμια: Δέσποινα Βολίδη

Κινηματογράφηση – Καλλιτεχνικός σύμβουλος: Γιάννης Σολδάτος

Μουσική διδασκαλία: Νίκη Γκουντούμη

Φωτογραφίες παράστασης: Ζώης Τριανταφύλλου – Σφακιανάκης

Trailer: Αντώνης Μανδρανής

Φωτογραφίες προβών: Γιώργος Λιβανός

Υπεύθυνη θεάτρου: Ζωή Τριανταφυλλίδη

Τεχνική υποστήριξη: Ιπποκράτης Βαφειάδης

Manager διαφημίσεων: Χρύσα Πολυζώη -Δημήτρης Βασιλειάδης

Video: Χρήστος Λουκάκης

Υποδοχή – εκτέλεση κοστούμιών – βοηθός ενδυματολόγου: Vania Alexandonva

Υπεύθυνος αρχείου: Βασίλης Θεοδώρου

Marketing manager: Νίκος Σαραφaniάν

Logo παράστασης: Ζώης Τριανταφύλλου Σφακιανάκης

Πρόγραμμα: Εκδόσεις ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ

Επιμέλεια έκδοσης: Έφη Βενιανάκη

Πρωταγωνιστούν

Καίτη Ιμπροχώρη, Πέπη Οικονομοπούλου, Γιώργος Λιβανός,
Νίκος Γιάννακας, Γιάννης Τσιώμου, Νίκος Καραγιώργης, Μάνος
Χατζηγεωργίου, Νίκος Χαλατζίδης, Μαρία Δρακοπούλου,
Σωτήρης Αντωνίου, Μάνος Τσιβιλής, Γιάννος Τριανταφύλου,
Ιουλία Φάλλια & ο Αλέξανδρος Κλημόπουλος

Έκτακτη εμφάνιση στο ρόλο της Βασίλισσας: Χαριτίνη Καρόλου.

Ζωντανή μουσική επί σκηνής:

Πιάνο: Νίκη Γκουντούμη

Ακορντεόν: Γιάννος Τριανταφύλου

Ηλεκτρική κιθάρα: Σωτήρης Αντωνίου

Κιθάρα: Μάνος Τσιβιλής

Κρουστά: Μαρία Δρακοπούλου

Διάρκεια: 120 χωρίς διάλειμμα

Αυστηρά ακατάλληλο για ανηλίκους.

Η παράσταση επιχορηγήθηκε από το ΥΠ.ΠΟ.

<https://www.culturenow.gr/to-mpalkoni-toy-zan-zene-apo-toys-theatrinon-theates-sto-studio-kypselis/>

4. ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «Αποθήκη» οι ΔΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΖΑΝ ΖΕΝΕ: έντονο κοινωνικό σχόλιο μέσα από ένα παιχνίδι ειδώλων στο αρχαιτυπικό «δωμάτιο με τους καθρέφτες».

Κλαιρ που θα πει φωτεινή και Σολάνζ που σημαίνει κάτι σαν «Ηλιακός άγγελος».

Ας θυμηθούμε πως η Μήδεια είναι εγγονή τού Ήλιου και πάνω στο άρμα του (που το σέρνουν δράκοντες) αναλαμβάνεται εις τους ουρανούς, μετά το διπλό φονικό, απρόσβλητη από την δικαιοσύνη των ανθρώπων.

Και ο Ρομπέρτο Τσούκο του Κολτές ανεβασμένος στα κεραμίδια τής φυλακής θωρεί όχι ιδιαίτερα έκπληκτος τον «φαλλό τού Ήλιου».

Το επώνυμό τους; Λεμερσιέ.

Οι μεγάλοι συγγραφείς δεν επιλέγουν τυχαία ονόματα για να βαφτίσουν τα δραματικά τους πρόσωπα.

Η Κυρία είναι ανώνυμη. Είναι απλώς η κυρία, η προνομιούχος, η αριστοκρατία στη μεσοαστική της εκδοχή, η άρχουσα τάξη (στα χαμηλότερα υποστρώματά της), το υπόδειγμα και το αξιοθαύμαστον, που ακολουθεί την μόδα αλλά δεν δημιουργεί μόδα. Δεν είναι ιδιαίτερα έξυπνη αλλά επωφελείται από τα πλεονεκτήματα και τα κεκτημένα της τάξης της. Η ευφυία της είναι αμφίβολη, η πονηρία της όμως κληρονομική. Ακολουθεί τα στερεότυπα και δεν αμφιβάλλει ιδιαίτερα. Επιβιώνει μάλλον από Τύχη, το ταξικό δίκτυ ασφαλείας όμως στην περίπτωση της λειτουργεί. Αντί να δηλητηριάσουν εκείνη, οι δύο αδελφές ορφανές δούλες δηλητηριάζουν η μία την άλλη.

Θέατρο εν θεάτρω, το οποίο οι δύο συμμετέχουσες, εναλλάσσοντας ρόλους αποκαλούν στην αρχή «τελετουργία» και μετά «παιχνίδι».

Όπως και να είναι όμως, τα δραματικά πρόσωπα παρασύρονται συναισθηματικά, νοητικά και σωματικά, υπνωτίζονται και πέφτουν στην ίδια τους την παγίδα.

Ομοίως, οι δύο ηθοποιές που υποδύονται τις μυθικές πλέον «Δούλες» του Ζενέ, πρέπει να μελετήσουν κατά γράμμα το λεγόμενο «Παράδοξο τού Diderot», αφού η μέθοδος τού Στανισλάβσκι θα τις οδηγούσε ενδεχομένως στο ψυχιατρείο. Χρειάζεται επική αποστασιοποίηση και σουρεαλιστικό στυλιζάρισμα, εσπερίστικη αφαιρετικότητα και μινιμαλιστική επιτήδευση αυτό το ακραίο παραστατικών παίγνιον.

Ο πλέον δυσχερής ρόλος είναι τής Κυρίας, γιατί φαίνεται μονοδιάστατος στις ελάχιστες αποχρωσιακές του διακυμάνσεις, όμως δεν είναι, γιατί κι εκείνη παραπαίει ανάμεσα σε εναλλακτικούς ρόλους θύματος/δράστη/συμπαρισταμένης που πρέπει κάθε φορά να υποδύεται. Οι ενδυματολογικές και συναισθηματικές εκτροπές της, μπορεί να μην ακραία εμετικές, είναι όπως οπωσδήποτε απωθητικές σε κάθε υγιώς σκεπτόμενο επαρκή θεατή, ή συνδημιουργικό αναγνώστη μιας παραβολής που συνέταξε ο Ζαν Ζενέ με αφορμή ένα πραγματικό περιστατικό από το αστυνομικό δελτίο ειδήσεων.

Στην παράσταση αυτή τηρήθηκαν οι ισορροπίες και προφυλάχθηκε η εσωτερική μουσική ενός κειμένου οιονεί μουσικού, ως ποιητικού.

Η τελευταία σκηνή τού κειμένου παραπέμπει στο πρώτο κεφάλαιο από την αριστουργηματική, παραβολική και πλούσια σε συμβολισμούς «Παναγία των Λουλουδιών», όπου η φαντασική λειτουργία διορθώνει τις καθημερινές ασυμμετρίες, μεταμορφώνοντας το Παράλογο σε Αισθητικό, το βίαιο σε ηδονικό, το χαρμολυπικό σε ενθουσιαστικό, το συμβιβασμένο σε μαιναδικό, το απολλώνιο σε διονυσιακό και το Χαοτικό σε χωροθετημένο/γεωμετρημένο/τοπογραφημένο.

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας
<https://konstantinosbouras.gr>

info:

<https://www.athinorama.gr/theatre/3012792/suzitisi-me-aformi-tis-doules-tou-zene-sto-apothiki/>

Συζήτηση με αφορμή τις "Δούλες" του Ζενέ στο Αποθήκη

Ο σκηνοθέτης Γιώργο Σκεύας και οι ηθοποιοί Αλεξάνδρα Σακελλαροπούλου, Αγγελική Παπαθεμελή, Αμαλία Καβάλη θα παρευρεθούν στη συζήτηση που θα γίνει μετά την παράσταση του έργου «Δούλες», την Πέμπτη 2 Φεβρουαρίου.

ATHINORAMA TEAM

ΓΡΑΦΕΙ: ATHINORAMA TEAM

17 Ιανουαρίου , 2023

Οι δούλες

Με κάθε ευκαιρία εκδηλώνουν τη χαρά τους για την συνεύρεση τους στις "Δούλες" του Ζαν Ζενέ οι τρεις πρωταγωνίστριες που επέλεξε ο σκηνοθέτης Γιώργος Σκεύας, η Αλεξάνδρα Σακελλαροπούλου που ερμηνεύει την Κυρία, η Αγγελική Παπαθεμελή και η Αμαλία Καβάλη που κρατούν τους ρόλους των δυο αδελφών, υπηρετριών στο επάγγελμα και δίνουν τον καλύτερο τους εαυτό στη σκηνή του Αποθήκη. Οι δύο αδελφές, συμπληρώνουν η μια την άλλη, αγαπτιούνται και παράλληλα

μισούν τον εαυτό τους στο πρόσωπο η μια της άλλης. Μαζί, ασφυκτιούν στον εγκλεισμό τους υπηρετώντας την Κυρία, καταναλώνουν τον ζωτικό αέρα η μια της άλλης. Αναζητώντας απεγνωσμένα οξυγόνο, αποφασίζουν να εξοντώσουν την Κυρία προκυμμένου να αναπνεύσουν τον καθαρό αέρα της....

Φωτογραφίες: Εβίτα Σκουρλέτη©

Ο Ζενέ περιγράφει στις "Δούλες" του τις σχέσεις εξουσίας και εξουσιαζόμενου, τον φθόνο και το ταξικό μίσος, μέσα από ένα ψυχόδραμα βαθύτατα πολιτικό και σατιρικό, την ίδια στιγμή όμως αδυσώπητα τραγικό μέσα στην προδιαγεγραμμένη του οδύνη. Τα ταξικά και όχι μόνο ζητήματα εξουσίας, τα οποία με οξυδέρκεια αντιλαμβάνεται ως ένα πλέγμα εξαρτήσεων, που όλα τα εμπλεκόμενα μέρη το κρατάνε με την ίδια λύσσα με την οποία επιθυμούν να απεμπλακούν από αυτό.

<https://www.all4fun.gr/portal/theatre-2/nea-theatrou/31491-syzitisi-oi-doyles-theatro-apothiki.html?fbclid=IwAR1hW7537tBkg3WN6PJ47XNyAhRixSX1SnLA7Yy9fXtsEKgrZ4pdxj57cmU>

5. «Ο Ξένος» του Καμύ στην παντομιμική παγκοσμιοποιημένη μεταμοντέρνα εκδοχή του.

Η εναλλαγή παρατεταμένης σιωπής με φρενιτική υπερκινητικότητα είναι σίγουρα ένα ασφαλές δραματικό εργαλείο με βέβαια αποτελέσματα στον ψυχισμό και στην σωματική οντότητα των θεατών που έρχονται αντιμέτωπη με τον διπολισμό τής εποχής μας.

Η τέταρτη βιομηχανική επανάσταση τείνει να αντικαταστήσει τις ανθρώπινες νοητικές λειτουργίες με την Ρομποτική και την λεγόμενη Κβαντική Πληροφορική.

Όμως εκείνο που δεν μπορεί να υποκαταστήσει μια εξελιγμένη μηχανή είναι το συναίσθημα (όσο κι αν είναι δυνατή η μίμησής του).

Το περίφημο «παράδοξο τού Diderot» ισχύει εν μέρει σε όλη την θεατρική παραγωγή από τις αρχές τού εικοστού αιώνα όταν εμφανίστηκαν και γιγαντώθηκαν οι διάφοροι -ισμοί που σιγά σιγά ξεφουσκώνουν όσο κι αν παρατηρείται μια καθυστερημένη (κατά 30 χρόνια) εισαγωγή τους στον τόπο μας, που όσο κι αν θεωρείται πολιτιστική επαρχία τής Ευρώπης διαθέτει ένα πολυάριθμο καλλιτεχνικό και λογοτεχνικό δυναμικό.

Στα χρόνια τής παγκοσμιοποίησης έγινε πολύς λόγος για το λεγόμενο «σωματικό θέατρο».

Ούτως ή άλλως, η παντομιμική επικοινωνία δια της Τέχνης ήταν χαρακτηριστικό σε όλες τις αυτοκρατορίες, οι οποίες ως πολυπολιτισμικές κοινωνίες βασιζόνταν σε κοινώς αποδεκτούς (συνήθως απλοποιημένους) κώδικες.

Ας μην ξεχνάμε πως στην ελληνιστική εποχή εισήχθη το πολυτονικό σύστημα (με τις βαρείες, τις υπογεγραμμένες, τις περισπωμένες και τα πνεύματα). Έπρεπε να διατηρηθεί η αρχαία προσωδία με σήματα που υποδείκνυαν την μουσικότητα στη χρήση τής γλώσσας.

Σήμερα κάνουμε το αντίθετο. Τα ισοπεδώνουμε όλα και τα λέμε α-τονικά. Σε αυτό συνέβαλε τα μάλα και η Τεχνολογία.

Έτσι πλέον το κοινωνούμενο νόημα υπερ-τονίζεται και μεταφράζεται δια του σώματος με παραγωγιστικά σημεία που υποκαθιστούν το αρχικό κείμενο δημιουργώντας ένα μετά-κείμενο.

Η σκηνική «όψις» έχει εμπλουτιστεί και η σκηνική σύμβαση εγκατέλειψε προ πολλού την απαίτηση οιασδήποτε αληθοφάνειας. Οι παραστατικές τέχνες απαρνούνται πλέον το

Ορατό, το Ρητό, το Φανερό προκειμένου να ερωτοτροπήσουν με το Άρρητο, το Αόρατο, το Άφατο...

Κι αυτό αυξάνει βεβαίως την όποια ποιητικότητα τού όλου εγχειρήματος, αλλά βάσει τής αρχής αβεβαιότητας τού Heisenberg πολλαπλασιάζει εις το άπειρον τις δυνατές ερμηνείες.

Έτσι το Χάος επικρατεί και η εντροπία τού όλου συστήματος «Γαία» αυξάνεται προσεγγίζοντας το στοιχείο τής μη αντιστρέψιμης έκρηξης.

Βεβαίως, σύμφωνα με πολλές αρχαίες θρησκείες, όπως ο Ινδουϊσμός προκειμένου να αναλάβει δράση ο αναδημιουργός Κρίσνα, πρέπει να προηγηθεί ο αποδομητής Σίβα, ενώ ο Μέγιστος Βισνού προΐσταται, υπερίπταται και συναποκομίζει την πολύτιμη πείρα κάθε κύκλου δημιουργίας Mandara (εξ ου και η κοινή φράση «τα έκανες μαντάρα»).

Τώρα, για να έρθουμε στο εμβληματικό αυτό κείμενο τού Νομπελίστα Αλμπέρ Καμύ, όπου εφαρμόζεται στην πράξη η αρχή τής απροσδιοριστίας, παρακολουθήσαμε στο θέατρο Θησείων από την Transatlantic Group σε σκηνοθεσία της Αλεξάνδρας Καζάζου μια άκρως υπαινικτική και διόλου χαστική παντομιμική εκδοχή του, που ήταν μεν ενδιαφέρουσα εικαστικώς και χοροθεατρικώς δυσχέραινε όμως την παρακολούθηση τού λεκτικού νοήματος η υπερκινητικότητα και η αυτοσχεδιαστική επανάληψη τής εκφοράς τού λόγου από τους δύο εκπληκτικά ασκημένους παντόμιμους. Ίσως σε ένα αλλόγλωσσο κοινό (με τους ανάλογους υπέρτιπλους) αυτό να λειτουργούσε απογειωτικά, όμως μήπως έπρεπε να μπουν υπέρτιπλοι και για το ελληνικό κοινό;

Η ρωμαϊκή αρένα έχει πάρει σήμερα πολλές μορφές και η άσκηση τής κριτικής ικανότητας τού επαρκούς θεατού δεν είναι απλώς χρήσιμη αλλά και απαραίτητη, ικανή κι αναγκαία συνθήκη για την συνδημιουργική πρόσληψη τού όποιου σύγχρονου μετανεωτερικού θεάματος.

Η διάχυση της Πληροφορίας στο Διαδίκτυο και η συνεπαγόμενη διάδραση με τους δημιουργούς και τους συντελεστές κάθε καλλιτεχνικού / πολιτιστικού γεγονότος και δράσεως είναι μια καλή ευκαιρία που πρέπει να αξιοποιήσουμε όλες και όλοι προκειμένου να οξύνουμε την παρατηρητικότητα, τον (αυτό-)έλεγχο και την κριτική μας Σκέψη χωρίς να δεχόμαστε τίποτα δεδομένο ή θέσφατο.

Ο Κριτικός στην τρίτη δεκαετία τού εικοστού πρώτου αιώνα πρέπει και οφείλει να είναι διαλλακτικός, ανοικτός, διπλωμάτης και να προσφέρεται στον διάλογο, ειδικά στην δημιουργική αντίρρηση. Ας θυμηθούμε την αριστοφανική σάτιρα για τους σοφιστές όπου αντιπαρατίθενται ο Δίκαιος και ο Άδικός Λόγος. Σήμερα, οι Σοφιστές επανήλθαν ως σοφολογιότατοι διανοούμενοι που δηλώνουν το πλήρες διαζύγιο νοητικού και θυμικού, προπαγανδίζουν την εγκεφαλική ψυχρότητα και διδάσκουν την ποινικοποίηση τού όποιου συναισθήματος και προβαίνουν με φασιστικό μεσαιωνικό τρόπο στην απαξίωση κάθε «από καρδιάς» γραμμένης ή προφορικής κριτικής.

Όμως αγαπημένοι μου συν-αναγνώστες των σύγχρονών μας πολιτισμικών φαινομένων, όταν το τέταρτο τσάκρα της καρδιάς είναι κλειστό κι απομονωμένο από το πέμπτο, το έκτο και το έβδομο τσάκρα τού στέμματος, τότε είναι ανούσιος ο λόγος μας και «αγάπην δεν μη έχων ουδέν ειμί». Εξάλλου, το μεγαλύτερο διάνυσμα στην Φύση είναι η ελάχιστη απόσταση μεταξύ καρδιάς και μυαλού (που δεν είναι μεγαλύτερη από το μήκος μιας δεμένης γραβάτας).

Έτσι, θέλω να πω εν κατακλείδι πως αν ήμουν αλλόγλωσσος θα απολάμβανα αυτή την εξαιρετική παράσταση και τους πραγματικά αξιοθαύμαστους ακροβάτες ηθοποιούς, που ως γνήσιοι διονυσιακοί τεχνίτες μίλησαν κυρίως με τα σώματά τους, αλλά ως ελληνόφωνος, ελληνόγλωσσος, λάτρης, πλάστης και χτίστης της διαχρονικής ενιαίας ανά τους αιώνες και διαρκώς εξελισσομένης ελληνικής γλώσσας, περίμενα και να καταλάβω τον εκφερόμενο λόγο (όσο κι αν η ακοή μου είναι εξαιρετική, ακούω και βλέπω πολύ προσεκτικά, απόλυτα συγκεντρωμένος,

καθόμουνά μάλιστα στην πρώτη σειρά, οφείλω να ομολογήσω πως δεν συνέδεα πάντοτε την από σκηνής διδασκαλία με το κλασικό κείμενο).

Δεν λυπάμαι διόλου δε, γιατί αυτή η αξιοσημείωτη παράσταση είναι ευκαιρία για να συζητήσουμε προς τα πού πηγαίνει το σύγχρονο θέατρο και η Τέχνη γενικότερα, ειδικά η δραματική ποίηση στην σκηνική πραγμάτωσή της.

Πηγαίνετε λοιπόν στο ΘΕΑΤΡΟ ΘΗΣΕΙΟΝ για να δείτε αυτό το άκρως αναγεννησιακό θέαμα!!!

Μετά Λόγου Γνώσεως και περισσού θαυμασμού,

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας
<https://konstantinosbouras.gr>

info:

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Ο Ξένος
βασισμένος στο έργο του Albert Camus

από την Transatlantic Group
σε σκηνοθεσία της Αλεξάνδρας Καζάζου

από 10 Οκτωβρίου & για 12 παραστάσεις
στο Θησεϊόν. - Ενα θέατρο για τις τέχνες

Η Transatlantic Group παρουσιάζει την καινούργια δουλειά της η οποία βασίζεται στο έργο του Albert Camus, Ο Ξένος. Το έργο θεωρείται ένα από τα πιο ανήσυχα του 20ου αιώνα και αντιπροσωπεύει την εξέγερση ενάντια στον παραλογισμό του κόσμου.

Ουσιαστική έμπνευση της παράστασης υπήρξαν τρεις σημειώσεις του συγγραφέα:

Ξένος – ποιος μπορεί να γνωρίζει τι σημαίνει αυτή η λέξη;

Διανοούμενος - αυτός που χωρίζεται σε δύο. Χαίρομαι που είμαι δύο.

Ο ήλιος, μου έμαθε πως η ιστορία δεν είναι το παν.

Σκηνοθετικό Σημείωμα

Δύο ηθοποιοί επί σκηνής αφηγούνται την ιστορία του Ξένου μέσα από τις ρωγμές της μνήμης.

Όλες οι λέξεις και οι εκδοχές των γεγονότων στην ιστορία του Ξένου είναι σωστές αλλά όχι αληθινές. Η αλήθεια βρίσκεται ανάμεσα στο ναι και στο όχι, είναι ένας ουδέτερος αριθμός χωρίς το συν ή το πλην και δεν σχετίζεται με καμία αξία, αλλά μόνο με την ύπαρξη στην πιο απλή της κατάσταση. Η αλήθεια δεν είναι ούτε ενοχή ούτε αθωότητα, ούτε βιογραφία, ούτε ψυχολογία, ούτε ποινικός κώδικας, είναι ο Μερσώ. Είναι η

ύπαρξη, η προσωπική εμπειρία, η στιγμή, το αίμα, η λάμψη του ήλιου, η αλήθεια δεν είναι ούτε ηθική, ούτε ανήθικη. Η αλήθεια είναι υπαρξιακή. Αυτή την αλήθεια υπερασπίζεται ο Μερσώ, σιωπώντας.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία: Αλεξάνδρα Καζάζου

Δραματουργική Επεξεργασία – Διασκευή: Karol Jarek

Μετάφραση: Αντώνης Γαλέος

Ηθοποιοί: Σπύρος Δέτσικας και Βασίλης Τρυφουλτσάνης

Επιμέλεια Φωτισμών - Φωτογραφία: Karol Jarek

Επικοινωνία: Ευαγγελία Σκρομπόλα

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Πρεμιέρα: Δευτέρα, 10 Οκτωβρίου στις 21:00

Παραστάσεις: από 10 Οκτωβρίου έως 15 Νοεμβρίου,
κάθε Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00.

Χώρος: θέατρο Θησείων - Ένα θέατρο για τις τέχνες

Εισιτήρια: Γενική είσοδος 10 ευρώ

Προπώληση: ticket services

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΜΑΔΑΣ

Η καλλιτεχνική ομάδα Transatlantic δημιουργήθηκε την άνοιξη του 2020 από τον φωτογράφο, φωτιστή και δραματολόγο του θεάτρου Karol Jarek και από την ηθοποιό σκηνοθέτη και παιδαγωγό του θεάτρου Αλεξάνδρα Καζάζου. Η δραστηριότητα της ομάδας είναι καλλιτεχνικού, εκπαιδευτικού, ερευνητικού, και κοινωνικού χαρακτήρα.

Η μεγάλη επιθυμία ήταν να υπάρξει ένας χώρος που να ευνοεί τη δημιουργία, ανάπτυξη και προώθηση σύγχρονων και πειραματικών μεθόδων στον τομέα του θεάτρου, του χορού, της μουσικής και της καλλιτεχνικής εκπαίδευσης. Επίσης η ομάδα θέλει να ερευνήσει προς την κατεύθυνση μίας Αλληλοσυμπληρωματικής Τέχνης όπου η βασική της αρχή είναι η αναγνώριση όλων των καλλιτεχνικών ειδών, μορφών και μέσων (θέατρο, χορός, μουσική, εικαστικές τέχνες) ως αυτόνομους και ισάξιους συνεργάτες.

Η δραστηριότητα της Transatlantic έχει την βάση της στην Αθήνα αλλά στόχος της είναι να δραστηριοποιείται σε πολλά μέρη της Ελλάδας υποστηρίζοντας την καλλιτεχνική αποκέντρωση.

Αξίζει να σημειωθεί πως οι ίδιοι καλλιτέχνες είναι επίσης ιδρυτικά μέλη της θεατρικής ομάδας Teatr Andra που έχει την βάση της στην Κωνσταντινούπολη και αποτελείται από Τούρκους, Έλληνες και Πολωνούς καλλιτέχνες, ενώ μετράει, εκτός άλλων δραστηριοτήτων, δύο θεατρικές παραγωγές. Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να επισκεφτείτε: www.teatrandra.com.

Το καλοκαίρι του 2021 η Transatlantic παρουσίασε την πρώτη της παράσταση βασισμένη στις Χωρείες Χώρων του Ζώρζ Περέκ, στον αρχαιολογικό χώρο της Αρχαίας Κορίνθου. Η παράσταση πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του θεσμού Όλη η Ελλάδα ένας Πολιτισμός, 2021.

<https://konstantinosbouras.gr/%CE%BF-%CE%BE%CE%AD%CE%BD%CE%BF%CF%82-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%BA%CE%B1%CE%BC%CF%8D-%CF%83%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CF%80%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%BF%CE%BC%CE%B9%CE%BC%CE%B9%CE%BA%CE%AE-%CF%80%CE%B1/>

6. “In The Mood of Love” στο Θέατρο Altera Pars. Κείμενο-σκηνοθεσία: Jean Cassies

Από τον Κωνσταντίνο Μπούρα //

Στο «νεανικό» Θέατρο Altera Pars, μια παράσταση για όσους έχουν αγαπηθεί, ευτυχήσει, ή απλώς θέλουν να βρεθούν – έστω και για λίγο – σε χριστουγεννιάτικη, εορταστική έστω, διάθεση.

Παράσταση υπεράνω φύλων, αφού τα κλασικά μικρομεσαστικά αντρόγυνα δεν μιλάνε και δεν φέρονται «έτσι»

υπερβολικά, εξπρεσσιονιστικά, κλοουνίστικα, σαν παρήχηση αμερικάνικου μιούζικαλ, με στοιχεία σαπουνόπερας βεβαίως (μακραίωνη κληρονομιά από τον Μένανδρο, τη Λατινική Κωμωδία και λοιπά).

Εντάξει, ενδιαφέρουσα η εναλλαγή ρυθμών, γλωσσών, φωνών, όμως το «παιχνίδι ρόλων» δεν είναι μόνο αυτό. Φυσικά, πέρασαν δεκαετίες από την «Απιστία» του νομπελίστα Χάρολντ Πίντερ, όμως σκοπός και στόχος αυτής της παράστασης είναι (ως φαίνεται) να διασκεδάσουμε πάση θυσία, να εγκαταλείψουμε την κατάθλιψή μας (να της δώσουμε ρεπό, αν μη τι άλλο), να αφήσουμε παράμερα πεισιθάνατες σκέψεις και να συνεορτάσουμε.

Κουαρτέτο ηχοχρωμάτων. Εξαιρετικοί οι δύο επί σκηνής μουσικοί. Αξιοθαύμαστοι οι δύο ηθοποιοί. Θύμιζαν χριστουγεννιάτικο περιοδεύον τσίρκο (με την καλή την έννοια). Μας επαναφέρουν στην παιδική μας ηλικία, που παίζαμε τους «μεγάλους», χωρίς να ξέρουμε επακριβώς τι σημαίνει αυτό. Όταν το μάθαμε νοσταλήσαμε την παιδική αφέλεια και αθωότητα.

Ακριβώς αυτό είναι το αισθητικό αποτέλεσμα αυτής της παράστασης: μικρομέγαλα παιδιά επιχειρούν την αναβίωση της

νεανικής ευτοπίας. Εάν δεν το έχετε ζήσει, δεν πειράζει, θα σας δανείσουν κάτι από την χαριτωμένη διάθεσή τους.

Μέσα στα πλαίσια αυτής της σύμβασης μπορούμε να δούμε το όλον θέαμα, γιατί σοβαρά και ρεαλιστικά δεν στέκει. Μηδενική αληθοφάνεια. Ευτυχώς. Μα μήτε και «όνειρο».

Θλιβερή αναβίωση τού βαλσαμωμένου «Γλυκού Πουλιού τής Νιότης». Τι να σου κάνει η ρημάδα; Πέρασε! Τη ζήσαμε και πέρασε. Καλά τα τεχνάσματα, αλλά πρέπει να είσαι πολύ έτοιμος να πειστείς για να πειστείς από όλο αυτό το παιχνιδιάρικο «παιδιάστικο» μιούζικαλ-οπερέτα με τις καλές προθέσεις.

Καμιά φορά αρκούν.

Δείτε το. Μην το χάσετε. Είναι προτιμότερο από πολλές άλλες δηθενιές. Τουλάχιστον αυτό είναι ακριβώς ό,τι φαίνεται και ό,τι ακούγεται.

Οι φωνητικές και κινησιολογικές επιδόσεις αξιοθαύμαστες. Το χιούμορ μόνον μάς διέφευγε. Γλιστρούσε σαν χέλι... έξω από το νερό.

info: <https://www.ticketservices.gr/>

Χωρίς τον έρωτα δεν είμαστε τίποτα...

ΕΚΕΙΝΗ: Άραγε ξέρεις, αθώο μου αρνάκι, ότι μπορούμε να τρέμουμε από έρωτα, να στενάζουμε από έρωτα, να φωνάζουμε από έρωτα, ότι μπορούμε να αγαπάμε από έρωτα... Κι ότι μπορούμε να πεθαίνουμε από έρωτα!

Εκείνος και Εκείνη, ένας άντρας και μια γυναίκα, εξερευνούν με πάθος τα περίπλοκα μονοπάτια του έρωτα και της επιθυμίας, σε μια θεατρική και μουσική εμπειρία. Μια μπαλάντα, που προσεγγίζει με παιχνιδιάρικη ματιά την ουσία και τις πολλές όψεις του έρωτα, μέσα από το βίωμα ενός ζευγαριού που αγαπιέται, στη συνέχεια δεν αγαπιέται πια, και στο τέλος αγαπιέται ξανά, διότι, όπως τραγουδά και η Εντίθ Πιαφ: «χωρίς τον έρωτα δεν είμαστε τίποτα».

Ο Γάλλος ηθοποιός και θεατρικός συγγραφέας Jean Cassies (Ζαν Κασιές) υπογράφει το κείμενο και τη σκηνοθεσία στη μουσικοθεατρική παράσταση «In the Mood of Love», που ανεβαίνει από την Τετάρτη 9 Νοεμβρίου, και κάθε Τετάρτη και Πέμπτη στο θέατρο Altera Pars.

Τους ρόλους ερμηνεύουν οι ηθοποιοί Νίκος Ζιάζιαρης και Φανή Γέμτου, ενώ επί σκηνής συμμετέχουν οι μουσικοί Κώστας Λώλος (βιολί) και Κωνσταντίνος Ευαγγελίδης (πιάνο).

Σημείωμα σκηνοθέτη

«Ο Γάλλος θεατρικός συγγραφέας Πολ Κλοντέλ λέει ότι το τραγούδι έρχεται τη στιγμή που η λέξη δεν είναι αρκετά δυνατή για να εκφράσει συναισθήματα. Αυτό ακριβώς έχω κάνει στο νέο θεατρικό έργο μου “In The Mood of Love”, όπου ένα ζευγάρι εκφράζεται με τα λόγια (που αποδίδουν τα συναισθήματα) και υπερβαίνει τα συναισθηματά του με το τραγούδι. Πιστεύω ότι η ειλικρίνεια ενός ηθοποιού, η βαθιά κατανόηση του χαρακτήρα, επιτρέπουν την έκφραση του ανθρώπινου, του αληθινού, της ψυχής. Αυτή, η εις βάθος αναζήτηση, επιτρέπει να φτάσει κανείς τα μυστήρια της γνώσης και της ομορφιάς. Είναι ένας δύσκολος δρόμος, αλλά είναι και ένα μονοπάτι όπου φωτίζονται σκοτεινές περιοχές ανθρώπων, που ξαφνικά διαπερνούν τα μυστήρια της ανθρώπινης φύσης. Ο Φελίνι είπε ότι η τέχνη είναι ένα θαύμα. Και τι είναι αυτό το θαύμα; Είναι αυτό που, ξαφνικά μας επιτρέπει να δούμε το όμορφο, το αληθινό, το αγνό».

Jean Cassies

Συντελεστές

Σύλληψη – Κείμενο – Σκηνοθεσία: Jean Cassies

Μετάφραση: Έφη Γιαννοπούλου

Σκηνικά – Κοστούμια: Georges Villard

Φωτισμοί: Jean Cassies

Μουσική και ηχητική επιμέλεια: Κώστας Λώλος

Ενορχηστρώσεις: Κωνσταντίνος Ευαγγελίδης, Κώστας Λώλος

Χορογραφία: Ευγενία Λιάκου

Φωτογράφος: Εβίτα Σκουρλέτη

Βίντεο – trailer: Μιχαήλ Μαυρομούστακος

Διεύθυνση παραγωγής: Μαριλένα Θεοδωράκου (theaterlab)

Επικοινωνία: Μαρίκα Αρβανιτοπούλου | Art ensemble

Ερμηνεύουν: Νίκος Ζιάζιαρης, Φανή Γέμτου

Μουσικοί επί σκηνής: Κώστας Λώλος (βιολί), Κωνσταντίνος Ευαγγελίδης (πιάνο)

Πληροφορίες

Θέατρο Altera Pars: Μεγάλου Αλεξάνδρου 123, Κεραμεικός,
τηλ. 210 3410011 και 210 3410950

Ημέρες και ώρες παραστάσεων: Κάθε Τετάρτη και Πέμπτη στις
21.00

Διάρκεια παράστασης: 1 ώρα και 30 λεπτά (χωρίς διάλειμμα)

Τιμές εισιτηρίων: 12 ευρώ (γενική είσοδος), 10 ευρώ (φοιτητικό,
ΑΜΕΑ)

Προπώληση: www.ticketservices.gr

Με την υποστήριξη της Πρεσβείας της Γαλλίας στην Ελλάδα και
του Γαλλικού Ινστιτούτου Ελλάδος

Θερμές ευχαριστίες στους Έλενα Μαθθαιοπούλου, Ειρήνη
Καράγιαννη, Olivier Descotes, Άκης Γουργουλίδης, Fabien
Perrier, Φένια Χλύκα, Κατερίνα Ρήγα Παπακωνσταντίνου,
Isabelle Chancel.

Ο Jean Cassies (Ζαν Κασιές) σπούδασε στην Ανώτερη Σχολή Δραματικής Τέχνης του Στρασβούργου και στο Actors Studio.

Έκανε καριέρα σε όλα τα είδη θεάματος: Ηθοποιός, παραγωγός τηλεοπτικών εκπομπών (Avant-Poste – FR3, C'Aest Chouette – FR2, Séquence Cinéma de Jean Cassies – TF1), σεναριογράφος (Le Siècle des Lumières, The Secret, Remords), θεατρικός συγγραφέας (Un Jour l'À Une, un Jour l'À Autre, L'À Amour en plus, La Battante, Les Monstres, XY-XX, Poker (έργο που ανέβηκε σε πολλές χώρες), Ahh, Roxanne!). Μοιράζει τη ζωή του ανάμεσα στη Γαλλία και την Αθήνα. Στην Ελλάδα έχουν παρουσιαστεί τρία έργα του: Poker (2014), XY-XX (2014) και Ahh, Roxanne! (2016).

* Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας (<https://konstantinosbouras.gr>)

<https://www.fractalart.gr/in-the-mood-of-love/>

7. Κωνσταντίνος Μπούρας: Moderato Cantabile της Μαργκερίτ Ντυράς σε σκηνοθεσία: Ευφροσύνης Μαστρόκαλου, στο Βιομηχανικό Πάρκο ΠΛ.ΥΦ.Α.

Κωνσταντίνος Μπούρας - 7 Μαΐου 2022

Φιλολογικό θέατρο γαλλικού τύπου σε έναν όμορφα διασκευασμένο νέο εργοστασιακό χώρο.

Οι Γάλλοι λογοτέχνες και καλλιτέχνες από την εποχή του Διαφωτισμού κι ακόμα πριν, επηρεασμένοι ίσως από τον υπεραναλυτικό Αριστοτέλη είναι φίλοι του λόγου μετά πλεονασμού και υπερβολικής επιτάσεως.

Λογοτεχνία και θέατρο πιασμένα χέρι χέρι βαδίζουν ομού στην υπερπεριγραφικότητα μέχρι εξαντλήσεως του επαρκούς αναγνώστη / θεατή.

Στην περίπτωση τής αξεπέραστης Μαργκερίτ Ντυράς, ως νεωτέρας και μελωδικότερας εκδοχής τής θρυλικής Κολέτ, η μουσική δομή του έργου της “Moderato Cantabile” παραπέμπει στις μεσαιωνικές μυθιστορίες και στην μακρά παράδοση των τροβαδούρων της Ευρώπης αλλά και των παραμυθιάδων της Ανατολής, όπου κι εγεννήθηκε η μεγάλη συγγραφέας του αυτοβιογραφικού «Εραστή».

Στο συγκεκριμένο έργο υποχωρεί η όποια κινηματογραφικότητα προς όφελος τής διαλογικής ποίησης με περιγραφικές «σκηνικές» οδηγίες. Όπως και στην «Αρρώστεια του έρωτα», η αφηγηματική φωνή επιδίδεται σε ένα είδος «δράματος του εγώ» (ich drama), διασπάται σε δύο φύλα και επικοινωνία στην ουσία με διάφορες εκδοχές του εαυτού της σε ευθύ ή πλάγιο λόγο.

Πρόκειται στην ουσία για δραματικούς μονολόγους που διαβάζονται και ως διαλογικά διηγήματα ενόσω πλασάρονται εμπορικώς ως νουβέλες.

Αυτό το είδος ανθεί ιδιαίτερα στο δεύτερο μισό του εικοστού αιώνα μέχρι και σήμερα, όπου όλες και όλοι ερωτοτροπούν με την σκηνική εκδοχή του γραπτού τους λόγου, που διακρίνεται ούτως ή άλλως από έντονη δραματικότητα.

Βεβαίως, η σωματικότητα υπολείπεται σε αυτό το «θέατρο του Λόγου» κι απαιτείται τολμηρή σκηνοθετική ματιά, αν όχι και γενναία δραματουργική επεξεργασία προκειμένου να το αντέξει

το νευρικό κοινό της τρίτης δεκαετίας τού εικοστού πρώτου αιώνα, το οποίο καταγιγίζεται από πληροφορίες μηδέποτε αφομοιούμενες απολύτως.

Γλωσσικοί και παραγλωσσικοί κώδικοι συμφύρονται, συνδυάζονται, αλληλοεπικάλυπτονται, αλληλοσχολιάζονται και δημιουργούν τρία παράλληλα αφηγηματικά επίπεδα στην συγκεκριμένη παράσταση, όπως έλαβε χώρα στο Βιομηχανικό Πάρκο Πλ.ΥΦ.Α. σε σκηνοθεσία Ευφροσύνης Μαστρόκαλου και με τους: Ιφιγένεια Γρίβα και Κωνσταντίνο Γώγουλο (σε φυσική μορφή και ζωντανή εκδοχή, αλλά και στο video-art που προβαλλόταν στην περίεργα πεπλατυσμένη γιγαντοοθόνη-πλάσμα, που αναιρούσε τα ειωθότα και συνηθισμένα τεχνικά πρότυπα).

Αυτή η παράλληλη διαστρωμάτωση εικόνων και ήχων, δύο γλώσσες σώματος (4 σώματα αλληλοσυμπληρούμενα) σε συνδυασμό με τον γυμνό σκηνικό χώρο τού πρώην εργοστασίου δημιουργούσε τρεις κόσμους σαν ρώσικες κούκλες (ο ένας μέσα στον άλλον) που ακύρωναν κάθε κίνδυνο πλήξης κι αναιρούσαν οιαδήποτε μομφήν μονοτονίας).

Καλά όλ' αυτά, αλλά γιατί να μην διαβάσεις το πρωτότυπο αριστούργημα κατ' ιδίαν, αν όχι και στο πρωτότυπο (εφ' όσον ξέρεις καλά γαλλικά).

Γιατί εν τέλει να μην το κινηματογραφήσεις τελείως και να το δεις στη μεγάλη οθόνη των κινηματογράφων (κατά προτίμησιν θερινών), αν όχι και στην «μικρή» τηλεοπτική οθόνη.

Προς τι αυτό το μπέρδεμα και η εξεζητημένη επαλληλία;

Απορία ψάλτου βηξ!!!

Το κοινωνούμενο νόημα χανόταν σε αυτή την επιχειρούμενη διάσπαση προσοχής και μόνον ένας διασπασμένος εγκέφαλος με αδυναμία συγκέντρωσης προσοχής θα μπορούσε να γιορτάσει αυτό το θέαμα-ακρόαμα.

Ενδεχομένως και η τόση υπέρ-ανάλυση των ρηχών κι επαναλαμβανομένων κατ' αρχήν κοινωνούμενων νοημάτων να

τα απλοποιούσε περαιτέρω απαξιώνοντας εν γένει την μεγάλη λογοτέχνηδα.

Καλή η αποδόμηση, η αναδομητική ανασύνθεση είναι (πάντα) το πρόβλημα.

Αλλιώςτικα, ας γράψουμε τα δικά μας σύγχρονα έργα, ακόμα και διασκευάζοντας τους μεγάλους κλασικούς, δηλώνοντας όμως «based on....».

Με αυτά δεν υπονοώ ότι ήταν αδιάφορο το θέαμα και ακατάλληλη για τους απαιτητικούς θεατές αυτή η άκρως ενδιαφέρουσα παράσταση και καλώ όλες κι όλους τους θεατρόφιλους να την επί-σκεφθούν. Εξ άλλου, μόνον έτσι προχωράει ο διάλογος κι εμπλουτίζεται (δια των συγκρούσεων) η περίφημη περιρρέουσα ατμόσφαιρα.

Θέατρο χωρίς σύγκρουση δεν γίνεται και στην συγκεκριμένη σκηνική απόπειρα – κατά την ταπεινή μου γνώμη – απουσίαζεν χαρακτηριστικώς!!!

Μπορεί όμως ο κριτικός λόγος να αποτελεί μία άλλη (τέταρτη) διάσταση δημιουργώντας δευτερογενείς διακυμάνσεις στα λιμνάζοντα νερά τής θεατρικής μας πραγματικότητας, όπου τα νούφαρα επιπλέουν σε έλη άτινα κρύβουν δίνες κινουμένης άμμου... για να ποιητικολογήσω κι εγώ, ο ταπεινός...

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας, Επισκέπτης Καθηγητής Θεατρικής Κριτικής στο ΕΚΠΑ

<https://konstantinosbouras.gr>

info από το Δελτίο Τύπου:

Moderato Cantabile

της Μαργκερίτ Ντυράς

Σκηνοθεσία: Ευφροσύνη Μαστρόκαλου

Στο Βιομηχανικό Πάρκο ΠΛ.ΥΦ.Α

Νέες ημερομηνίες παραστάσεων

Από 14 Απριλίου έως 3 Μαΐου

Το μυθιστόρημα της Μαργκερίτ Ντυράς *Moderato Cantabile* μεταφέρει για πρώτη φορά στην Ελλάδα στο θέατρο η Ευφροσύνη Μαστρόκαλου, σε έναν ιδιαίτερο χώρο στον Βοτανικό, στο Βιομηχανικό Πάρκο ΠΛ.ΥΦ.Α. Τους ρόλους του έργου ερμηνεύουν η Ιφιγένεια Γρίβα και ο Κωνσταντίνος Γώγουλος.

Το *Moderato Cantabile* της Μαργκερίτ Ντυράς αφηγείται μία σειρά συναντήσεων κατά τις οποίες ένας άντρας και μία γυναίκα επιδίδονται εμμονικά, τελετουργικά στην αναβίωση ενός εγκλήματος πάθους (ανάμεσα σε έναν άλλο άνδρα και μία άλλη γυναίκα) στο οποίο έχουν υπάρξει μάρτυρες. Η γυναίκα γοητευμένη από το έγκλημα επιστρέφει πολλές φορές στη σκηνή δημιουργώντας σχέση με έναν άντρα που είδε επίσης τη δολοφονία και πίνοντας το απόγευμα μαζί του, αυτός απαντά υπομονετικά στις επίμονες ερωτήσεις της. Σιγά σιγά και οι δύο ανακαλύπτουν ότι καταλαμβάνονται από δυνάμεις που απειλούν τη δική τους σταθερότητα.

Άλλοτε μέσω της αφήγησης και άλλοτε μέσω της αναπαράστασης, ο άντρας και η γυναίκα προσπαθούν να κατανοήσουν τα κίνητρα του εγκλήματος. Διαφορετικές εκδοχές των γεγονότων αναδύονται άλλοτε ως πραγματικότητα, άλλοτε ως μνήμη και άλλοτε ως φαντασία, με τα όρια μεταξύ των τριών να είναι συχνά ακαθόριστα. Η αμφισημία της γλώσσας που διατρέχει το Moderato Cantabile καθώς οι ήρωες του έργου κινούνται διαρκώς ανάμεσα στο παρόν (ως οι εαυτοί τους) και σε ένα φανταστικό παρελθόν (ως οι πρωταγωνιστές του εγκλήματος) δημιουργεί ένα τοπίο επιθυμίας, ονειροπόλησης, φαντασίωσης και κινδύνου. Χαρακτηριστικό στοιχείο στην διαδικασία αφήγησης / αναπαράστασης των γεγονότων από τους δύο ήρωες είναι η ασυνέχεια του χρόνου και της μνήμης. Μέσα από τις σιωπές, τον ρυθμό που είναι σχεδόν μουσικός και τις επαναλήψεις, το Moderato Cantabile αφηγείται την κατάσταση αγωνίας που προκαλείται όταν συνειδητοποιεί κανείς ότι η ζωή του είναι μάταιη και μονότονη, μαζί με την αναζήτηση του πάθους που προκύπτει από αυτό.

Η Μαργκερίτ Ντυράς γεννήθηκε το 1914 κοντά στη Σαϊγκόν στο σημερινό Βιετνάμ, τότε ήταν Γαλλική Ινδοκίνα. Οι γονείς της ήταν δάσκαλοι, μετακόμισαν εκεί επειδή η γαλλική κυβέρνηση ενθάρρυνε τους Γάλλους να εργαστούν στην αποικία. Το 1918 ο πατέρας της πέθανε και η οικογένεια έζησε στη φτώχεια αφού η μητέρα της έκανε μια κακή επένδυση σε ακίνητα. Αργότερα η Ντυράς πήγε στη Γαλλία σε κολέγιο, σπούδασε νομικά. Το 1935 μπήκε στη γαλλική δημόσια διοίκηση, το 1941 παραιτήθηκε για να γίνει συγγραφέας. Έγινε μέλος του Γαλλικού Κομμουνιστικού κόμματος από το οποίο διαγράφηκε το 1950. Ποτέ δεν αποκόπηκε από τα κομμουνιστικά ιδανικά της, αν και υπήρξε σκληρός επικριτής της μαρξιστικής λενινιστικής φιλοσοφίας του κόμματος. Στην διάρκεια του πολέμου άρχισε να ενδιαφέρεται για τον υπαρξισμό και οι σαφείς απόηχοι του Καμύ και του Σαρτρ είναι ανιχνεύσιμοι στο έργο της. Κατά τη δεκαετία του '50 και του '60 συνδέθηκε με τη σχολή του 'νέο ρεαλισμού'. Πάντα έτοιμη να εμπλακεί στις τρέχουσες υποθέσεις – πόλεμος στην

Αλγερία, Μάης του '68, φεμινιστικό κίνημα, έστρεψε την προσοχή της όλο και περισσότερο προς την πολιτική και τον κινηματογράφο. Πέθανε το 1996 από καρκίνο. Το Moderato Cantabile είναι ένα από τα πιο δημοφιλή βιβλία της Μαργκαρίτ Ντιράς, ενώ έγινε και ταινία σε σκηνοθεσία Πίτερ Μπρούκ, με την Ζαν Μορό και τον Ζαν Πολ Μπελμοντό στους πρωταγωνιστικούς ρόλους.

Συντελεστές:

Μετάφραση: Άρης Μαραγκόπουλος (εκδόσεις ΤΟΠΟΣ)

Σκηνοθεσία-Δραματουργία: Ευφροσύνη Μαστρόκαλου

Ηχητικός Σχεδιασμός: Κορνήλιος Σελαμσής

Σκηνικά: Δημήτρης Ταμπάκης

Κοστούμια: Δήμητρα Καίσαρη

Φωτισμοί: Τάσος Παλαιορούτας

Visuals: Διονύσης Σιδηροκαστρίτης

Βοηθός Σκηνοθέτη: Ελισάβετ Ξανθοπούλου

Βοηθός Σκηνογράφου: Νίκη Χανιά

Τρέιλερ παράστασης: Γρηγόρης Πανόπουλος

Φωτογραφίες: Ηλίας Καρδάσης, Κώστας Καυκής

Παίζουν:

Ιφιγένεια Γρίβα, Κωνσταντίνος Γώγουλος

Σε βίντεο εμφανίζεται η Υβόννη Μαλιέζου

Trailer: https://www.youtube.com/watch?v=Z9b_4s5_oE0

<https://www.periou.gr/%ce%ba%cf%89%ce%bd%cf%83%cf%84%ce%b1%ce%bd%cf%84%ce%af%ce%bd%ce%bf%cf%82-%ce%bc%cf%80%ce%bf%cf%8d%cf%81%ce%b1%cf%82-moderato-cantabile-%cf%84%ce%b7%cf%82-%ce%bc%ce%b1%cf%81%ce%b3%ce%ba%ce%b5%cf%81/>

8. Κωνσταντίνος Μπούρας: ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ του Μολιέρου σε βιντεοσκοπική σκηνοθεσία τής Άντζελας Μπρούσκου. Μια ευπώλητη παραγωγή επί σκηνής του Θεάτρου Σφενδόνη

Κωνσταντίνος Μπούρας - 16 Απριλίου 2022

Έχοντας δουλέψει επί μακρόν με την Χρύσα Προκοπάκη στην αριστουργηματική της έμμετρη απόδοση τού μολιερικού αυτού αριστουργήματος, όπου τηρείται κάθε είδους αναλογία και ο σεβασμός προς το πρωτότυπο είναι σχεδόν προ-νεωτερικός, απογοητεύτηκα τα μάλα από αυτή την πεζότατη, απλοποιημένη, αν όχι και απλοϊκότατη απόδοση του κλασικού κειμένου από έναν άνθρωπο πολυάσχολο και πολυπράγμονα...

Βεβαίως, η αισθητική τής Άντζελας Μπρούσκου με το απαραίτητο live video που χειρίζεται η ίδια, παίρνει εδώ ακόμα και μια αυτοσαρκαστική διάσταση, αφού ο Ασλέστ είναι ντυμένος και περουκωμένος [ας μου συγχωρεθεί ο νεολογισμός] σύμφωνα με μια παλαιότερη εμφανισιακή και ενδυματολογική εκδοχή τής ίδιας τής σκηνοθέτιδος.

Κατά τα άλλα, η μεταβατική εποχή της παρακμής (γενικώς) την οποία διάγουμε έχει και δεν έχει κοινά με την εποχή τού Μολιέρου. Εδώ όμως δεν φαινόταν καμία φροντίδα/έρευνα/μελέτη συγκριτική μήτε κοινωνιολογική μήτε ιστορική μήτε πολιτική μήτε ιδεολογική. Στο επίπεδο τής αισθητικής κυριαρχούσε το κιτς (σωφερλίδικου τύπου κι όχι Κωνσταντίνου Ρήγου, έστω!!!).

Και καλά όλα αυτά. Περί ορέξεως... κωλοκυθόπιδες [ξανά-μανά ας μου συγχωρεθεί ο νεολογισμός – το παράκανα σήμερα] ...

Ως αυτόπτης μάρτυς όμως τού συνολικού θεάματος έπληξα.

Το μόνο θετικό στοιχείο ο κόντρα ρόλος (από πλευράς ηλικιακής) τής Σελιμέν, που αποδόθηκε με μια πολυδιάσταση τηλεοπτικότητα από την πολύπειρη και μεγάλη ηθοποιό Παρθενόπη Μπουζούρη, που αυτή τη φορά έδωσε απρόσμενες ρεαλιστικές πινελιές σε έναν ρόλο που θα έβγαине καρικατούρα αν ακολουθούσε την διαφαινόμενη σκηνοθετική ροπή.

Όλοι οι δευτερεύοντες ρόλοι σχηματικοί.

Περιγραφικός ο ηθοποιός που επωμίστηκε τον επώνυμο ρόλο.

Ακόμα και το ηχητικό τοπίο δεν ήταν θελκτικό.

Μα τι συνέβη;

Παρενέργεια τού κορωνοϊού στην σύγχρονη αισθητική των διανοούμενων που βλέπουν μετά μανίας θέατρο;

Ίσως ο Φασμπίντερ τής «Χρονιάς με τα δεκατρία φεγγάρια» ή έστω τού “Berlin Alexanderplatz” να τα κατάφερνε καλύτερα.

Αυτή η παράσταση όμως δεν είχε «ni nez ni cul» ή «ni cul ni tête», όπως θα έλεγαν οι παριζιάνοι συμφοιτητές (και οι παριζιάνες συμφοιτήτριές) μου στο Paris III – La nouvelle Sorbonne.

Γιατί έκοψε η σάλτσα; Γιατί δεν έδεσε το σιρόπι; Και τόσο αγριοβύσσινο χαμένο!!!

Μετά απορίας περισσής,

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας, Επισκέπτης Καθηγητής Θεατρικής Κριτικής στο ΕΚΠΑ

Info από το Δελτίο Τύπου:

Ο Μισάνθρωπος του Μολιέρου παρουσιάζεται στο θέατρο ΣΦΕΝΔΟΝΗ σε σκηνοθεσία της Άντζελας Μπρούσκου, σχεδόν 30 χρόνια μετά από την ιστορική παράσταση του Θεάτρου Δωματίου στην κατάληψη του κτιρίου καλλιτεχνών της 3ης Σεπτεμβρίου.

Η Άντζελα Μπρούσκου επανέρχεται στο έργο του Μολιέρου για να ξανασυναντηθεί με την αντικοινωνική συμπεριφορά του Μισανθρώπου, την απόφασή του να μην ενταχθεί στη ζωή μιας βασιλικής αυλής όπου κυριαρχεί το ψεύδος, η υποκρισία, οι ίντριγκες και η κολακεία. Η Μολιερική αυλή φαντάζει πιο σύγχρονη από ποτέ: Τα αισθήματα εξαργυρώνονται με οικονομικά οφέλη, η αλήθεια είναι επίπλαστη και η χλιδή μιας πλαστής πραγματικότητας οφείλει να είναι Υπέροχη.

Σήμερα, στην εποχή των social media, οι άνθρωποι δημιουργούν μια ιδεατή δημόσια εικόνα και ο εικονικός κύκλος των διαδικτυακών «φίλων» γίνεται συνώνυμο της επιτυχίας, το συναίσθημα εξαργυρώνεται με likes, στο φαύλο κύκλο κοσμικών συναναστροφών η εικόνα υπερτερεί οποιουδήποτε περιεχομένου.

Η κλειδαρότρυπα ανοίγει και η ανθρώπινη έκθεση δεν έχει τέλος: Live έρωτες, διασκέδαση, ταξίδια, φαγητό, δικαστήρια, ανθρώπινες τραγωδίες.

Τι ωθεί τον ήρωα του Μολιέρου να γίνει αναχωρητής από μια κοινωνία που την αντιλαμβάνεται ως αγέλη θηρίων;

«Η Λογική μπροστά στον έρωτα είναι τελείως ανίσχυρη» λέει ο ρομαντικός ήρωας του Μολιέρου, καθώς όλοι οι ήρωες του έργου, μαζί με τον απελπισμένο του έρωτα για την Σελιμέν, οδηγούνται στην πτώση από τον νόμο της «βαρύτητας».

Δεν ξέρουμε αν με αυτή την παράσταση συμβαίνει κάτι τόσο σημαντικό όσο η ανακάλυψη του νόμου της βαρύτητας, που συνέβη την ίδια εποχή που γράφτηκε το έργο. Ίσως όμως η «βαρύτητα» των ηθοποιών που πέφτουν και που κλονίζει την ισορροπία της «Λογικής» τους, να είναι κάτι τόσο σημαντικό όσο ένας φυσικός νόμος.

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ:

Μετάφραση: Δημήτρης Δημητριάδης

Σκηνοθεσία – Σκηνικός χώρος – Κοστούμια – Video: Άντζελα Μπρούσκου

Σχεδιασμός φωτισμών: Νίκος Βλασσόπουλος

Κατασκευή σκηνικού: Κομνηνός Κουσιέρας

Βοηθός σκηνοθέτη: Θάνος Χατζόπουλος

Live video: Άντζελα Μπρούσκου

Φωτογραφίες παράστασης: Εβίτα Σκουρλέτη

Μακιγιάζ: Παναγιώτης Καρακάσης

Με την ευγενική χορηγία της Oriflamegreece

Ηθοποιοί: Κωνσταντίνος Γεωργαλής, Μαρία Διακοπαναγιώτου, Παρθενόπη Μπουζούρη, Μιχάλης Πανάδης, Θάνος Παπακωνσταντίνου, Πηνελόπη Τσιλίκα, Χάρης Χαραλάμπους Καζέπης, Θάνος Χατζόπουλος, Γιλμάζ Χουσμέν.

Μια συμπαραγωγή της Constantly Productions και του Θεάτρου Δωματίου.

Το Θέατρο Δωματίου επιχορηγήθηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού για την συγκεκριμένη παράσταση.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Ημέρες παραστάσεων: Πέμπτη – Σάββατο: 21:00

Κυριακή: 19:30

Διάρκεια: 2 ώρες

Χώρος: Θέατρο Σφενδόνη

Διεύθυνση: Μακρή 4, Αθήνα. Στάση Μετρό: ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Εισιτήριο: 15 ευρώ, 10 ευρώ μειωμένο (φοιτητικό, ανέργων)

Τηλέφωνο πληροφοριών: 694 5054160

Προπώληση: www.viva.gr

Οι θεατές πρέπει να φέρουν μαζί τους πιστοποιητικό εμβολιασμού ή νόσησης.

<https://www.periou.gr/%ce%ba%cf%89%ce%bd%cf%83%cf%84%ce%b1%ce%bd%cf%84%ce%af%ce%bd%ce%bf%cf%82-%ce%bc%cf%80%ce%bf%cf%8d%cf%81%ce%b1%cf%82-%ce%bc%ce%b9%cf%83%ce%b1%ce%bd%ce%b8%cf%81%cf%89%cf%80%ce%bf%cf%83-%cf%84%ce%bf/>

9. Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ τού Αλμπέρ Καμύ, σε πρωτότυπη, αριστουργηματική, απρόβλεπτη σκηνοθεσία τού Γιάννη Χουβαρδά, σε μετάφραση και αλησμόνητη ερμηνεία από την Μαριάννα Κάλμπαρη.

Μια παράσταση που θα μπορούσε να υπογράψει ο Ράϊνερ Βέρνερ Φασσμπίντερ.

Γράφει ο ποιητής, θεατρολόγος, μεταφρασιολόγος και κριτικός Κωνσταντίνος Μπούρας

Επιτέλους, κάτι κινείται μετά την αναγκαστική καραντίνα. Το ελατήριο συμπιέστηκε τόσο πολύ που βιώνουμε μία εκπληκτική και απροσδόκητη έκρηξη δημιουργικότητας σε όλους τους καλλιτεχνικούς τομείς. Οι παραστατικές τέχνες ειδικά, μετά από τόση εσωστρέφεια και συνεπαγομένη μελέτη (αφού ο ελεύθερος χρόνος πολλαπλασιάστηκε απείρως κι όποιος/όποια ήθελε να προβεί σε επισταμένη έρευνα πάνω στο αντικείμενό του διέθετε περισσότερα ηλεκτρονικά μέσα και μάθαινε τη χρήση καινοφανών πλατφορμών)...

Έτσι, Λογοτεχνία και Τέχνη παρακολουθούν ασθμαίνοντας τις αλλαγές των εποχών. Η δραματουργία όμως διακρίνεται από μια λογική χρονοκαθυστέρηση, αφού ένα καλό θεατρικό έργο χρειάζεται δύο με τρία χρόνια για να λαξευτεί. Βεβαίως, πολλοί (συμπεριλαμβανομένου εμού στα «Θεατρικά τής Καραντίνας») βρήκανε χρόνο να τελειοποιήσουν παλαιότερα σχεδιάσματα ή να ολοκληρώσουν ημιτελείς συγγραφικές απόπειρες.

Ούτως ή άλλως όμως, η απειλή τού επικείμενου θανάτου ενεργοποίησε ζωτικά αντανακλαστικά και επέφερε σημαντικές

θετικές γεφυρώσεις, όχι μόνον σε κοινωνικό/συλλογικό αλλά και σε ατομικό/νευρωνικό/ψυχοσωματικό επίπεδο.

Η θεατρική γλώσσα εμπλουτίστηκε με άλλες αισθητικές που επιτρέπουν την διαφορετικότητα στη μορφή και στο περιεχόμενο δίνοντας αφ' ενός περισσότερη σημασία στον γλωσσικό κώδικα (αναπόφευκτη συνέπεια τής λεκτικής εξ αποστάσεως επικοινωνία) και μετατοπίζοντας την παγκοσμιοποιημένη «σωματική έκφραση» σε λεπταίσθητες αποχρώσεις των παραγλωσσικών κωδίκων, υπεράνω πολιτισμών και εθνοτήτων, αφού το Διαδίκτυο και η κοινή αγγλική γλώσσα επέφεραν ομογενοποιήσεις που σε άλλες εποχές θα χρειαζόνταν πολλές δεκαετίες για να επιτευχθούν.

Εδώ σε τρία χρόνια ο Homo Sapiens μετατράπηκε σε Homo Internaticus και μάθαμε όλοι/όλες να πληκτρολογούμε γοργότερα κι απ' ό,τι μιλάμε. Αυτή η αμφίπλευρη επικοινωνία προκάλεσε και μια άλλη παράπλευρη ωφέλεια: την ανάγκη τής ΔΙΑΔΡΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ, στοιχείο οιονεί δημοκρατικό.

Είχα γράψει πολύ πριν τον κορωνοϊό ότι «το θέατρο τού μέλλοντος θα πρέπει να γίνει διαδραστικό, εάν θέλει να συνεχίσει να υπάρχει». Απόπειρες είχαν γίνει και στο παρελθόν, όμως τώρα ακόμα και η εκπαίδευση των ενηλίκων έχει γίνει τελείως διαδραστική.

Η δραματουργία αργεί να εξελιχθεί και κείμενα κλασικά, ανέγγιχτα από τον Χρόνο, μας δίνουν τον απαραίτητο καμβά προκειμένου να αυτοσχεδιάσουμε.

Επιστρέψαμε ελικοειδώς εκατό χρόνια πριν, στις αρχές τού προηγούμενου αιώνα κι ανακαλύπτουμε τον Ούγκο Μπέττι, τον Καμύ και άλλους αναζητητές τής Αλήθειας.

Το «καλογραμμένο έργο» προσφέρει μια σίγουρη βάση, αφού κουραστήκαμε από τις μετανεωτερικές παραξενιές και τις εξεζητημένες διανοουμενίστικες δήθεν πρωτοπορίες...

Επιστρέφουμε στην ανάγκη της στρωμένης (γραμμικής) παραδοσιακής αφήγησης.

Η «Παρεξήγηση» έχει στοιχεία ψυχολογικού θρίλερ, αστυνομικού μυθιστορήματος, νουάρ φιλμ... Έχει πλοκή κλασική, παρόμοια με του «Οιδίποδα Τυράννου» και η μεγάλη ανατροπή τού τέλους είναι κυριολεκτικά καθηλωτική, τραγική.

Δεν είναι τυχαίο που ανεβαίνει συχνά τα τελευταία χρόνια.

Στέρεα, «αντισεισμική» θα έλεγα δομή, απαραίτητη προϋπόθεση για απολαυστικό χτίσιμο.

Η αισθητική ηδονή τού θεατή δεν μπορεί να περνάει μέσα από ανυπόφορους δαιδάλους και δυσεπίλυτους γρίφους με άπειρες κβαντικές απολήξεις.

Το θέατρο είναι σχολείο, ψυχαγωγία, διασκέδασις, δραματοθεραπεία, συλλογική απόπειρα αυτογνωσίας, εξορκισμός των τεράτων του Πανανθρώπινου Ασυνειδήτου.

Εάν περιπλακεί αφάνταστα χάνει όλες τις πρωταρχικές λειτουργικότητές του και καθίσταται ανεδάφικό, αναποτελεσματικό, ατελέσφορο...

Απόλαυσα έκπληκτος το πασίγνωστο κείμενο σε μια παρακμιακή, σχεδόν BDSM αισθητικής, εκδοχή του.

Αγγίζοντας την αισθητική τελειότητα (συνώνυμη τής αρμονικής συνέπειας) αυτή η παράσταση είχε το στυλιζάρισμα εκείνο που αρμόζει στις σύγχρονες ερμηνείες τού αρχαίου δράματος, είχε στοιχεία από τον Μπρεχτ, τον Φασμπίντερ, τον Ντοστογιέφσκι, τον Γκόρκι...

Ο Καμύ διείδε μέσα από την ανθρώπινη ψυχή, το τέρας, την σκιά της κερδοσκοπίας, το κτήνος τής υστεροβουλίας, την εθελουφλία τού ατομικού συμφέροντος εις βάρος τού συλλογικού.

Ο φασισμός γεννιέται κάθε φορά που ένας άνθρωπος ή μια ομάδα προτάσσει το εγώ ή το εγρηγορός της έναντι κάθε άλλου ανθρώπινου συναισθήματος.

Το συνανήκειν απαιτεί ωριμότητα και το ανθρώπινο είδος στην τέταρτη ρομποτική βιομηχανική επανάσταση φαίνεται σαν να οπισθοχωρεί ακόμα και πριν τον περίφημο «άνθρωπο των σπηλαίων».

Ακόμα και οι λεγόμενοι «πρωτόγονοι» ζούσαν σε αρμονία με την Φύση.

«Πόλις εστί νόμω» (από το ρήμα «νέμω»).

Χωρίς αυτά το Χάος και η επιταχυνόμενη Εντροπία θα μας αφανίσουν.

Στην αριστουργηματική αυτή παράσταση του ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΕΧΝΗΣ η πολύπειρη κι ευρηματική πάντα ερμηνεύτρια Μαριάννα Κάλμπαραη έπιασε τον ρυθμό βασιζόμενη σε μια απλή συνιστώσα της σύγχρονης ζωής: στην ΚΟΥΡΑΣΗ, ως επακόλουθο του κατακλυσμού του ταλαιπώρου ανθρωπίνου όντος από τόσα εισερχόμενα ενεργοπληροφοριακά σήματα που δεν μπορεί να τα επεξεργαστεί και να τα απορροφήσει.

Σε έναν τελείως υλιστικό πολιτισμό, που θεοποιεί μόνον το χρηματικό κέρδος οι άνθρωποι γίνονται νούμερα και δυστυχούν ακόμα κι όταν οι αριθμοί ευημερούν. Πόσω μάλλον όταν τα μεγάλα χρηματιστήρια του κόσμου κάνουν βουτιά.

Το Έρεβος, το Άγνωστο, το μη Επιστητόν (μη ελέγξιμο, μη διαχειρίσιμο) τρομοκρατούν τον άνθρωπο κι ενεργοποιούν ατομοκεντρικά κι εγωκεντρικά ένστικτα επιβίωσης εις βάρος όλων των άλλων («όποιος δεν είναι φίλος και σύμμαχος θεωρείται αυτόχρημα εχθρός»).

Αυτό ακριβώς γίνεται και σε αυτό το «αστικό δράμα». Ο γιος έχει ξεκόψει από την οικογένεια. Τους έχει παρατήσει κι έχει φύγει. Κι αντί να βρει το θάρρος να επανέλθει ευθαρσώς και να ζητήσει συγγνώμη αποδεχόμενος τις συνέπειες των επιλογών του ως ώριμος άνδρας, εκείνος κάνει το ίδιο λάθος με τον Πενθέα: μεταμφιέζεται σε ξένο, γίνεται ανεύθυνο «παιδί» και πάει να κατασκοπεύσει τη μάνα του.

Φυσικά, η καταστροφή είναι βεβαία. Λέει η χαροκαμένη φόνισσα μετά την αποκάλυψη του ειδεχθούς εγκλήματος (που συντελείται και εξ αιτίας τής δολοφονικής σιωπής τού υπηρέτη/δούλου, συνεργού, ηθικού αυτουργού): «ήξερα πως κάποτε θα γινόταν κάτι τέτοιο!!!». Αυτή της η ρήσις έχει κάτι από την μπρεχτική «Μάνα κουράγιο», από την «Εκάβη» στη Θράκη, από την καβαφική αυτεπίγνωση.

Είναι τραγική γιατί είναι παράλογη. Δεν ακολουθεί κανένα λογικό ανθρώπινο σύστημα.

Τις ιστορίες που γράφει η ζωή τις ξεχωρίζεις από την έλλειψη γεωμετρικής συμμετρίας. Ο αλγόριθμος τού σύμπαντος μάς διαφεύγει.

Η «παρεξήγηση» είναι προπατορική, αρχετυπική. Τα πρόσωπα δεν υπάρχουν καθ' εαυτά. Είναι μάσκες, φορείς ενός ιού που δεν το δημιουργήσαν και δεν ευθύνονται για την μετάδοσή του. Ο «Κατασκευαστής», ο Γκοντό που δεν έρχεται να τους σώσει, η Ιδέα ενός ηγέτη, η ανάγκη ενός υπερήρωα... Αυτό υποφώσκει κάτω από κάθε Τέχνη και Λογοτεχνία. Η ελπίδα για το υπερβατικό, το υπέρλογο, το άρρητο, το μυστηριώδες και μυστηριακό...

Τέλεια εκδοχή τού έργου που αγαπήθηκε όσο λίγα άλλα και ανεβαίνει συνεχώς εδώ κι έναν αιώνα.

Όλοι/όλες/όλα υπέροχα. Και οι επί σκηνης μουσικής και η γιγαντιαία κατσαρίδα που θυμίζει τα χαρακτηριστικά τού Νταλί και το σκηνικό και οι φωτισμοί, αλλά κυρίως τα κοστούμια, τόσο

εφαρμοστά, τόσο μα τόσο ταιριαστά στους ψυχισμούς των
ταλαιπωρημένων αντιηρώων που σέρνουν τα βήματά τους από
την γέννηση έως το θάνατο τσαλαβουτώντας στο σκοτάδι τής
λασπωμένης Άγνοιας.

Ο άνθρωπος μόνον όταν αναζητά την χιμαιρική Γνώση
εξαγιάζεται και διεκδικεί την Ελευθερία του. Πληρώνοντας
βέβαια το τίμημα. Πάντα κάτι πρέπει να θυσιάσεις προκειμένου
να αποπλεύσουν τα πλοία από την Αυλίδα. Κι ο Αναζητητής τής
Αλήθειας θυσιάζει την γαλήνη τών αδαών...

Φαντασμαγορική παράσταση. Μην την χάσετε!!!!

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας

<https://konstantinosbouras.gr>

info από το Δελτίο Τύπου:

Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

του Αλμπέρ Καμύ

Σκηνοθεσία Γιάννη Χουβαρδά

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΡΟΛΟΥ ΚΟΥΝ- Φρυνίχου 14, Πλάκα

3 Φεβρουαρίου – 9 Απριλίου 2023

«Εάν ο άνθρωπος θέλει να αναγνωρίζεται, πρέπει απλά να λέει ποιος είναι. Αν σιωπά ή ψεύδεται, πεθαίνει μόνος και το σύμπαν γύρω του βουλιάζει στη δυστυχία. Αν, αντιθέτως, μιλήσει τη γλώσσα της αλήθειας, χωρίς αμφιβολία και πάλι θα πεθάνει, αλλά αφού θα έχει βοηθήσει τους άλλους και τον εαυτό του να ζήσουν».

Αλμπέρ Καμύ, με αφορμή την “Παρεξήγηση”

Η «Παρεξήγηση», γράφτηκε από τον κορυφαίο Γάλλο νομπελίστα συγγραφέα και φιλόσοφο Αλμπέρ Καμύ το 1944. Πρόκειται για ένα έργο δομημένο κατά τους Αριστοτελικούς κανόνες της τραγωδίας, που οι ρίζες της πλοκής του εντοπίζονται τόσο στην κλασική όσο και στην Βιβλική παράδοση.

Ένας γιος επιστρέφει μετά από 20 χρόνια οικειοθελούς εξορίας στην Αφρική στην πατρίδα του, κάπου στην κεντρική Ευρώπη, για να βρει ξανά τη μητέρα και την αδερφή του. Έρχεται με τη νεαρή γυναίκα του, αποφασίζοντας να μην ανακοινώσει εξ αρχής την πραγματική του ταυτότητα. Απόφαση μοιραία, γιατί οι δύο γυναίκες, που διατηρούν ένα μοναχικό πανδοχείο,

ληστεύουν και δολοφονούν τους καλεσμένους τους προσπαθώντας να επιβιώσουν αλλά και με την ελπίδα να αφήσουν πίσω τον τόπο τους και να εγκατασταθούν κάπου «μπροστά στη θάλασσα», σε μια χώρα όπου «ο ήλιος καταβροχθίζει τα πάντα».

Ο Καμύ αποδίδει την έμπνευσή του σε μια είδηση που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Ηχώ του Αλγερίου το 1935. Βρίσκουμε ήδη στο μυθιστόρημά του «Ο Ξένος» την νύξη σε αυτό το γεγονός: «Μεταξύ του αχυρένιου στρώματός μου και της σανίδας του κρεβατιού, είχα βρει ένα παλιό άρθρο από μια εφημερίδα... αφορούσε μια πραγματική είδηση... αλλά και τη βιβλική παραβολή του άσωτου γιου που τον σκότωσε η οικογένειά του.»

Ο Γιάννης Χουβαρδάς, μετά τους επιτυχημένους «Παλιούς καιρούς» του Πίντερ (Υπόγειο 2018-19) επιστρέφει στο Θέατρο Τέχνης με αυτό το σπουδαίο έργο-μελέτη πάνω στη σύγκρουση του ανθρώπου με το μοιραίο, που ελάχιστα έχουμε δει στην ελληνική σκηνή.

Το θέμα που αναδεικνύει το κείμενο είναι τόσο επίκαιρα σήμερα -την εποχή της διαθλασμένης επικοινωνίας και της παραμορφωμένης πληροφόρησης- όσο ποτέ: τα συναισθήματα του εγκλωβισμού και της απομόνωσης μέσα σε έναν απρόσωπο, ψηφιακό κόσμο, ο πόθος για μια αληθινή ζωή που βρίσκεται κάπου αλλού, η αποξένωση από τον ίδιο μας τον εαυτό, το παράλογο της ανθρώπινης ύπαρξης μέσα σ' ένα αδιάφορο σύμπαν, η αδυναμία επικοινωνίας ανάμεσα στους πιο κοντινούς μεταξύ τους ανθρώπους -τα μέλη μιας οικογένειας- που φτάνει εδώ στην απόλυτα τραγική της συνέπεια, τον θάνατο.

Ο Γιάννης Χουβαρδάς, υπό τους ήχους της μουσικής που ερμηνεύει ζωντανά επί σκηνής ο Blaine L. Reininger, χτίζει μια άκρως μυστηριώδη, μεταφυσική σχεδόν ατμόσφαιρα, με βασικό άξονα την σαρκαστική ατάκα της κόρης προς την σύζυγο του γιου:

«Αν θέλετε να ξέρετε, υπήρξε κάποια παρεξήγηση. Όσο άμαθη κι αν είστε στη ζωή, αντιλαμβάνεστε ότι αυτά συμβαίνουν»

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα

Ο Albert Camus (1913-1960) ήταν Γάλλος φιλόσοφος και μυθιστοριογράφος που τιμήθηκε με το Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1957. Διάσημα μυθιστορήματά του : Ο Ξένος (1942), Η Πανούκλα (1947), Η πτώση (1956) καθώς και τα φιλοσοφικά δοκίμια: Ο Μύθος του Σίσυφου (1942) και Ο επαναστάτης (1951).

Θεμελιώδης στη φιλοσοφική σκέψη του, είναι η έννοια του Παραλόγου, που αναπτύσσεται ιδιαίτερα στο Ο Μύθος του Σίσυφου. Ο Καμύ ορίζει το Παράλογο ως τη ματαιότητα μιας αναζήτησης νοήματος σε ένα ακατανόητο σύμπαν χωρίς Θεό ή άλλο νόημα και μας καλεί να αγκαλιάσουμε τον παραλογισμό της ανθρώπινης ύπαρξης αναλαμβάνοντας τον σκοπό της δημιουργίας αξίας και νοήματος. Οι προσπάθειες και η ανθεκτικότητα –και όχι η αυτοκτονία και η απελπισία– είναι οι κατάλληλες απαντήσεις.

Ο Καμύ πέθανε πρόωρα σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα καθ'οδόν προς το Παρίσι, αφήνοντας ημιτελές το αυτοβιογραφικό μυθιστόρημα “Ο Πρώτος Άνθρωπος”. Παραμένει ένα από τα μεγαλύτερα πολιτιστικά είδωλα της Γαλλίας και ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους συγγραφείς και διανοητές.

Συντελεστές της παράστασης

Σκηνοθεσία: Γιάννης Χουβαρδάς

Μετάφραση: Μαριάννα Κάλμπαρη

Σκηνικά: Εύα Μανιδάκη

Κοστούμια: Ιωάννα Τσάμη

Μουσική: Blaine L. Reininger

Φωτισμοί: Χριστίνα Θανάσουλα

Οργάνωση Παραγωγής: Ηρώ Λέφα

Ειδικές Κατασκευές: Αλέξανδρος Λόγγος

Σύμβουλος κίνησης: Μαρκέλλα Μανωλιάδη

Βοηθοί σκηνοθέτη: Χαρίκλεια Πετράκη, Νεφέλη
Βλαχοπαναγιώτη

Βοηθός Σκηνογράφου: Άννα Μπίζα

Βοηθός Ενδυματολόγου: Βασιλική Σουρρή

Βοηθός Φωτίστριας: Ιφιγένεια Γιαννιού

Περούκα: Χρόνης Τζήμος

Trailer / Teaser Videos: Διαμαντής Καραναστάσης

Βιντεοσκόπηση: Ξένια Τσιλοχρήστου, Αλέξανδρος Ζήλος

Φωτογραφίες: Ελευθερία Νικολαΐδου

Μια συμπαραγωγή της Malentendu productions, του Θεάτρου
Τέχνης Καρόλου Κουν και της Panik Theater Productions.

Με την ευγενική υποστήριξη του Ιδρύματος Ιωάννου Φ.
Κωστοπούλου

και την επικοινωνιακή υποστήριξη του Γαλλικού Ινστιτούτου
Ελλάδας.

Παίζουν (αλφαβητικά):

Μαριάννα Κάλμπαρη

Φλομαρία Παπαδάκη

Αναστάσης Ροϊλός

Πηνελόπη Τσιλικά

Και ο Blaine L. Reininger

Ημέρες και ώρες παραστάσεων:

3 Φεβρουαρίου-9 Απριλίου 2023

Τετάρτη και Κυριακή 19.00,

Πέμπτη και Παρασκευή 20.30,

Σάββατο 21.00.

Τιμές εισιτηρίων

Τετάρτη-Πέμπτη-Παρασκευή : 18 ευρώ, 15 ευρώ μειωμένο

Σάββατο-Κυριακή: 20 ευρώ, 16 ευρώ μειωμένο

Ατέλεια: 5 ευρώ

Ομαδικές κρατήσεις: 15 ευρώ

Ηλεκτρονική προπώληση:

Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ | Εισιτήρια online! | Viva.gr

Τηλεφωνικές κρατήσεις: 210-3228706, Δευτέρα-Παρασκευή 10-1μμ

210-3222464, Καθημερινά 5-10μμ

Ωρες ταμείου: Καθημερινά 5-10μμ

<https://konstantinosbouras.gr/%cf%83%cf%84%ce%bf-%ce%b8%ce%b5%ce%b1%cf%84%cf%81%ce%bf-%cf%84%ce%b5%cf%87%ce%bd%ce%b7%cf%83-%cf%83%cf%84%ce%b7%ce%bd-%ce%bf%ce%b4%cf%8c-%cf%86%cf%81%cf%85%ce%bd%ce%af%cf%87%ce%bf%cf%85-17-%ce%b3/>

9. «Ο Ξένος» του Καμύ στην παντομιμική παγκοσμιοποιημένη μεταμοντέρνα εκδοχή του.

κριτικός διαλογισμός-απολογισμός από τον ποιητή, θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Η εναλλαγή παρατεταμένης σιωπής με φρενιτική υπερκινητικότητα είναι σίγουρα ένα ασφαλές δραματικό εργαλείο με βέβαια αποτελέσματα στον ψυχισμό και στην σωματική οντότητα των θεατών που έρχονται αντιμέτωπη με τον διπολισμό τής εποχής μας.

Η τέταρτη βιομηχανική επανάσταση τείνει να αντικαταστήσει τις ανθρώπινες νοητικές λειτουργίες με την Ρομποτική και την λεγόμενη Κβαντική Πληροφορική.

Όμως εκείνο που δεν μπορεί να υποκαταστήσει μια εξελεγμένη μηχανή είναι το συναίσθημα (όσο κι αν είναι δυνατή η μίμησός του).

Το περίφημο «παράδοξο τού Diderot» ισχύει εν μέρει σε όλη την θεατρική παραγωγή από τις αρχές τού εικοστού αιώνα όταν εμφανίστηκαν και γιγαντώθηκαν οι διάφοροι -ισμοί που σιγά σιγά ξεφουσκώνουν όσο κι αν παρατηρείται μια καθυστερημένη (κατά 30 χρόνια) εισαγωγή τους στον τόπο μας, που όσο κι αν θεωρείται πολιτιστική επαρχία τής Ευρώπης διαθέτει ένα πολυάριθμο καλλιτεχνικό και λογοτεχνικό δυναμικό.

Στα χρόνια τής παγκοσμιοποίησης έγινε πολύς λόγος για το λεγόμενο «σωματικό θέατρο».

Ούτως ή άλλως, η παντομιμική επικοινωνία δια της Τέχνης ήταν χαρακτηριστικό σε όλες τις αυτοκρατορίες, οι οποίες ως πολυπολιτισμικές κοινωνίες βασίζονταν σε κοινώς αποδεκτούς (συνήθως απλοποιημένους) κώδικες.

Ας μην ξεχνάμε πως στην ελληνιστική εποχή εισήχθη το πολυτονικό σύστημα (με τις βαρείες, τις υπογεγραμμένες, τις περισπωμένες και τα πνεύματα). Έπρεπε να διατηρηθεί η αρχαία προσωδία με σήματα που υποδείκνυαν την μουσικότητα στη χρήση τής γλώσσας.

Σήμερα κάνουμε το αντίθετο. Τα ισοπεδώνουμε όλα και τα λέμε α-τονικά. Σε αυτό συνέβαλε τα μάλα και η Τεχνολογία.

Έτσι πλέον το κοινωνούμενο νόημα υπερ-τονίζεται και μεταφράζεται δια του σώματος με παραγλωσσικά σημεία που

υποκαθιστούν το αρχικό κείμενο δημιουργώντας ένα μετά-κείμενο.

Η σκηνική «όψις» έχει εμπλουτιστεί και η σκηνική σύμβαση εγκατέλειψε προ πολλού την απαίτηση οιασδήποτε αληθοφάνειας. Οι παραστατικές τέχνες απαρνούνται πλέον το Ορατό, το Ρητό, το Φανερό προκειμένου να ερωτοτροπήσουν με το Άρρητο, το Αόρατο, το Άφατο...

Κι αυτό αυξάνει βεβαίως την όποια ποιητικότητα τού όλου εγχειρήματος, αλλά βάσει τής αρχής αβεβαιότητας τού Heisenberg πολλαπλασιάζει εις το άπειρον τις δυνατές ερμηνείες.

Έτσι το Χάος επικρατεί και η εντροπία τού όλου συστήματος «Γαία» αυξάνεται προσεγγίζοντας το στοιχείο τής μη αντιστρέψιμης έκρηξης.

Βεβαίως, σύμφωνα με πολλές αρχαίες θρησκείες, όπως ο Ινδουϊσμός προκειμένου να αναλάβει δράση ο αναδημιουργός Κρίσνα, πρέπει να προηγηθεί ο αποδομητής Σίβα, ενώ ο Μέγιστος Βισνού προΐσταται, υπερίπταται και συναποκομίζει την πολύτιμη πείρα κάθε κύκλου δημιουργίας Mandara (εξ ου και η κοινή φράση «τα έκανες μαντάρα»).

Τώρα, για να έρθουμε στο εμβληματικό αυτό κείμενο τού Νομπελίστα Αλμπέρ Καμύ, όπου εφαρμόζεται στην πράξη η αρχή τής απροσδιοριστίας, παρακολουθήσαμε στο θέατρο Θησείων από την Transatlantic Group σε σκηνοθεσία της Αλεξάνδρας Καζάζου μια άκρως υπαινικτική και διόλου χασομική παντομιμική εκδοχή του, που ήταν μεν ενδιαφέρουσα εικαστικώς και χοροθεατρικώς δυσχέραινε όμως την

παρακολούθηση τού λεκτικού νοήματος η υπερκινητικότητα και η αυτοσχεδιαστική επανάληψη τής εκφοράς τού λόγου από τους δύο εκπληκτικά ασκημένους παντόμιμους. Ίσως σε ένα αλλόγλωσσο κοινό (με τους ανάλογους υπέρτιπλους) αυτό να λειτουργούσε απογειωτικά, όμως μήπως έπρεπε να μπουν υπέρτιπλοι και για το ελληνικό κοινό;

Η ρωμαϊκή αρένα έχει πάρει σήμερα πολλές μορφές και η άσκηση τής κριτικής ικανότητας τού επαρκούς θεατού δεν είναι απλώς χρήσιμη αλλά και απαραίτητη, ικανή κι αναγκαία συνθήκη για την συνδημιουργική πρόσληψη τού όποιου σύγχρονου μετανεωτερικού θεάματος.

Η διάχυση τής Πληροφορίας στο Διαδίκτυο και η συνεπαγόμενη διάδραση με τους δημιουργούς και τους συντελεστές κάθε καλλιτεχνικού / πολιτιστικού γεγονότος και δράσεως είναι μια καλή ευκαιρία που πρέπει να αξιοποιήσουμε όλες και όλοι προκειμένου να οξύνουμε την παρατηρητικότητα, τον (αυτο-)έλεγχο και την κριτική μας Σκέψη χωρίς να δεχόμαστε τίποτα δεδομένο ή θέσφατο.

Ο Κριτικός στην τρίτη δεκαετία τού εικοστού πρώτου αιώνα πρέπει και οφείλει να είναι διαλλακτικός, ανοικτός, διπλωμάτης και να προσφέρεται στον διάλογο, ειδικά στην δημιουργική αντίρρηση. Ας θυμηθούμε την αριστοφανική σάτιρα για τους σοφιστές όπου αντιπαρατίθενται ο Δίκαιος και ο Άδικος Λόγος. Σήμερα, οι Σοφιστές επανήλθαν ως σοφολογιότατοι διανοούμενοι που δηλώνουν το πλήρες διαζύγιο νοητικού και θυμικού, προπαγανδίζουν την εγκεφαλική ψυχρότητα και διδάσκουν την ποινικοποίηση τού όποιου συναισθήματος και προβαίνουν με φασιστικό μεσαιωνικό τρόπο στην απαξίωση κάθε «από καρδιάς» γραμμένης ή προφορικής κριτικής.

Όμως αγαπημένοι μου συν-αναγνώστες των σύγχρονών μας πολιτισμικών φαινομένων, όταν το τέταρτο τσάκρα της καρδιάς είναι κλειστό κι απομονωμένο από το πέμπτο, το έκτο και το έβδομο τσάκρα τού στέμματος, τότε είναι ανούσιος ο λόγος μας και «αγάπην δεν μη έχων ουδέν ειμί». Εξάλλου, το μεγαλύτερο διάνυσμα στην Φύση είναι η ελάχιστη απόσταση μεταξύ καρδιάς και μυαλού (που δεν είναι μεγαλύτερη από το μήκος μιας δεμένης γραβάτας).

Έτσι, θέλω να πω εν κατακλείδι πως αν ήμουν αλλόγλωσσος θα απολάμβανα αυτή την εξαιρετική παράσταση και τους πραγματικά αξιοθαύμαστους ακροβάτες ηθοποιούς, που ως γνήσιοι διονυσιακοί τεχνίτες μίλησαν κυρίως με τα σώματά τους, αλλά ως ελληνόφωνος, ελληνόγλωσσος, λάτρης, πλάστης και χτίστης τής διαχρονικής ενιαίας ανά τους αιώνες και διαρκώς εξελισσομένης ελληνικής γλώσσας, περίμενα και να καταλάβω τον εκφερόμενο λόγο (όσο κι αν η ακοή μου είναι εξαιρετική, ακούω και βλέπω πολύ προσεκτικά, απόλυτα συγκεντρωμένος, καθόμουνα μάλιστα στην πρώτη σειρά, οφείλω να ομολογήσω πως δεν συνέδεα πάντοτε την από σκηνής διδασκαλία με το κλασικό κείμενο).

Δεν λυπάμαι διόλου δε, γιατί αυτή η αξιοσημείωτη παράσταση είναι ευκαιρία για να συζητήσουμε προς τα πού πηγαίνει το σύγχρονο θέατρο και η Τέχνη γενικότερα, ειδικά η δραματική ποίηση στην σκηνική πραγμάτωσή της.

Πηγαίνετε λοιπόν στο ΘΕΑΤΡΟ ΘΗΣΕΙΟΝ για να δείτε αυτό το άκρως αναγεννησιακό θέαμα!!!

Μετά Λόγου Γνώσεως και περισσού θαυμασμού,

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας

<https://konstantinosbouras.gr>

info:

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Ο Ξένος

βασισμένος στο έργο του Albert Camus

από την Transatlantic Group

σε σκηνοθεσία της Αλεξάνδρας Καζάζου

από 10 Οκτωβρίου & για 12 παραστάσεις

στο Θησεϊόν. – Ένα θέατρο για τις τέχνες

Η Transatlantic Group παρουσιάζει την καινούργια δουλειά της η οποία βασίζεται στο έργο του Albert Camus, Ο Ξένος. Το έργο θεωρείται ένα από τα πιο ανήσυχα του 20ου αιώνα και

αντιπροσωπεύει την εξέγερση ενάντια στον παραλογισμό του κόσμου.

Ουσιαστική έμπνευση της παράστασης υπήρξαν τρεις σημειώσεις του συγγραφέα:

Ξένος – ποιος μπορεί να γνωρίζει τι σημαίνει αυτή η λέξη;

Διανοούμενος – αυτός που χωρίζεται σε δύο. Χαίρομαι που είμαι δύο.

Ο ήλιος, μου έμαθε πως η ιστορία δεν είναι το παν.

Σκηνοθετικό Σημείωμα

Δύο ηθοποιοί επί σκηνής αφηγούνται την ιστορία του Ξένου μέσα από τις ρωγμές της μνήμης.

Όλες οι λέξεις και οι εκδοχές των γεγονότων στην ιστορία του Ξένου είναι σωστές αλλά όχι αληθινές. Η αλήθεια βρίσκεται ανάμεσα στο ναι και στο όχι, είναι ένας ουδέτερος αριθμός χωρίς το συν ή το πλην και δεν σχετίζεται με καμία αξία, αλλά μόνο με την ύπαρξη στην πιο απλή της κατάσταση. Η αλήθεια δεν είναι ούτε ενοχή ούτε αθωότητα, ούτε βιογραφία, ούτε ψυχολογία, ούτε ποινικός κώδικας, είναι ο Μερσώ. Είναι η ύπαρξη, η προσωπική εμπειρία, η στιγμή, το αίμα, η λάμψη του ήλιου, η αλήθεια δεν είναι ούτε ηθική, ούτε ανήθικη. Η αλήθεια

είναι υπαρξιακή. Αυτή την αλήθεια υπερασπίζεται ο Μερσώ,
σιωπώντας.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία: Αλεξάνδρα Καζάζου

Δραματουργική Επεξεργασία – Διασκευή: Karol Jarek

Μετάφραση: Αντώνης Γαλέος

Ηθοποιοί: Σπύρος Δέτσικας και Βασίλης Τρυφουλτσάνης

Επιμέλεια Φωτισμών – Φωτογραφία: Karol Jarek

Επικοινωνία: Ευαγγελία Σκρομπόλα

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Πρεμιέρα: Δευτέρα, 10 Οκτωβρίου στις 21:00

Παραστάσεις: από 10 Οκτωβρίου έως 15 Νοεμβρίου,

κάθε Δευτέρα & Τρίτη στις 21:00.

Χώρος: θέατρο Θησείων – Ένα θέατρο για τις τέχνες

Εισιτήρια: Γενική είσοδος 10 ευρώ

Προπώληση: ticket services

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΜΑΔΑΣ

Η καλλιτεχνική ομάδα Transatlantic δημιουργήθηκε την άνοιξη του 2020 από τον φωτογράφο, φωτιστή και δραματολόγο του θεάτρου Karol Jarek και απο την ηθοποιό σκηνοθέτη και παιδαγωγό του θεάτρου Αλεξάνδρα Καζάζου. Η δραστηριότητα της ομάδας είναι καλλιτεχνικού, εκπαιδευτικού, ερευνητικού, και κοινωνικού χαρακτήρα.

Η μεγάλη επιθυμία ήταν να υπάρξει ένας χώρος που να ευνοεί τη δημιουργία, ανάπτυξη και προώθηση σύγχρονων και πειραματικών μεθόδων στον τομέα του θεάτρου, του χορού, της μουσικής και της καλλιτεχνικής εκπαίδευσης. Επίσης η ομάδα θέλει να ερευνήσει προς την κατεύθυνση μίας Αλληλοσυμπληρωματικής Τέχνης όπου η βασική της αρχή είναι η αναγνώριση όλων των καλλιτεχνικών ειδών, μορφών και μέσων (θέατρο, χορός, μουσική, εικαστικές τέχνες) ως αυτόνομους και ισάξιους συνεργάτες.

Η δραστηριότητα της Transatlantic έχει την βάση της στην Αθήνα αλλά στόχος της είναι να δραστηριοποιείται σε πολλά μέρη της Ελλάδας υποστηρίζοντας την καλλιτεχνική αποκέντρωση.

Αξίζει να σημειωθεί πως οι ίδιοι καλλιτέχνες είναι επίσης ιδρυτικά μέλη της θεατρικής ομάδας Teatr Andra που έχει την βάση της στην Κωνσταντινούπολη και αποτελείται από Τούρκους, Έλληνες και Πολωνούς καλλιτέχνες, ενώ μετράει, εκτός άλλων δραστηριοτήτων, δύο θεατρικές παραγωγές. Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να επισκεφτείτε: www.teatrandra.com.

Το καλοκαίρι του 2021 η Transatlantic παρουσίασε την πρώτη της παράσταση βασισμένη στις Χωρείες Χώρων του Ζώρζ Περék, στον αρχαιολογικό χώρο της Αρχαίας Κορίνθου. Η παράσταση πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του θεσμού Όλη η Ελλάδα ένας Πολιτισμός, 2021.

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%bf-%ce%be%ce%ad%ce%bd%ce%bf%cf%82-%cf%84%ce%bf%cf%85-%ce%ba%ce%b1%ce%bc%cf%8d-%cf%83%cf%84%ce%b7%ce%bd-%cf%80%ce%b1%ce%bd%cf%84%ce%bf%ce%bc%ce%b9%ce%bc%ce%b9%ce%ba%ce%ae-%cf%80%ce%b1/>

10. ΚΟΚΚΑΛΟ. Μια παράσταση για τη ζωή και το έργο του Αντονέν Αρτώ.

Ιόλη Ανδρεάδη και Άρης Ασπρούλης ξαναζωντανεύουν το πνεύμα τού Αρτώ.

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Ο Πόνος ως παγκόσμια σταθερά, απολύτως επίκαιρος με τον τωρινό πόλεμο.

Ο Πόνος ως κατάρα και αστοχία τού ανθρωπίνου είδους.

Ο Πόνος ως στέρηση τής γαλήνης και της αθωότητας.

Ο Πόνος ως αντίστιξις τής ευτυχίας.

Ο Πόνος ως ανάμνηση και ως βίωμα.

Ο Πόνος ως οδύνη κι ηδονή.

Ο Πόνος ως κατακέφαλο και προσκέφαλο.

Ο Πόνος ως τρέλα και ως φρονιμάδα.

Ο Αντωνέν Αρτώ έμαθε από την Σμυρνιά γιαγιά του τον βιωμένο πόνο που ΔΕΝ γίνεται κραυγή κι ο ίδιος ξέσπασε σε μια σιωπηρή διαμαρτυρία δια της ομοιοπαθητικής σκληρότητας.

Ήταν ιδιοφυία και τέρας. Οι άνθρωποι δαιμονοποιούν και λατρεύουν ό,τι δεν καταλαβαίνουν και τους τρομάζει, ό,τι δεν μπορούν να κλωστήσουν, ό,τι κλωστούν κι εκείνο χαμογελάει.

Ο ορισμός τής Τέχνης και ειδικά τής παραστατικής Τέχνης τού Θεάτρου είναι ο μεταβολισμός των αισθημάτων, συναισθημάτων, βιωμάτων... μέχρι να καταστούν διαμεσολαβημένη εμπειρία για τον επαρκή θεατή.

«Δι' ελαίου και φόβου περαίνουσα την των τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν». Η τραγωδία έχει πλέον ξεφύγει από τα συνήθη γραμματολογικά της όρια. Ο Μπέκετ κι ο Αρραμπάλ, ο Ιονέσκο και ο Ντάριο Φο το αποδεικνύουν.

Η Ιόλη Ανδρεάδη και ο Άρης Ασπρούλης, αμφότεροι διδάκτορες, παθιασμένοι και συνεπείς εργάτες τού Θεάτρου, με αφορμή το φαινόμενο Αρτώ καταδύονται βαθιά στο Συλλογικό μας Ασυνείδητο και διαλογίζονται σκηνικά για τις τερατωδίες που παρακολουθούμε καθημερινώς εξεγερμένοι θεατές.

Ορθώς αποδίδουν την σκληρότητα με ήπιους, χαμογελαστούς τρόπους, sotto voce παροχές πακέτων πληροφοριών που μας καθηλώνουν και μας εξάπτουν αλλά ΔΕΝ μας προβληματίζουν, αφού είναι αρχαίο ετούτο το Κακό στο γήινο αστρικό πεδίο.

Με αυτό πάλευαν οι σαμάνοι, οι μάγοι, οι εξορκιστές. Τότεμ γίνεται ο Αρτώ, τότεμ γινόμαστε όλοι εμείς, οι ψαγμένοι, οι διαφορετικοί, οι καταζητούμενοι από την Κοινή Λογική που γεννάει φρικαλεότητες. Κανένας ποιητής δεν έβλαψε ποτέ κανέναν εκτός από τον εαυτό του.

Κι ο Αρτώ έγινε Ποιητής γιατί μεταβόλισε τον Πόνο σε αισθητική ηδονή.

Αυτό είναι το μυστικό. Η μικρή ετούτη αλχημεία. Ο αλγόριθμος τής βακχικής εκ-στάσεως.

Εκπληκτική παράσταση «Το Κόκκαλο» (συμβολικό και σημαίνον) στο ΥΠΟΓΕΙΟ του Θεάτρου Τέχνης. Επιτέλους, ακούμε ηθοποιούς και επί σκηνής μουσικούς που δεν κραυγάζουν, δεν τραυλίζουν, δεν παραπαίουν αδικαιολογήτως. Η σιωπή αρμόζει. Κι ένα κερύ αρκεί, όπως θα έλεγε ο Καβάφης. «Τώρα που ο κόσμος φωτίζεται με αστραπές» (Τεννεσσή Γουίλλιαμς “Not about Nightingales”), η χαμηλόφωνη ομιλία γίνεται συν-ομιλία, με τα πνεύματα και τους σχηματικούς θεατές που χαράσσει ο μέγιστος τραγικός κωμικός Γεράσιμος Γενατάς στα πόδια των εν σώματι οπαδών. Σε αυτούς απευθύνεται. Στους ήρωες από κιμωλία. «Χους ει και εις χουν...» μεταλαμπαδεύση [με υπογεγραμμένη].

Ο Αρτώ έμεινε στην Ιστορία γιατί ήταν ξεχωριστός. Ήταν αυτός το θέατρο τής σκληρότητας. Δεν δημιούργησε σχολή ή ρεύμα. Τουλάχιστον, όχι φανερά. Όχι αμέσως.

Ένα μεγάλο μέρος όμως τού μεταπολεμικού γερμανικού (και όχι μόνον γερμανικού) θεάτρου είναι καθαρά σαδομαζοχιστικό ως προς τις κολοσσιαίες απαιτήσεις τού κοινού από τον υποκριτή/διονυσιακό τεχνίτη.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΣΚΛΗΡΟΤΗΤΑΣ ΈΓΙΝΕ Η ΖΩΗ ΜΑΣ!!!

Επί σκηνής μουσικός-υποκριτής αποκρινόμενος ο μουσικός-περφόρμερ Γιώργος Παλαμιώτης.

Τέλεια παράσταση. Αψεγάδιαστο αισθητικό αποτέλεσμα. Το χειροκρότημα ακούστηκε σαν βομβαρδισμός.

Κλείνω με ένα τρίπτυχο ποίημα/πήμα που έγραψα για την αρχή ετούτου τού πολέμου, που με βρήκε στην Λευκωσία να προσκυνώ τα φυλακισμένα μνήματα των απαγχονισμένων ηρώων:

Φυλακισμένα μνήματα.

Φυλακισμένο Φως.

Όμως το Φως

Δεν φυλακίζεται,

Επιταχύνεται

Αλλά δεν επιβραδύνεται,

Καίεται αλλά δεν

Θάβεται.

*

Οι ήρωες ζουν.

Υπερβαίνουν τα ανθρώπινα.

Υπερβαίνουν τον πόνο

Χάριν μιάς Ιδέας:

Ελευθερία.

Πόλεμος

Συμπάσχειν

Άνευ πόνου.

Συμπονεΐν

Άνευ πάθους.

Στην Ελευθερία μόνος ο

Άρτος.

Ερμαφρόδιτος

Ξεκινάμε από τη μητρική θαλπωρή

(οι πλέον τυχεροί)

Κυλιόμαστε στα σεντόνια τού έρωτα

(ωραίοι αλλά και άσχημοι)

Ωριμάζουμε στην αγάπη,

Λίγο πριν την ύστατη τρυφερότητα.

*

Είμαι μόνοι

Στον πόνο

Στον έρωτα

Στον θάνατο,

Στην προσευχή όμως

Είμαστε πολλοί.

*

Μαρτύρια, βασανιστήρια, κακουχίες, πόλεμοι.

Παραδίνουμε την ψυχή μας

ΣΤΟΝ ΣΤΕΡΝΟ ΑΕΤΟ

ΣΤΟΝ ΠΡΩΠΙΣΤΟ ΕΑΥΤΟ

ΚΑΙ ΣΑΛΠΑΡΟΥΜΕ ΓΙΑ

ΤΑ ΕΩΘΙΝΑ...

*

Πόνεσα τον πόνο όλης τής οικουμένης.

Ζωντανά και άψυχα

Με διαπέρασαν.

Η ξενιτιά έγινε παράδεισος

Κι ο τοκετός αδελφός,

Η ηδονή οδύνη

Κι ο φόβος ποθητός,

Τῆς ἀβλεψίας κοπετός

Με μαχαίρωσε

Τῆς ενοχῆς ὁ καρπός

Με ἐκάρφωσε

Στα βουνά με τον Προμηθέα

Στήλη ἀλατος καὶ ἡ Περσεφόνη,

Ευρυδίκη, Γυναίκα τοῦ Λώτ,

Κόρες μου.

Με τα ἀγάλματα ἐκλαψα

Τον θρήνο τῶν κοιμισμένων

Με παστά ψάρια κολύμπησα

Στην ἐρημο τὴν πρασινισμένη

Από τους αντικατοπτρισμούς

Των υψηλών ορέων,

Στο μνήμα μου κλύμπησα

Σαν καράβι σε πλατιά θάλασσα,

Ακίνητος...

Κι η γαλήνη τις ιδιοτροπίες της

Τις έχει.

*

Δύο δολώματα δίνει ο δυνάστης:

Την ηδονή τού έρωτα

Και την ηδονή τού θανάτου

Για την αναπαραγωγή και την

Ανακύκληση, αντίστοιχα...

*

Μόνον όποιος δεν φοβάται

Και δεν πεθαίνει για έρωτα

Μόνον εκείνος ανάγκη

Δεν έχει καμία.

*

Ο Πόνος αδελφός τής Αγάπης

Οδύνη κι ηδονή,

Αδελφός ανάδελφος.

Δείτε αυτή την παράσταση στο πάντοτε φιλόξενο, πρωτοπόρο
και πειραματιζόμενο Θέατρο Τέχνης!!!

Είναι θέμα ζωής και θανάτου. Κυριολεκτικά. Επείγει. Μας αφορά.

ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΕΞΑΛΕΙΦΘΕΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΙ Ο ΠΟΝΟΣ Ο
ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΞΙΟΘΡΗΝΗΤΟΣ!!!

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας, Επισκέπτης Καθηγητής Θεατρικής
Κριτικής στο ΕΚΠΑ

<https://konstantinosbouras.gr>

info:

Θέατρο Τέχνης Καρόλου Κουν

Υπόγειο

ΚΟΚΚΑΛΟ

Μια παράσταση για τη ζωή και το έργο του Αντονέν Αρτώ

Πρεμιέρα

21 Φεβρουαρίου 2022

Video trailer: <https://www.youtube.com/watch?v=A1fluJJKwuA>

Προπώληση: <https://www.viva.gr/tickets/theater/kokkalo>

Ο Αρτώ. Αυτός είναι το επείγον περιστατικό.

Αυτός απέσπασε τη λογοτεχνία από την αστυνομία, το θέατρο από την ιατρική.

Κάτω από τον ήλιο των βασανιστηρίων που φωτίζει

όλες τις ηπείρους αυτού του πλανήτη, ανθίζουν τα κείμενά του.

Κάποτε θα διαβαστούν πάνω στα ερείπια της Ευρώπης.

Και τότε θα γίνουν κλασικά.

Χάινερ Μύλλερ

Η σκηνοθέτις Ιόλη Ανδρεάδη παρουσιάζει στο Υπόγειο του Θέατρου Τέχνης την παράσταση «ΚΟΚΚΑΛΟ», μια σπαρακτική ροκ τελετουργία για τη ζωή και το έργο του μεγαλύτερου διανοητή και καλλιτέχνη του σύγχρονου θεάτρου. Ο ρηξικέλευθος και μοναδικός Αντονέν Αρτώ, αυτό το «επείγον περιστατικό» της ζωής και της τέχνης όπως θα τον χαρακτηρίσει ο Χάινερ Μύλλερ, επιστρέφει στη σκηνή για τελευταία φορά, δίνοντας το σόου της ζωής του. Ο Γεράσιμος Γεννατάς παθιασμένος, εμπνευσμένος, θλιμμένος και ερωτευμένος παντόμιμος κλόουν ενσαρκώνει τον σπουδαίο Γάλλο, έχοντας ως κύρια μέσα τη φωνή και το σώμα, και με τη ζωντανή συμβολή του μουσικού-περφόρμερ Γιώργου Παλαμιώτη, οδηγούν τον θεατή σε μια βαθιά προσωπική κάθαρση, από το σκοτάδι του πόνου, της αδικίας και της υποκρισίας, προς το καθαρό και λυτρωτικό φως. Εκεί όπου βασιλεύει ο Μέγας Νόμος της Καρδιάς.

Η ιστορία

Παρίσι 1935. Ο Αντονέν Αρτώ επινοεί μια εντελώς νέα θεατρική φόρμα, το «Θέατρο της Σκληρότητας», και για να τη βάλει σε εφαρμογή δημιουργεί την παράσταση «Οι Τσέντσι» – μία πεντάπρακτη τραγωδία, για τον ξακουστό, αιμοδιψή και αιμομίκτη κόμη της Ρώμης, που βρέθηκε δολοφονημένος, μ' ένα σιλέτο στο μάτι, από την ανήλικη κόρη του. Το έργο κάνει πρεμιέρα τον Μάιο της ίδιας χρονιάς, στο θέατρο Folies Wagram, και παρά τις προσδοκίες αποτυγχάνει παταγωδώς. Ο Αρτώ αποφασίζει πως δεν θα σκηνοθετήσει ξανά ποτέ, ταξιδεύει ασταμάτητα αναζητώντας τη λύτρωση και στο τέλος συλλαμβάνεται για αλητεία. Το 1938 χαρακτηρίζεται επισήμως ως «παράφρων» και οδηγείται δια της βίας στο ψυχιατρείο, στο οποίο θα παραμείνει έγκλειστος για εννέα χρόνια. Την τελευταία μόνο χρονιά θα υποβληθεί σε περισσότερα από 51 ηλεκτροσόκ. Εκεί αποκτά την εμμονή ότι έρχονται στον ύπνο του και του δηλητηριάζουν τα όνειρα κάνοντας μάγια, εκεί πέφτει σε κώμα και ευτυχώς ξύπνα την ώρα που τον οδηγούν στο νεκροτομείο, εκεί ο ξακουστός ψυχαναλυτής και ψυχίατρος Ζακ Λακάν θα θριαμβολογήσει πως «επιτέλους ο κύριος Αρτώ θεραπεύτηκε και δεν θα χρειαστεί να ξαναγράψει τίποτα πια».

Το 1946 και λίγο πριν τον θάνατό του, αποκτά ξανά ελευθερία κινήσεων, έχοντας υποστεί ωστόσο ανεπανόρθωτες βλάβες από τις επίσημες θεραπευτικές μεθόδους. Οι «Φίλοι του Αντονέν Αρτώ» οργανώνουν μια ειδική βραδιά αφιερωμένη στο έργο του στο Θέατρο «Σάρα Μπερνάρ», αλλά η είσοδος στον ίδιο απαγορεύεται, εξαιτίας του φόβου που προκαλεί η

εξασθενημένη του φιγούρα και η πιθανότητα ενός ακόμα θηριώδους ξεσπάσματος, όπως αυτά που συνήθιζε ενώπιων ακροατηρίου και από τα οποία ηρεμούσε μόνο εάν τον φιλούσε ένας φίλος του στο μέτωπο.. Ο άνθρωπος τον οποίο συγκεντρώθηκαν για να τιμήσουν στέκεται μόνος έξω από τις κλειστές πόρτες, ενώ σύσσωμη η καλή κοινωνία των Παρισίων απολαμβάνει τις αναγνώσεις των κειμένων του.

Η παράσταση

Απογοητευμένος από αυτό το περιστατικό, ο Αρτώ αρνείται την ελευθερία του και επιστρέφει οικειοθελώς στο κελί του, αποφασίζοντας να ξυπνήσει τα εκφραστικά του μέσα για να μεταμορφωθεί ο ίδιος στον πιο βιρτουόζο περφόρμερ και να δώσει ένα τελευταίο σόλο, μια παράσταση-ξέσπασμα, μπροστά σε ένα κοινό ανυπόκριτο. Ένα κοινό που θα πλάσει με το μυαλό του. Ένα κοινό που γεννήθηκε για να τον αγαπά.

Απομονωμένος στο άσυλο, ο Αρτώ στήνει από την αρχή το παλιό σκηνικό των «αποτυχημένων» Τσέντσι, φέρνει την ψυχή του στο προσκήνιο, την ξεγυμνώνει και την τραγουδά με πάθος και μαεστρία. Σε ένα ονειρικό τοπίο μνήμης και με το ρυθμό της

μουσικής, ακολουθεί την κάθοδο μιας βαθιάς και ανείπωτης εξομολόγησης. Καλλιτέχνης, ιδιοφυής, επαναστάτης, αναθεωρητής, ποιητής, δάσκαλος, παραληρηματικός, επιθετικός, επιληπτικός, αυτοκαταστροφικός και βαθιά, πολύ βαθιά ερωτευμένος και ερωτικός, συνθέτει με τρόπο προβοκατόρικο την τελική του ετυμηγορία απέναντι στον σύγχρονο καθωσπρεπισμό, βγάζοντας τη γλώσσα στην κοινωνική υποκρισία και τις επινοημένες αυθεντίες του καιρού μας και επαναφέροντας το «Θέατρο της Σκληρότητας» στη θέση που του ανήκει: μέσα στις φλογισμένες καρδιές των εξεγερμένων.

Με το «ΚΟΚΚΑΛΟ» οι συγγραφείς Ιόλη Ανδρεάδη και Άρης Ασπρούλης, ολοκληρώνουν την προσωπική τους τριλογία πάνω στο έργο του Αντονέν Αρτώ. Έχουν προηγηθεί οι παραστάσεις «Αρτώ / Βαν Γκογκ, avec un pistolet» (Θέατρο Σημείο – 2015, στον ρόλο του Αντονέν Αρτώ ο Ιωάννης Παπαζήσης) και «Οικογένεια Τσέντσι» (Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης – 2016, στο ρόλο του Κόμη Τσέντσι ο Μιλτιάδης Φιορέντζης, Μπαλαντέρ η Ελεάνα Καυκαλά, Βεατρίκη η Μαρία Προϊστάκη). Το αισθητικό περιβάλλον της παράστασης «ΚΟΚΚΑΛΟ», ακολουθώντας τη διαδρομή της ζωής του Αρτώ, τελεί σε απευθείας διάλογο με τα δύο προηγούμενα ανεβάσματα.

Σκηνοθεσία: Ιόλη Ανδρεάδη

Κείμενο: Ιόλη Ανδρεάδη & Άρης Ασπρούλης

Σκηνογραφία: Δήμητρα Λιάκουρα

Φωτισμοί: Σάκης Μπιρμπίλης

Πρωτότυπη Μουσική: Γιώργος Παλαμιώτης

Κατασκευές: Γιάννης Νίτσος

Φωτογραφίες: Κική Παπαδοπούλου

Video Trailer: Μιχαήλ Μαυρομούστακος

Οργάνωση Παραγωγής: PEON / Ορέστης Τάτσης

Στον ρόλο του Αντονέν Αρτώ ο Γεράσιμος Γεννατάς.

Ζωντανά επί σκηνής ο μουσικός-περφόρμερ Γιώργος Παλαμιώτης

Θέατρο Τέχνης – Υπόγειο

Πεσμαζόγλου 5, Αθήνα

Τηλέφωνο: 2103222760 & 2103228706

Παραστάσεις κάθε Δευτέρα & Τρίτη στις 21.00

Εισιτήρια: 15 ευρώ, 10 ευρώ μειωμένο

Διάρκεια: 75 λεπτά

Η παράσταση επιχορηγείται από το Υπουργείου Πολιτισμού.

Το έργο κυκλοφορεί από την Κάπα Εκδοτική.

Ευχαριστούμε το Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης.

Φωτογραφίες σε υψηλή ανάλυση:
https://www.dropbox.com/sh/bj7oh5tpqqnshdt/AAB-0MqrvhCvgBmgyF0SaYM_a?dl=0

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%ba%ce%bf%ce%ba%ce%ba%ce%b1%ce%bb%ce%bf-%ce%bc%ce%b9%ce%b1-%cf%80%ce%b1%cf%81%ce%ac%cf%83%cf%84%ce%b1%cf%83%ce%b7-%ce%b3%ce%b9%ce%b1-%cf%84%ce%b7-%ce%b6%cf%89%ce%ae-%ce%ba%ce%b1%ce%b9-%cf%84%ce%bf/>

11. **Ο «Ντον Ζουάν» τού Μολιέρου,**

ένα ξεπερασμένο, παλιομοδίτικο αποκρυφιστικό έργο με προ-υλιστικές μεταφυσικές συνυποδηλώσεις, πρόκληση για κάθε καλλιτέχνη και συνδημιουργικό θεατή που ζει σε αντιπνευματικούς καιρούς. Τώρα στο θέατρο ΣΗΜΕΙΟ σε σκηνοθεσία τού Αλέξανδρου Διαμαντή, γιου τού Νίκου Διαμαντή και της Ιωάννας Μακρή.

Από τον ποιητή, θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Σε υλιστικές, αντιπνευματικές εποχές, κανείς δεν πιστεύει πια στην Νέμεση, ως έκφραση τής ουρανίας Δικαιοσύνης, εις εφαρμογήν των συμπαντικών άγραφων Νόμων.

Ως εκ τούτου το τέλος τού μολιερικού αυτού αριστουργήματος δεν είναι αληθοφανές ανεξαρτήτως σκηνοθεσίας.

Θα μπορούσε όμως μέσα από αυτό να σχολιαστεί η θεατρική / λογοτεχνική / μυθολογική σύμβαση και μέσω αυτής η ίδια αυτή καθ' εαυτή η ανθρώπινη συνθήκη. Εδώ έγκειται και το στοίχημα κάθε φερέλπιδος σκηνοθέτη που θα θελήσει να καταπιαστεί και να κονταροχτυπηθεί με αυτόν τον δραματικό ποιητικό εκπεφρασμένο Λόγο.

Το τέλος κρίνει την αρχή και η αρχή το τέλος.

Εξαιρετικοί και οι τρεις ηθοποιοί στις πρωτεϊκές μεταμορφώσεις τους από διάθεση σε διάθεση και από τύπο σε τύπο, αλλάζοντας ρόλους, ρούχα, διαθέσεις, τόνους, μιμικές και παντομιμικές σωματικές εκφράσεις, φωνές πλούσιες σε ημιτόνια.

Φανταστική η κίνηση και των τριών.

Ο αληθινός όμως πρωταγωνιστής ήταν η «όψις» της παραστάσεως. Ο νεαρός σκηνοθέτης Αλέξανδρος Διαμαντής είναι πανάξιος και δοκιμασμένος εικαστικός καλλιτέχνης. Παλαιότερα είχαμε δει μάλιστα μια άκρως ενδιαφέρουσα έκθεσή του στον εσωτερικό χώρο του ΘΕΑΤΡΟΥ ΣΗΜΕΙΟ.

Σκηνικά, κατάλληλα φωτισμένα, κοστούμια και σκηνικά αντικείμενα (requisites) αγγίζουν την αισθητική τελειότητα.

Στον αιώνα όμως της ατιμωρησίας, της δοκησιοφίας, της ασυδοσίας, είμαστε άραγε έτοιμοι ως θεατές να μπορούμε σε ηθικά καλούπια; Οι παλαιές αξίες έχουν καταρρεύσει και οι νέες δεν έχουν ακόμα δομηθεί. Αποδομήσεως το ανάγνωσμα...

Εύχομαι στον νεαρό σκηνοθέτη και στους εκλεκτούς, εξαιρετικούς, αυτοθυσιαστικούς συνεργάτες του να καταπιαστούν και με άλλα, περισσότερο επίκαιρα και διαχρονικά κλασικά έργα από την παγκόσμια δεξαμενή κειμένων που δύνανται να παρασταθούν επί σκηνής.

Ικανή και αναγκαία συνθήκη είναι το αισθητικό και ηθικό / ιδεολογικό / φιλοσοφικό πλαίσιο να συμβαδίζουν.

ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ. Μην την χάσετε!!! Θα προβληματιστείτε για το κύλισμα, συνήθως αιματοκύλισμα, των εποχών.

Ο Άνθρωπος δεν αλλάζει. Κι όταν εξελίσσεται ακολουθεί κυκλοτερείς τροχιές, ελαφρώς ανοδικές. Ανάλογα με την εκάστοτε θέση του στην εξελικτική κλίμακα βγάζει ή παρακάμπτει ορισμένα (αναπόφευκτα) συμπεράσματα.

Με σεβασμό, εκτίμηση, αναγνώριση και αλληλεγγύη προς κάθε νέο καλλιτέχνη που θέλει να εξελιχθεί και να αποδώσει τα μέγιστα, τα άριστα, τα βέλτιστα,

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας, Επισκέπτης Καθηγητής Θεατρικής Κριτικής στο ΕΚΠΑ

<https://konstantinosbouras.gr>

info από το Δελτίο Τύπου:

ΘΕΑΤΡΟ ΣΗΜΕΙΟ

Κεντρική Σκηνή

Θεατρική Περίοδος 2020-2021

Μολιέρος

ΝΤΟΝ ΖΟΥΑΝ

Σκηνοθεσία Αλέξανδρος Διαμαντής

ΠΡΕΜΙΕΡΑ

9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2021

«Va! Pour l'amour de l'Humanité» | «Εμπρός! Από αγάπη για την Ανθρωπότητα»

-Ντον Ζουάν. Πράξη Γ'. Σκηνή 2.

Ο Ντον Ζουάν, το κορυφαίο έργο του Μολιέρου, επιστρέφει στη θεατρική σκηνή. Ανεβαίνει σε σκηνοθεσία του Αλέξανδρου Διαμαντή με τρεις βιρτουόζους ηθοποιούς, τον Όμηρο Πουλάκη, τη Μάνια Παπαδημητρίου και τη Δανάη Παπουτσή να ερμηνεύουν όλους τους ρόλους του κειμένου, το οποίο ακούγεται στην ιστορική μετάφραση του Παντελή Πρεβελάκη.

Ο Ντον Ζουάν φτάνει στις ακτές της Σικελίας συνοδευόμενος από τον υπηρέτη του, Σγκαναρέλ, ένα δίδυμο παρόμοιο του Δον Κιχώτη με τον Σάντσο Πάντσα. Εκεί τους προλαβαίνει η

Ντόνια Ελβίρα, η γυναίκα που ο Ντον Ζουάν ερωτεύτηκε και έκλεψε από το μοναστήρι που βρισκόταν, για να την εγκαταλείψει στη συνέχεια όταν το πάθος του είχε πια σβήσει. Η Ελβίρα τυχαίνει ψυχρής υποδοχής. Πληγωμένη, ορκίζεται εκδίκηση.

Ο Ντον Ζουάν αδιαφορώντας προχωρά με ακατάβλητο θάρρος σε νέες περιπέτειες· μπλέκει σ' έρωτες και σε καυγάδες, ζει τη ζωή στο έπακρο, κηρύττοντας ταυτόχρονα επικίνδυνες ιδέες: δεν υπάρχει ούτε Θεός ούτε διάβολος, υπάρχει μόνο ο κόσμος που βλέπουμε και ο ορθός λόγος. Ζούμε μια ζωή, ας τη ζήσουμε λοιπόν καλά, υπόλογοι μόνο στον εαυτό μας, αδιαφορώντας για τη θεία ή την ανθρώπινη δικαιοσύνη.

Ο Ντον Ζουάν, μέσα από μια σειρά επεισοδίων, κωμικών και δραματικών, έρχεται αντιμέτωπος με όλες τις όψεις της ανθρώπινης ζωής, επιμένοντας με ζήλο στις απόψεις του, προκαλώντας τον έρωτα των γυναικών, την οργή των αντρών και το διαρκή σκανδαλισμό του Σγκαναρέλ, προσωποποίησης αυτού που λέμε «μέσο άνθρωπο», ρόλου που στο πρώτο ανέβασμα του έργου ερμηνεύτηκε από τον ίδιο το Μολιέρο. Η Ελβίρα επανέρχεται· αυτή τη φορά ικετεύει τον Ντον Ζουάν να μεταμεληθεί, να σταματήσει να προκαλεί τη μοίρα του και να αλλάξει ζωή. Εκείνος παραμένει αμετανόητος.

Ο Ντον Ζουάν κάποτε φτάνει, σε μια από τις πιο γνωστές σκηνές ύβρεως στο παγκόσμιο ρεπερτόριο, να καλέσει σε δείπνο το ταφικό άγαλμα του Ταξίαρχου, ενός έντιμου κι ευγενούς ανθρώπου που δολοφόνησε ο ίδιος. Το άγαλμα ζωντανεύει και δέχεται την πρόσκληση, συναντιέται με τον Ντον Ζουάν κι όταν αυτός αρνείται για ακόμα μια φορά ν' αποκηρύξει τη ζωή, τις απόψεις και τις πράξεις του, αυτό, ενεργώντας ως εκπρόσωπος του Θεού, τον καταδικάζει σ' αιώνια τιμωρία.

Ο Ντον Ζουάν, ο Άμλετ και ο Φάουστ, ο Οδυσσέας, ο Οιδίπους και η Μήδεια, η συλλογή Σι Τζινγκ, οι Χίλιες και μία νύχτες, ο μύθος του Κουετζαλκοάτλ και η Μαχαμπαράτα μαζί με ορισμένες ακόμα παραδόσεις, ιστορίες και μορφές, συγκροτούν την παγκόσμια κοινή μνήμη. Σε δύσκολους καιρούς, όπως σήμερα, οι μύθοι αυτοί λειτουργούν ως Κιβωτός, διατηρώντας και προχωρώντας το ανθρώπινο πνεύμα, επιβεβαιώνοντας πως δεν χάθηκαν τα πάντα, πως υπάρχει ακόμα ελπίδα και πως θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε εκ νέου όλα όσα χάσαμε. Αυτή είναι η αξία των μεγάλων κειμένων, η παρηγοριά τους, και γι' αυτό είναι καλό να επανερχόμαστε σ' αυτά κάθε τόσο.

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

Μετάφραση: Παντελής Πρεβελάκης

Σκηνοθεσία: Αλέξανδρος Διαμαντής

Σκηνικά – Κοστούμια: Λέα Κούση

Φωτισμοί: Παναγιώτης Μανούσης

Βοηθός Σκηνοθέτη: Εύα Πουλή

Φωτογραφίες: Σταύρος Χαμπάκης

Επικοινωνία: Άρης Ασπρούλης

Ερμηνείες:

Όμηρος Πουλάκης: Ντον Ζουάν

Μάνια Παπαδημητρίου: Σγκαναρέλ, Πιερό, Ματουρίν, Ντον Αλόνσο

Δανάη Παπουτσή: Ντόνια Ελβίρα, Γκουσμάνος, Σαρλότ, Λαραμέ, Ζητιάνος, Ντον Κάρλος, Ντιμάνς, Φάντασμα

Πρεμιέρα: Πέμπτη, 9 Δεκεμβρίου στις 20:30.

Και κάθε Πέμπτη, Παρασκευή και Σάββατο στις 20:30 και Κυριακή στις 19:30.

Η διάρκεια της παράστασης είναι 100 λεπτά.

Τιμές εισιτηρίων:

-Γενική είσοδος: 15 ευρώ | Φοιτητικό εισιτήριο: 6 ευρώ.

-Ατέλειες, Ανέργων, ΑΜΕΑ: είσοδος δωρεάν.

-Κάθε Παρασκευή, γενική είσοδος: 8 ευρώ

Η παράσταση επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού.

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%bf-%ce%bd%cf%84%ce%bf%ce%bd-%ce%b6%ce%bf%cf%85%ce%ac%ce%bd-%cf%84%ce%bf%cf%8d-%ce%bc%ce%bf%ce%bb%ce%b9%ce%ad%cf%81%ce%bf%cf%85/>

12. Υπάρχει σύγχρονο θερινό θέατρο και εκτός Επιδαύρου...

Στην ατμοσφαιρική Ρεματιά Χαλανδρίου ο λόγος των τραγικών ποιητών συνηχεί με τον γκιώνη και κάποια ξενυχτισμένα

τζιτζίκια. Οι καλαμιές μετρούν τον ρυθμό και οι αείλανθοι
θεριεύουν γεννοβολώντας ασύστολα με σκοπό να καταλάβουν
την Γαία.

Με αφορμή την σύνθεση «ΕΥΡΙΠΙΔΗ ΡΑΚΙΝΑ ΦΑΙΔΡΑ»

Γράφει ο ποιητής, θεατρολόγος και κριτικός Κωνσταντίνος
Μπούρας

Οι δραματουργικές επεξεργασίες πετυχαίνουν υπό τρεις
προϋποθέσεις:

Άριστη γνώση του συνόλου του δραματικού έργου όλων των
ποιητών – θεατρικών συγγραφέων

Έρευνα του μύθου από τον οποίο εμπνεύστηκαν οι ποιητές

Δραματουργικές δεξιότητες που βασίζονται σε πολύχρονη
εμπειρία και πρακτική επί του αντικειμένου.

Στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν αναγράφεται όνομα
δραματουργού στους συντελεστές, υποθέτω όμως πως πρέπει
να πιστωθεί (ή μήπως να χρεωθεί) το δυσχερές τούτο έργο
στον έμπειρο σκηνοθέτη και ταλαντούχο θεατράνθρωπο Κύριο
Μάνο Καρατζογιάννη.

Αφαιρετικό αναγκαστικά το συμπίλημα, που εκτός από τον
Ευριπίδη, τον Ρακίνα και τον Σενέκα συμπεριελάμβανε την

Σάρα Κέϊν. Με την τεχνική των video-art και στοιχεία κλασικών εικονογραφημένων (ακόμα και δάνειες αισθητικές από τα λαοφιλή στην εκάστοτε νεολαία κόμικς) δημιουργήθηκε μια απλοποιημένη, εκλαϊκευμένη εκδοχή του μύθου για ένα κουϊντέτο (από τους οποίους μία τραγουδούσε και μία διάβαζε το κείμενο από την μαγική της βίβλο – συνήθειο του σκηνοθέτη όταν αξιοποιεί μεγάλες ηθοποιούς ανθεκτικές στον πανδαμάτορα Χρόνο).

Το όλον εγχείρημα επέτυχε, χάρη στην συνεκτικότητα και την λακωνικότητά του. Είχε ρυθμό, ερμηνευτικές απόπειρες αξιοθαύμαστες, αξιοθαύμαστο αφαιρετικό σκηνικό (εν πολλοίς φυσικό, εμπλουτισμένο με θραύσματα πλακών) και ελάχιστα requisites (τα άκρως απαραίτητα).

Θα μπορούσε βεβαίως, αντί για την συγκεκριμένη mise-en-place, που ήταν ούτως ή άλλως αφαιρετική, να είναι πιο concertante το όλον θέαμα, χωρίς να χάνει τίποτα το ουσιώδες, κερδίζοντας τα μάλα από την έμφαση στον Λόγο που προσδίδει ο περιορισμός της σωματικής κίνησης.

Κι εδώ επρόκειτο κυριολεκτικά για το «εν αρχή ην ο Λόγος», αφού η ποίηση πρωταγωνιστούσε και όλοι οι άλλοι παραγωγιστικοί κώδικες έπονταν.

Στο σύνολό της αξιόλογη προσπάθεια, πειραματική και συγκινητική στη λιτή αφαιρετικότητά της.

Υπάρχει σύγχρονο θερινό θέατρο και εκτός Επιδαύρου.

Ας το αξιοποιήσουμε ερευνητικά και μελετητικά ως επαρκείς θεατές. Οι χώροι είναι συστατικό στοιχείο του αισθητικού αποτελέσματος και οι διαφορετικές σκηνικές εκδοχές της ίδιας δραματουργικής πρότασης είναι άκρως ενδιαφέρουσες και προκαλούν πολλές σκέψεις με τις εκάστοτε συνυποδηλώσεις τους.

Απαξάπαντες και απαξάπασες οι ερμηνευτές και οι ερμηνεύτριες συνεργάστηκαν αρμονικά σε ένα σφιχτοδεμένο (σαν γροθιά) σύνολο.

Η μουσική είναι ούτως ή άλλως αναπόσπαστο συστατικό στοιχείο σε κάθε σοβαρή προσπάθεια ερμηνείας (αν όχι πλέον και αναβιώσεως, όπως λέγαμε παλιά) του αρχαίου δράματος.

Μακάρι να αξιοποιηθεί αυτό το επιτυχημένο σχήμα και σε άλλα κειμενικά συμφραζόμενα.

Ο Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας είναι Επισκέπτης Καθηγητής Θεατρικής Κριτικής στο ΕΚΠΑ και ποιητής

www.konstantinosbouras.gr

info:

«ΕΥΡΙΠΙΔΗ ΡΑΚΙΝΑ ΦΑΙΔΡΑ»

Παίζουν οι:

Μίνα Αδαμάκη, Σαβίνα Γιαννάτου

Σπύρος Περδίου, Ραφίκα Σαουίς, Δημήτρης Τσίκλης

Σκηνοθεσία: Μάνος Καρατζογιάννης

επόμενες παραστάσεις

Τετάρτη 7 Ιουλίου, ΘΕΑΤΡΟ ΡΕΜΑΤΙΑΣ

Τετάρτη 28 Ιουλίου, ΘΕΑΤΡΟ ΒΡΑΧΩΝ

Trailer: <https://vimeo.com/561679218>

Ο μύθος της φλεγόμενης «Φαίδρας» ζωντανεύει στη θεατρική σκηνή σε σκηνοθεσία Μάνου Καρατζογιάννη, με τη Μίνα Αδαμάκη, τη Σαβίνα Γιαννάτου και τη Ραφίκα Σαουίς στους πρωταγωνιστικούς ρόλους. Μια ιδιαίτερη σκηνική σύνθεση από τα κορυφαία κείμενα της αρχαίας ελληνικής και ευρωπαϊκής γραμματείας «Ιππόλυτος» του Ευριπίδη και «ΦΑΙΔΡΑ» του Ρακίνα στη μετάφραση του Στρατή Πασχάλη, που έκανε πρεμιέρα στο Θέατρο Πέτρας στην Πετρούπολη, ανέβηκε στο

Κηποθέατρο Παπάγου και το Θέατρο της Ρεματιάς και τώρα ετοιμάζεται για το Θέατρο Βράχων, στις 28 Ιουλίου.

Τον μύθο της Φαίδρας, αφηγούνται επί σκηνής η αισθαντική ερμηνεύτρια Σαβίνα Γιαννάτου στον ρόλο της θεάς Αφροδίτης, η πολύπειρη ηθοποιός Μίνα Αδαμάκη στον ρόλο της Τροφού, καθώς και η Ραφίκα Σαουίς, με διεθνείς διακρίσεις στο ενεργητικό της στον χώρο της περφόρμανς, στον ρόλο της Φαίδρας. Μαζί τους ο Σπύρος Περδίου στον ρόλο του Θησέα και τέλος ο ανερχόμενος Δημήτρης Τσίκλης, στον ρόλο του Ιππόλυτου.

Τη σκηνοθεσία της παράστασης υπογράφει ένας από τους εκπροσώπους της νεότερης γενιάς με συνεχόμενη και αξιόλογη παρουσία στη θεατρική σκηνή, ο Μάνος Καρατζογιάννης. Τη μουσική της παράστασης ντύνει ο καταξιωμένος συνθέτης Δημήτρης Μαραμής.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Το τραγούδι του Μάνου Χατζιδάκι, με τους στίχους του Παντελή Πρεβελάκη από τον «Μεγάλο Ερωτικό» (1972), μου ερχόταν συνέχεια στο στόμα κατά τη διάρκεια των προβών. «Κάποια κατάρα είναι Θεού»... «σε χτύπησε οργή Θεάς»... «Μιας θεικής εκδίκησης άμοιρος στόχος»... «Σαν μέλι με φαρμάκι...», «Μα τα δεσμά της αγάπης πρέπει να είναι χαλαρά».

Ότε ο Θησέας ήλθε εις την Τροιζήνα, σημειώνει στην «Ελληνική Μυθολογία» ο Στέφανος Κομμητάς, με την γυναίκα του Φαίδρα, δια να καθαρισθεί – τότε η Φαίδρα ηγάπησε τον Ιππόλυτον. Και επειδή δεν ηδυνήθη να τον ελκύσει εις το θέλημα της, τον κατηγορήσεν ότι την εβίασεν. «Όλα είναι μύθοι κι εμείς παραδέρνουμε».

Σύμφωνα με τον Στάθη Δρομάζο ο Ευριπίδης γράφοντας τον «Ιππόλυτο», ο οποίος παρουσιάστηκε κατά το τρίτο έτος του Πελοποννησιακού Πολέμου, έχει κατά νου «τον άνθρωπο που έχει δικαίωμα να ζήσει με τα πάθη του και να καεί μέσα σ' αυτά».

Ακολούθησαν αιώνες μετά ο Σενέκας, ο Ρακίνας και πολύ πρόσφατα η Σάρα Κέιν. Τα όρια της επιθυμίας ήταν βέβαια υπό διαπραγμάτευση, ήδη από την εποχή του Αισχύλου.

Γράφει στο ποιήμά του «Προμηθέας Δεσμώτης» ο Λεωνίδας Πολυδεύκης:

Ω, στην αφθονία μας χανόμαστε!

Και ποιός την αφθονία να συνδράμει;

Αλήθεια! Ό,τι απ' το όριό του ξεφεύγει

πάει, σκορπάει, χύνεται χάμου, χάνεται

Ακόμα κι ο θεός! ακόμα κι η αγάπη...

ΔΙΑΝΟΜΗ

Μίνα Αδαμάκη (Τροφός)

Σαβίνα Γιαννάτου (Θεά Αφροδίτη)

Σπύρος Περδίου (Θησέας/Ιππόλυτος)

Ραφίκα Σαουίς (Φαίδρα)

Δημήτρης Τσίκλης (Ιππόλυτος/ ξωτικό)

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Μετάφραση: Στρατής Πασχάλης

Σκηνοθεσία: Μάνος Καρατζογιάννης

Μουσική: Δημήτρης Μαραμής

Κίνηση: Φρόσω Κορρού

Φωτισμοί: Άννα Σμπώκου

Σκηνικά: Όλγα Μπρούμα

Ενδύματα: Parthenis

Sound Design: Μανώλης Μανουσάκης

Βοηθός Σκηνοθέτη: Θώμη Πλιάτσικα

Διεύθυνση Παραγωγής: Λευτέρης Κώτσης

Υπεύθυνος Επικοινωνίας: Βασίλης Λιάτσος – Άννα Θεοδόση

Φωτογραφίες promo: Δημήτρης Λιάκος

Στίχοι του χορικού του έρωτα: Σωτήρης Τριβιζάς

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

26/6/2021 ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΤΡΑΣ, Ώρα 21:00

2/7/2021 ΚΗΠΟΘΕΑΤΡΟ ΠΑΠΑΓΟΥ, Ώρα 21:00

7/7/2021 ΘΕΑΤΡΟ ΡΕΜΑΤΙΑΣ, Ώρα 21:00

28/7/2021 ΘΕΑΤΡΟ ΒΡΑΧΩΝ, Ώρα 21:00

ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ: VIVA.GR

<https://www.viva.gr/tickets/theater/pollaploi-horoi/aidra/>

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

18€ γενική είσοδος

15€ μειωμένο (άνεργοι, ΑμεΑ, φοιτητές)

Trailer: <https://vimeo.com/561679218>

Facebook

page:<https://www.facebook.com/PhaedraTheatricalPlay/>

<https://konstantinosbouras.gr/%cf%85%cf%80%ce%ac%cf%81%cf%87%ce%b5%ce%b9-%cf%83%cf%8d%ce%b3%cf%87%cf%81%ce%bf%ce%bd%ce%bf-%ce%b8%ce%b5%cf%81%ce%b9%ce%bd%cf%8c-%ce%b8%ce%ad%ce%b1%cf%84%cf%81%ce%bf-%ce%ba%ce%b1%ce%b9-%ce%b5%ce%ba/>

13. Βικτώρ ή τα παιδιά στην εξουσία/το μουσικό έργο στο Θέατρο Τέχνης, ζωντανό κύτταρο πολιτισμού, ενταγμένο αρμονικά στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα της κρίσιμης εποχής μας, ανανεωμένο κι ανανεωτικό, ανοικτό σε προτάσεις και ρηξικέλευθες απόπειρες, ανοικτό σε νέους δημιουργούς... χάρη στην διευθύντριά του Μαριάννα Κάλμπαρη.

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Μου αρέσει ο Σταμάτης Κραουνάκης. Είναι αυθεντικός, πληθωρικός και το δομημένο σουρεαλιστικό τού μουσικοκινητικό παραλήρημα είναι υπόδειγμα μιας άλλης Αρμονίας, εσωτερικής, ενός σπασμένου Ρυθμού, που αναζητούμε τα κομμάτια του για να ανασυνθέσουμε το ψηφιδωτό τού Κόσμου.

Τον είδα ΣΤΗΝ παράστασή ΤΟΥ στο Ίδρυμα Κακογιάννη, όπου περιστοιχισμένος από αρσενικά roulines χάρισε στο κοινό ένα αιρετικό μουσικοχορευτικό θέαμα κάπου μεταξύ βαριετέ, καμπαρέ κι ενδεχομένως πολιτικού θεάτρου.

Πήγα λοιπόν να τον δω και στο Θέατρο Τέχνης της Οδού Φρυνίχου με την προκατάληψη ότι θα αποδομήσει και θα κατακρεουργήσει το διάσημο έργο του Ροζέ Βιτράκ, που ως

σουρεαλιστής θα χαιρόταν μια τέτοια νεοελληνική επέμβαση λίφτινγκ προς το ...ελαφρολαϊκό του.

Αντ' αυτού λοιπόν είδα και μάλλον δεν ...άκουσα μια μάλλον ακαδημαϊκή ανάγνωση αυτού του αριστουργήματος με μπαγιάτικο χιούμορ και βαριά πάνω του την πατίνα του χρόνου, χωρίς όμως να παρωδείται το ρετρό και να αποχρωματίζονται σε σέπια οι σύγχρονες «εύκολες» ψηφιακές φωτογραφίες.

Στο επίπεδο του ήχου, ελλείπει μικροφώνων και ψειρών άκουσα μόνον ευκρινώς τον καλό ηθοποιό και άριστο εργάτη της σύγχρονης θεατρικής φόρμας Γεράσιμο Γεννατά. Όλοι οι άλλοι, είτε ούρλιαζαν είτε ψιθύριζαν δεν καταλαβαίναμε πάντα τι λέγανε. Ρώτησα και τους διπλανούς μου, γιατί έχοντας υπερευαίσθητη ακοή και γνωρίζοντας την εκ προοιμίου κακή ακουστική αυτού του θεάτρου θεώρησα ότι ήταν μάλλον δικό μου πρόβλημα. Όταν τελικά διαπίστωσα ότι δεν ήμουν θύμα μικρού αγγειακού στο εγκεφαλικό κέντρο της ακοής, χαλάρωσα και απόλαυσα την οπτική πανδαισία.

Ο ίδιος ο Σταμάτης Κραουνάκης ως «υποκριτής», θεράπων της ιεράς τέχνης του Διονύσου ήταν μάλλον αμήχανος, τόσο αμήχανος όσο και ο Σαββόπουλος όταν επεχείρησε να μελοποιήσει τους αριστοφανικούς «Αχαρνής» κατά παραγγελία του ιδίου του Καρόλου Κουν αυτοπροσώπως. Μόνον που τότε, το «ιερόν τέρας» της τέχνης του θεάτρου δεν προχώρησε και στην υλοποίηση αυτής της αρχικής προθέσεως συνεργασίας με τον διάσημο τραγουδοποιό και τροβαδούρο. Έτσι απολαύσαμε τον Διονύση Σαββόπουλο στους δικούς του «Αχαρνής» και τον Κουν στους ...άλλους. Γιατί το θυμάμαι αυτό τώρα; Πρώτον το προνόμιον της μέσης ηλικίας: η πολυτέλεια της μνήμης. Δεύτερον γιατί κριτική χωρίς ένταξη της δράσεως στο χωροχρονικό συνεχές δεν γίνεται. Και τρίτον (και σοβαρότερο): διαπίστωσα για άλλη μια φορά ότι ακόμα κι ο

Χατζιδάκις ως τραγουδοποιός, παρ' όλο που είχε γράψει μουσική για θέατρο, και μάλιστα για διάσημες παραστάσεις του Θεάτρου Τέχνης, δεν θα τολμούσε να δεχτεί και να εκτεθεί σε αυτό το τόλμημα.

Η συγγραφή, η ενορχήστρωση, η ερμηνεία κι η υλοποίηση ενός σύγχρονου μιούζικαλ (ειδικά αν βασίζεται σε διασκευή πασίγνωστου έργου) απαιτεί ιδιαίτερη τεχνογνωσία και μια ιδιαίτερη σκηνική «βιομηχανία». Ένας έλληνας τραγουδοποιός, ακόμα και με Όσκαρ μουσικής, ακόμα και με εμπειρία σε «Οδό Ονείρων» και άλλα συναφή μουσικοθεατρικά διαμάντια, δεν θα πετύχαινε ενδεχομένως στη διασκευή ενός τόσο σημαντικού και μνημειώδους έργου σαν αυτό. Δεν το γράφω για να «χρυσώσω το χάπι» της αρνητικής κατά το μάλλον ή ήττον κριτικής μου, αλλά από μια εσωτερική αίσθηση Δικαίου.

Προτείνω στον καλό, στον εξάίρετο Σταμάτη Κραουνάκη, να συνεργαστεί με σύγχρονους κειμενογράφους, στιχουργούς, λογοτέχνες, θεατρικούς συγγραφείς και να συνθέσει το δικό του μιούζικαλ με τη δική του θεματολογία και το ιδιαίτερο στίγμα του. Και τότε – ίσως – αν αφιερωθεί πολύς χρόνος σε αυτό το εγχείρημα να έχουμε κάτι παραπάνω από ένα ακόμα αξιοθέατο.

Εν ολίγοις, η παράσταση ήταν ηχητικώς μουντζούρα, οπτικώς καρναβάλι, λεκτικώς απαράδεκτη και στιχουργικώς πρόχειρη.

Τόσο κακά.

Παρ' όλ' αυτά, απόλαυσα το σύνολο της δουλειάς, το περιβάλλον, τη σκηνοθετική επάρκεια, την αμέριστη συμπαράσταση όλων των συντελεστών στην Ιδέα του θεάματος, το ρυθμό, τη συνοχή, την καλαισθησία, την

ευαισθησία, το τολμηρό ανανεωτικό πνεύμα της καλλιτεχνικής
διευθύντριας.

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

Info:

<http://www.theatro-technis.gr/sezon-2016-2017/>

Βικτώρ ή τα παιδιά στην εξουσία/το μουσικό έργο

4 Φεβρουαρίου – 9 Απριλίου

Το έργο ορόσημο του σουρρεαλιστικού κινήματος «Βικτώρ ή τα
παιδιά στην εξουσία» (1928) που πρωτοπαρουσιάστηκε στην
Ελλάδα από τον Κάρολο Κουν κατά την περίοδο 1973-74,
ανεβαίνει και πάλι στο Θέατρο Τέχνης και για πρώτη φορά
παγκοσμίως ως μουσικό έργο.

Ο Βικτώρ, ένα υπερανεπτυγμένο εννιάχρονο αγόρι-θαύμα,
περνάει μέσα σε λίγες ώρες από την αθωότητα στη γνώση,
αποκαλύπτοντας βίαια όλη την ψευτιά, τη σαθρότητα, τη σαπίλα
της οικογένειας και της τάξης του και διαλύοντας τα πάντα γύρω
του. Όταν συνειδητοποιεί ότι δεν μπορεί ν'αλλάξει τίποτα,
στρέφεται στη μοναδική επιλογή που του απομένει: το θάνατο.

Ένα έργο για την επανάσταση που πνίγεται μέσα στην πηγή της, για το θάνατο της αστικής τάξης, για την κατάρρευση του ψεύδους. Η μουσική δημιουργεί μια νέα φόρμα που «κουρδίζει» απόλυτα το κείμενο στο ρυθμό της εποχής μας.

Λιμπρέτο/ Μουσική σύνθεση: Σταμάτης Κραουνάκης

Σκηνοθεσία: Μαριάννα Κάλμπαρη

Με την υποστήριξη του Γαλλικού Ινστιτούτου Ελλάδας

<http://www.theatro-technis.gr/fotografies-gia-viktor-ta-pedia-stin-exousia/>

Πρώτες εικόνες για το Βικτώρ ή Τα παιδιά στην εξουσία

Λιμπρέτο, Μουσική: Σταμάτης Κραουνάκης

Σκηνοθεσία: Μαριάννα Κάλμπαρη

Δραματολόγος παράστασης: Πλάτων Μαυρομούστακος

Σκηνικά- Κοστούμια: Κωνσταντίνος Ζαμάνης

Χορογραφίες: Μαρίζα Τσίγκα

Σχεδιασμός Φωτισμών: Στέλλα Κάλτσου

Βοηθός Σκηνοθέτη: Κατερίνα Γεωργουδάκη

Φωτογραφίες: Σταύρος Χαμπάκης

Video trailer: Μιχαήλ Μαυρομούστακος

Διανομή (με σειρά εμφάνισης):

Βικτώρ: Σταμάτης Κραουνάκης

Λιλή: Χάρης Φλέουρας

Εσθήρ: Φωτεινή Μπαξεβάνη

Αιμιλία/ Ιντά: Φένια Παπαδόδημα

Κάρολος: Χρήστος Γεροντίδης

Θηρεσία: Μαρία Τζάνη

Αντουάν: Γεράσιμος Γεννατάς

Στρατηγός: Κωνσταντίνος Ευστρατίου

Συμμετέχουν:

Βασιλίνα Κατερίνη

Μάριος Κρητικόπουλος

Βασίλης Παπαδημητρίου

Κώστας Κουτρούλης

Μουσική Διεύθυνση, πιάνο: Βασίλης Ντρουμπογιάννης

Κιθάρες, Κρουστά: Βάϊος Πράπας

Ημέρες και ώρες παραστάσεων:

Πέμπτη-Παρασκευή-Σάββατο-Κυριακή στις 21.15

Τιμές εισιτηρίων:

Πέμπτη: ενιαία είσοδος 10 ευρώ | Παρασκευή: 15 ευρώ, 10 ευρώ μειωμένο, 8 ευρώ ανεργίας

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%b2%ce%b9%ce%ba%cf%84%cf%8e%cf%81-%ce%ae-%cf%84%ce%b1-%cf%80%ce%b1%ce%b9%ce%b4%ce%b9%ce%ac-%cf%83%cf%84%ce%b7%ce%bd-%ce%b5%ce%be%ce%bf%cf%85%cf%83%ce%af%ce%b1%cf%84%ce%bf-%ce%bc%ce%bf%cf%85%cf%83/>

14. «Καλιγούλας» του Καμύ στο Δημοτικό Πειραιά

υπό την ιδιοφυή μπαγκέτα του καλλιτεχνικού διευθυντή Νίκου Διαμαντή σε μια άκρως φιλοσοφική, μπρεχτική θα έλεγα παράσταση, σε μετάφραση Φρανσουάζ Αρβανίτη, σκηνοθεσία Αλίκης Δανέζη Knutsen και με τον Γιάννη Στάνκογλου στην ερμηνεία της ζωής του...

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Ο «Καλιγούλας» του Καμύ είναι τραγικός σαν τον Οιδίποδα του Σοφοκλή, τον Προμηθέα του Αισχύλου, τον Ορέστη του Ευριπίδη, τον Άμλετ του Σαίξπηρ. Το μόνο που δεν κατέχει είναι το γελοίο της ανθρώπινης ύπαρξης, η τραγικωμικότητα της πανανθρώπινης συνθήκης. Είναι σαν τον Ληρ, κονταροχτυπιέται με τα στοιχεία της Φύσης και περιπίπτει στη μέγιστη Ύβριν, στο φρικτότατο αμάρτημα, στην άσφαλη αστοχία: να μιμηθεί τον δημιουργό θεό. Κι αφού δεν μπορεί να δημιουργήσει ζωή αρέσκεται στο να τη χαλά. Κι επειδή δεν φοβάται ο ίδιος το θάνατο, ως γενναίος, ακραίος τρελός, τον χαρίζει αφειδώλευτα στους άλλους. Θέλει το φεγγάρι και το θέλει τώρα, γιατί νομίζει ότι είναι το μόνο που δεν έχει. Δεν κατέχει όμως τόσα πολλά πράγματα που η αλαζονεία της

εξουσίας του στερεί: όπως π.χ. τη Σοφία, τη Γνώση των νόμων του Σύμπαντος... Είναι βουτηγμένος στο Κακό με την αγνότητα που άλλοι ασπάζονται το Καλό. Εδώ γίνεται μνεία από τον διανοητή Αλμπέρ Καμύ για τον αναγκαστικό δεισμό, σχεδόν μανιχαϊστικό, στον οποίο υπακούουν όλες οι μορφές ζωής πάνω στη γη. Εκτός όμως από το άσπρο-μαύρο, καλό-κακό, αρσενικό-θηλυκό, ψυχρό-θερμό, συναίσθημα-λογική, υπάρχει κι ο αδήριτος νόμος Αίτιον-Αιτιατόν (κοινώς κάρμα). Κι εκεί είναι που μένει μετεξεταστέος ο Καλιγούλας του Καμύ. Μπορεί να μη νιώθει Φόβο, μπορεί ως προς αυτό τουλάχιστον να υπερέχει από τους κοινούς θνητούς, γίνεται όμως κι ο ίδιος άθυρμα στις πίσω ρόδες της Ιστορίας, ακόμα ένας παρανοϊκός στο θρόνο της Ρώμης, με υπερεξουσίες που καταχράται χωρίς να λογαριάζει τα δημοκρατικά αισθήματα του σοφού λαού. Θυμίζει κατά πολύ τον σαιξπηρικό Ιούλιο Καίσαρα ως προς τούτο: «το κράτος είμαι εγώ». Και τον «βασιλιά ήλιο» βεβαίως. Και την περίφημη οικογένεια Ρομανώφ, που είχε τρισεκατομμύρια καταθέσεων στην Ελβετία ενώ ο περήφανος ρώσικος λαός πεινούσε κι επένετο. Ο Καλιγούλας, ως τραγικό πρόσωπο, είναι διαχρονικός, αφού ο επαπειλούμενος Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος μόνο από ένα τέτοιο «ελεύθερο» κι ακαταλόγιστο πνεύμα μπορεί να κηρυχθεί. Γιατί η Ελευθερία, η απόλυτη, η ανέφικτη, η ανεδαφική, η καταστροφική (ανυπερθέτως) είναι το ζητούμενο του διανοητή Καμύ σε αυτό το διαλογικό φιλοσοφικό πόνημά του. Το πανανθρώπινο αίτημα της απελευθέρωσης από τα δεσμά και της σκλαβιά της Ύλης είναι τραγική μοίρα στον πλανήτη Γαία, όλων των Προμηθέων αυτού του κόσμου, που σπεύδουν να βοηθήσουν τα ταλαίπωρα, φυλακισμένα ανθρώπινα όντα... Για να αλυσοδοθούν οι ίδιοι, να κρεμαστούν, να σταυρωθούν, να προπηλακιστούν, να καούν στην πυρά, να βασανιστούν με όλους τους δυνατούς κι αδύνατους τρόπους. Γιατί προκαλεί ηδονή στους πονεμένους ο πόνος του άλλου, του έτερου, που είναι πάντα όμως «εγώ», «εμείς», όπως θα έλεγε ο Πυθαγόρας.

Ορθώς οι ευφυείς συντελεστές αυτής της παράστασης, κάτω από την ιδιοφυή μπαγκέτα του καλλιτεχνικού διευθυντή του ανανεωμένου (εσωτερικώς κι εξωτερικώς) Δημοτικού Θεάτρου Πειραιά [που κάποτε δεν πάταγε κανείς και τώρα κατακλύζεται από φιλότεχνους κι ανήσυχους πνευματικούς ανθρώπους]... ορθώς, λέγω, οι συντελεστές αυτής της καταπληκτικής κι αδύνατης αλλά όχι αδύναμης εν πολλοίς παράστασης επέλεξαν μπρεχτικές και μιουζικαλικές φόρμες για να ανταπεξέλθουν στην ανία του από σκηνης φιλοσοφικού διδακτικού λόγου. Και τα κατάφεραν όλοι υπέροχα, γι' αυτό και θα τους αναφέρω όλους δημοκρατικά, χωρίς ιδιαίτερη μνεία σε κανέναν. Ούτε καν στον πρωταγωνιστή Γιάννη Στάνκογλου, που είχε την τύχη να ερμηνεύσει το ρόλο της ζωής του. Μετά από αυτόν λιγοστεύουν οι πιθανότητες να κονταροχτυπηθεί θεατρικώς με γιγαντιαίες μορφές της πνευματικής πρωτοπορίας. Ο Καλιγούλας κατά Καμύ είναι ένας μπροστάρης, που παλεύει με το Άγνωστο στα μαρμαρένια αλώνια της ανθρώπινης Άγνοιας. Κι αυτό είναι το μόνο ελαφρυντικό του.

«Την ελευθερία του ανθρώπου να αμαρτάνει από άγνοια τη ζήλεψαν ακόμα κι οι θεοί» (από την υπό έκδοσιν ποιητική μου συλλογή «Τρία Άλφα μία Ήττα κι ένα Ωμέγα», από τις Εκδόσεις των Φίλων, σύντομα στα βιβλιοπωλεία...).

%ce%ba%ce%b1%ce%bb%ce%b9%ce%b3%ce%bf%cf%8d%ce%bb%ce%b1%cf%823

Κι ιδού οι μεγαλειώδεις εργάτες αυτού του μοναδικού θεάματος, που θα κάνουμε πολλά χρόνια να το δούμε έτσι ανεβασμένο επί ελληνικής σκηνης:

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Μετάφραση: Φρανσουάζ Αρβανίτη

Σκηνοθεσία: Αλίκη Δανέζη Knutsen

Σκηνικά: Πάρις Μέξης

Κοστούμια: Μαρίνα Χατζηλουκά

Φωτισμοί: Αλέκος Γιάνναρος

Μουσική: Blaine Reininger

Κίνηση: Νίκος Δραγώνας

Ειδικός συνεργάτης: Μανώλης Δούνιας

Βοηθός σκηνοθέτη: Βένια Σταματιάδη

Βοηθός σκηνογράφου: Μαντώ Ψυχουντάκη

Βοηθός ενδυματολόγου-Ειδικές κατασκευές: Μυρτώ Κοσμοπούλου

ΠΑΙΖΟΥΝ:

Γιάννης Στάνκογλου, Θεοδώρα Τζήμου, Ιερώνυμος
Καλετσάνος, Μιχάλης Afolayan, Δημήτρης Κίτσος/Κώστας
Νικούλι, Αριστοτέλης Αποσκίτης, Χάρης Εμμανουήλ, Δημήτρης
Λιόλιος, Γιώργος Νάκος, Στράτος Σωπύλης, Κώστας Λάσκος.

Πρωτότυπη μουσική live επί σκηνής ο Blaine Reininger των
Tuxedomoon

Promo φωτογραφίες: Bill Γεωργούσης

Σχεδιασμός αφίσας: Φίλιππος Βασιλειάδης

Make up: Σίσσυ Πετροπούλου

Κατασκευή κοστούμιών: Σάλι Αλάραμπι

Με την υποστήριξη του Γαλλικού Ινστιτούτου Αθηνών

Μια παραγωγή του Δημοτικού Θεάτρου Πειραιά με την Stefi Theaterworks-Γιάννης Μ. Κώστας

Οργάνωση παραγωγής: Μανόλης Σάρδης-Pro4

Συντονισμός παραγωγής: Ανζελίκα Καψαμπέλη

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

Info:

<http://www.dithepi.gr/el/events/?eid=4412>

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%ba%ce%b1%ce%bb%ce%b9%ce%b3%ce%bf%cf%8d%ce%bb%ce%b1%cf%82-%cf%84%ce%bf%cf%85-%ce%ba%ce%b1%ce%bc%cf%8d-%cf%83%cf%84%ce%bf-%ce%b4%ce%b7%ce%bc%ce%bf%cf%84%ce%b9%ce%ba%cf%8c-%cf%80%ce%b5/>

15. Η Όλια Λαζαρίδου θαμμένη σε βιβλία ως μπεκετική Γούινου στο Bios

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Από τις πιο επιτυχημένες και νόμιμες αναγνώσεις του μπεκετικού αριστουργήματος για το Χρόνο, τη Φθορά και το Θάνατο, για την Πλήξη, για την ιεροτελεστία της συνήθειας και τον εξορκισμό του υπαρξιακού άγχους για το Κενό.

Η ανθρώπινη νόηση αδυνατεί για κάποιον ανεξιχνίαστο λόγο να βουλιάξει στο Μηδέν και στο Άπειρο με τη σοφία μιας γάτας, με την παράδοση ενός σκύλου, με την ραθυμία ενός χορτάτου λύκου, με την επαγρύπνηση ενός πάνθηρα που παραμονεύει τη διψασμένη αντιλόπη στις όχθες μιας λιμνούλας.

Το εσωτερικό τοπίο του Ανθρώπου προσομοιάζει με έρημο, μετά από μία βιβλική καταστροφή. Κι όταν η νεότης παρέλθει κι ο Έρως Δώσει τη θέση του στον Ύπνο που είναι δίδυμος αδελφός του Θανάτου, τότε η ύπαρξή μας βουλιάζει στο όνειρο και στις δαιδαλώδεις απόπειρες ερμηνείας του. Τότε η Ζωή γίνεται Όνειρο κι οι άλλοι άνθρωποι Σκιές, Φάσματα και Φαντάσματα. Τότε ο άνθρωπος επιθυμεί διακαώς την επιστροφή του στη Γη, στην κοσμική μήτρα, να αφομοιωθεί, να επανενώσει τον ομφάλιο λώρο του και να τραφεί για πάντα ως παράσιτο, σαν σκουλήκι στα σπλάχνα αυτού του γαλαξοπράσινου πλανήτη.

Δεν υπάρχει πιο σκληρό, πιο ωμό έργο, για την τραγικωμική ανθρώπινη Κόλαση επί γης, για την προθανάτια τιμωρία, για τα βασανιστήρια που υπόκειται το σώμα του ανθρώπου προκειμένου να υποφέρει το σισύφειο βάρος τής ύπαρξής του. Δεν είναι τυχαίο ότι πάμπολλοι γάλλοι εκδότες της εποχής συγγραφής αυτού του προφητικού έργου αρνήθηκαν την κυκλοφορία του σε μορφή βιβλίου, όχι μόνον γιατί δεν κατάλαβαν τον καινούργιο θεατρικό κώδικα, αλλά γιατί συνήχησε βαθιά μέσα τους με τα κύτταρά τους κι απαίτησε

αυτογνωσία, μια πολυτέλεια για τον μέσο άνθρωπο, κάτι που πληρώνεται με χρυσάφι και κανένα νόμισμα δεν μπορεί να την ισοσκελίσει.

Ο Μπέκετ με αυτό του το έργο “Oh! Les Beaux Jours” καθώς και με το «Περιμένοντας τον Γκοντό» γίνεται ο τραγικός ποιητής του εικοστού παραγμένου αιώνα κι αφήνει ανεξίτηλο το σαιξπηρικά ευριπίδειο και στριντμπεργκικό αποτύπωμά του στο Παγκόσμιο Πνεύμα. Η καθημερινότητα των διαλόγων, η απλότης τής προσεκτικώς φιλοτεχνημένες ιδιολέκτου (και για τον Μπέκετ και για τον Ιονέσκο, τα γαλλικά ήταν δεύτερη γλώσσα, όχι η μητρική τους) προσδίδει μια διαφανή οικουμενικότητα στο λεγόμενο «θέατρο του παράλογου» [αταίριαστος όρος, κατά την ταπεινή μου γνώμη]...

Εξαιρετοι η Όλια Λαζαρίδου και ο Άγγελος Σκασίλας [ψευδώνυμο; Και άγγελος και ...σκασίλας; Αστειεύομαι]. Χαμένοι αμφότεροι στα σκουπίδια-βιβλία της πολυγνωσίας τους που δεν ταυτίζεται ουδαμώς με την Γνώσιν και σε καμία περίπτωση με τη Σοφία, συνεχίζουν να ομιλούν ως ασώματες κεφαλές εις το διηνεκές, μόνο και μόνο για να καλύψουν το Κενό, για να σκοτώσουν την ώρα, για να έρθουν λίγο πιο κοντά στον πολυπόθητο θάνατο που θα τους χαρίσει γαλήνη κι αταραξία.

Έργο-κόλαφος για τον Δυτικό Πολιτισμό που πνέει τα λούσθια.

Έχω δει αυτό το έργο με την Πατεράκη, θαμμένη σε ένα νυφικό και με τον συγχωρεμένο τον άντρα της και καλό συγγραφέα Γιάννη Πάνου. Το έχω επίσης δει με τη γυναίκα του Πήτερ Μπρουκ στο παρισινό “Bouffes du Nord” στην πάλαι ποτέ γειτονιά μου. Το είδα τώρα και στο Βίος και ξετρελάθηκα. Γιατί κάθε φορά ανακαλύπτω καινούργιες πτυχές του κι ανάλογα με τις διαφοροποιημένες προσλαμβάνουσες και με τη συσσωρευμένη εμπειρία της μέσης πλέον ηλικίας μου καταβυθίζομαι σε άλλες στοές ορυχείου, εκεί που λάμπουν φωσφορίζοντας πολύτιμα κι ημιπολύτιμα πετρώματα του Συλλογικού Ασυνείδητου.

Δείτε αυτή τη μπρεκετική εκδοχή σε σκηνοθεσία Σύλβιας Λιούλιου. Ή που θα πετάξετε τα παλαιά σας βιβλία ή που θα τα ...πολλαπλασιάσετε!

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%b7-%cf%8c%ce%bb%ce%b9%ce%b1-%ce%bb%ce%b1%ce%b6%ce%b1%cf%81%ce%af%ce%b4%ce%bf%cf%85-%ce%b8%ce%b1%ce%bc%ce%bc%ce%ad%ce%bd%ce%b7-%cf%83%ce%b5-%ce%b2%ce%b9%ce%b2%ce%bb%ce%af%ce%b1-%cf%89%cf%82-%ce%bc/>

16. Αιώνιες «Καρέκλες» τού θάνατου Ιονέσκο στον Πολυχώρο Εκστάν με τους Γιάννη Σταματίου κι Ελένη Παπαχριστοπούλου σε σκηνοθεσία Ζαν-Πωλ Ντενιζόν.

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Το να έχει δουλέψει χρόνια με τον Πήτερ Μπρουκ και να έχεις συνεργαστεί μάλιστα στη θρυλική «Μαχαμπαράτα» του είναι ήδη μία καλή αφετηρία εκκινήσεως από ένα εξ ορισμού υψηλό επίπεδο, ειδικά όταν ανεβάζεις ένα έργο του Ιονέσκο που παίζεται συνεχώς εδώ και 60 χρόνια στο θεατράκι του Σαιν-Ζερμαίν-ντε-Πρε, λοξά απέναντι από την Παναγία τών Παρισίων... κι επιπλέον να συνεργάζεσαι με μια μεταπτυχιακή φοιτήτρια θεατρικών σπουδών από το περίφημο Paris III (La nouvelle Sorbonne)... η οποία δημιουργεί ένα συνταρακτικό ντουέτο με τον σύζυγό της Γιάννη Σταματίου, εεε, τότε τα πράγματα είναι κάτι περισσότερο από ειδυλλιακά. Αγγίζουν σχεδόν το τέλειο!!!

Απόλαυσα για πολλοστή φορά το συμβολικά φορτισμένο έργο με τους παραβολικούς καθρέφτες, που δεν στάθηκε μεν ικανό να χαρίσει στον εμπνευστή του ένα Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας (τι σημασία έχει;), όμως [μαζί με το «Μάθημά» του] τον κατέστησε αγαπητό στους θεατρόφιλους όλου του κόσμου ανά τους αιώνες. Δεν υπερβάλλω! Κυριολεκτώ. Το θεατρικό έργο του Ιονέσκο έχει ήδη σπάσει το φράγμα του Χρόνου, είτε εντάσσεται στον τεχνικό όρο «Θέατρο του Παραλόγου» είτε απλώς εκληφθεί ως συμβολική παραβολή για την αλλοτρίωση και την απ-ανθρωποποίηση του κατώτερου εργατικού δυναμικού, που δεν έχει καμία πρόσβαση στην ουσιαστική μόρφωση και δέχεται απλώς εξειδικευμένη αποσπασματική εκπαίδευση, η οποία όμως δεν είναι – φευ – και Παιδεία.

Αυτό το θέμα είναι διαχρονικό, όσο υπάρχει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο κι η ανάγκη του αβέβαιου, ανασφαλούς όντος να κρατηθεί από κάπου, να πιστέψει σε κάτι προκειμένου να ανακόψει τη φυσική του πορεία προς την αυτοκαταστροφή και το Χάος τής υπαρξιακής αγωνίας που γεννάει ο τρόμος τού Κενού μπροστά στον αναπόφευκτο Θάνατο χωρίς να έχεις ζήσει, χωρίς να έχεις εξελιχθεί, χωρίς να έχεις δημιουργήσει, χωρίς να έχεις αφήσει ένα ίχνος πίσω σου, χωρίς να έχεις συμβάλει – έστω και κατ' ελάχιστο – στην πρόοδο τής Ανθρωπότητας προς την Αυτογνωσία, που είναι αναγκαία και ικανή συνθήκη για την κατάκτηση τής Ελευθερίας.

Τίποτα δεν χαρίζεται. Όλα κατακτώνται. Ακόμα και το Ά-λογο της ύπαρξης. Μόνον μέσα από τη συνειδητοποίηση της γελοιότητας της ύπαρξής του ο Άνθρωπος αγγίζει το «Πρώτο σκαλί» τής Σοφίας (για να παραπέμψουμε στο πασίγνωστο ποίημα τού Καβάφη).

%ce%ba%ce%b1%cf%81%ce%b5%ce%ba%ce%bb%ce%b5%
cf%82%ce%b5%ce%ba%cf%83%cf%84%ce%b1%ce%bd

Ο Ζαν-Πωλ Ντενιζόν, με πλούσια θεατρική πείρα, και δίπλα στον Πήτερ Μπρουκ, σκηνοθετεί την Ελένη Παπαχριστοπούλου και τον Γιάννη Σταματίου ως δύο τραγικούς κλόουν και διδάσκει τις «Καρέκλες» του Ιονέσκο ως μυστικιστικό δράμα με αποχρώσεις θρησκευτικότητας ή, έστω, εσωτερισμού. Αυτός ο απροσδόκητος φωτισμός αυτού του κρυπτικού κειμένου αναδεικνύει άλλα βαθιά υποστρώματά του και μας αναγκάζει να ψάξουμε στο «υπό-κείμενο» (sous-texte) για πολύτιμους κρυμμένους θησαυρούς από την μακράιωνη περιπέτεια τού Ανθρώπου με μόνο σκοπό και στόχο την τελείωση που περνάει μέσα από τον εξαγνισμό και την κάθαρση του Συλλογικού Ανθρωπίνου Υποσυνειδήτου. «Η Αλήθεια θα μας λυτρώσει». Και μαζί μ' εμάς τη Γη, αυτόν τον πανέμορφο πλανήτη που μας φιλοξενεί και μας αντέχει. Ο Ιονέσκο είναι μεγάλος, γιατί μέσα από απλό, καθημερινό λόγο με ευτελισμένες και ρηχές, φθαρμένες λέξεις αγγίζει τον υψηλό κόσμο τής Ποίησης. Και γι' αυτό είναι αθάνατος και το έργο του διαχρονικό. Μην χάσετε την απολαυστική αυτή παράσταση στον ζεστό, σχεδόν οικείο χώρο τού Εκσταν. Εκεί θα νιώσετε σα να επιστρέψατε μόλις στην Εστία, στην καβαφική «Ιθάκη».

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

Info:

<http://www.zougla.gr/politismos/8eatro-politismos/article/i-karekles-tou-evgeniou-ioneskopolixoros-ekstan>

Στη σκηνή δεν υπάρχει τίποτα. Οι δυο γέροι έχουν παραισθήσεις, τα αόρατα πρόσωπα είναι ανύπαρκτα. Αυτοί οι αόρατοι καλεσμένοι είναι οι αγωνίες τους, η ανεκπλήρωτη εκδίκηση, η ταπείνωση, η ήττα των γέρων...

Μπροστά στην προσωπική του συνείδηση, λοιπόν, ο καθένας ελπίζει ότι θα δικαιωθεί. Αλλά οι αμείλικτες τύψεις, που συμβολίζουν οι κενές καρέκλες, μεγαλώνουν, εξαπλώνονται, γεμίζουν τη σκηνή, κολλάνε τους γέρους στον τοίχο, τους σκοτώνουν...

Ο κόσμος, ορισμένες στιγμές, έχω την αίσθηση ότι δεν έχει νόημα, και η πραγματικότητα, σα μη πραγματική. Αυτήν την αίσθηση του μη πραγματικού, την αναζήτηση της όντος πραγματικότητας, λησμονημένης, ακατανόμαστης -έξω από την οποία δεν αισθάνομαι ότι υπάρχω- θέλησα να εκφράσω μέσα από τα πρόσωπα του έργου που πλανιούνται μέσα στην ασυναρτησία, χωρίς τίποτα προσωπικό εκτός από τις αγωνίες, τις τύψεις, τις αποτυχίες, το κενό της ζωής τους. Όντα πνιγμένα μέσα στην απουσία του νοήματος δεν μπορούν παρά να είναι γκροτέσκα, ο πόνος τους δεν μπορεί παρά να είναι μέχρι γελοιότητας τραγικός.

(Ευγένιος ΙΟΝΕΣΚΟ)

Αυτό το έργο διηγείται το ασήμαντο της ύπαρξης, την τραγωδία της, την απουσία κάθε νοήματος, το εφήμερο των γεγονότων που περνούν για να επιστρέψουν στο τέλος στο τίποτα. Μας μένουν μόνο υλικά αδρανή, στερούμενα σημασίας. Επίσης, μιλάει για τη ματαιότητα, όχι αυτήν των πραγμάτων, αλλά τη δική μας. Έχουμε μια άποψη για τον κόσμο, συχνά πιστεύουμε ότι είναι πολύ σημαντική. Μόνο η δική μας άποψη μετράει, και όχι του διπλανού μας. Μερικοί μάλιστα πιστεύουν ότι έχουν ένα μήνυμα να μεταδώσουν, και μετά έρχεται θάνατος και δεν μένει

τίποτα ή δεν θυμόμαστε τίποτα. Θα μπορούσε να είναι απελπιστικό, αλλά το βλέμμα του Ιονέσκο μάς δείχνει το κωμικό αυτής της παράλογης ζωής, και μας κάνει να καταλάβουμε ότι μόνο η αγάπη μπορεί να μας σώσει από το μηδέν. Όπως έλεγε ο ίδιος: «Δεν υπάρχουν στον κόσμο παρά μόνο δύο ουσιώδεις έννοιες: ο έρωτας και ο θάνατος. Αυτό σημαίνει ότι ο έρωτας μπορεί να καταργήσει τον θάνατο». Για όλους αυτούς τους λόγους είναι σημαντικό να ανεβεί και πάλι αυτό το έργο.

(Ζαν – Πωλ ΝΤΕΝΙΖΟΝ)

Αδειοδότηση για την Ελλάδα μέσω ΣΟΠΕ Ο.Ε. – www.sope.gr

Ταυτότητα της παράστασης

Σκηνοθεσία: Ζαν – Πωλ Ντενιζόν

Μετάφραση: Ελένη Παπαχριστοπούλου

Σκηνικά-Κοστούμια: Μπέτυ Λυρίτη

Φωτισμοί: Παναγιώτης Μαζαράκης

Βοηθός σκηνοθέτη: Ελένη Καταλιακού

Διάρκεια: 1 ώρα και 25 λεπτά (χωρίς διάλειμμα)

Με σειρά εμφάνισης στη σκηνή

Γέρος: Γιάννης Σταματίου

Γριά: Ελένη Παπαχριστοπούλου

Ημέρες και ώρες παραστάσεων*

Κάθε Σάββατο στις 21.00

Κάθε Κυριακή στις 19.00

Τιμές εισιτηρίων:

- Κανονικό: 10 ευρώ
- Μειωμένο (φοιτητικό-ανέργων-θεατών άνω των 65 ετών): 5 ευρώ
- Ειδική τιμή για ομάδες-συντάξεις: 8 ευρώ

Πολυχώρος Εκσtάν

Πατησίων & Καυταντζόγλου 5, Πατήσια

Τηλ.: 213 0210339, 6977 3593 12

www.ekstaninfo.wixsite.com/ekstan

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%b1%ce%b9%cf%8e%ce%bd%ce%b9%ce%b5%cf%82-%ce%ba%ce%b1%cf%81%ce%ad%ce%ba%ce%bb%ce%b5%cf%82/>

17. Ρομπέρτο Τσούκο του Κολτές, "η παράσταση της χρονιάς" χάρη στην ΆΝΤΖΕΛΑ ΜΠΡΟΥΣΚΟΥ, την ΠΑΡΘΕΝΟΠΗ ΜΠΟΥΖΟΥΡΗ και τον ΣΤΡΑΤΟ ΤΖΩΡΤΖΟΓΛΟΥ που επιστρέφει στο θρυλικό Υπόγειο, όπου είχε την τύχη να τον σκηνοθετήσει στο κύκνειο άσμα του ο Κουν, σε έναν «Ήχο του όπλου» που δεν έχει σιγάσει ακόμα.

Η Άντζελα Μπρούσκου μετά τον Βέλτσο ανασταίνει και τον αθάνατο Κολτές και δικαιώνει τον ευριπιδικό φονιά Ρομπέρτο Τσούκο στο θρυλικό Υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Θα ήταν μια πραγματικά τέλεια αναβίωση του αρχετυπικού έργου του Κολτές αν δεν είχε γίνει μια βασική μεταφραστική παρανόηση του κειμένου: είναι άλλο πράγμα «ο φαλλός του Ήλιου» κι άλλο το «σεξουαλικό όργανο του ήλιου». Η μετάφραση του πολύ-συζητημένου Δημήτρη Δημητριάδη υποβίβασε τη συμβολική του έργου στο επίπεδο του «Καυγατζή» ενός Ζενέ σκηνοθετημένου από τον Φασμπίντερ. Δεν είναι όλα τα πράγματα σεξουαλικά. Ο Κολτές είναι ποιητής της σκηνής ενώ ο Ζενέ παρέμεινε πεζογράφος και ο Φασμπίντερ κινηματογραφιστής. Ας μην εξομοιώνουμε κι εξωμειώνουμε τα πάντα. Ο Τσούκο είναι ηλιακό ον σαν τη Μήδεια, είναι ήρωας αρχαίας τραγωδίας δεν είναι ένα περιφερόμενο κορμί προς βρώσιν και πόσιν.

Η Μπρούσκου, κινηματογραφίστρια επί σκηνής βινετοσκοπεί ζωντανά την εκπληκτική Παρθενόπη Μπουζούρη και τον μεταμορφωσιακό Στράτο Τζώρτζογλου (πρώτη φορά τόσο καλός μετά τον «Ήχο του όπλου» σκηνοθετημένος από τον μεγάλο Κουν).

Αυτή η «λοξή» οπτικοποίηση και ζωντάνεμα ενός μάλλον παλιομοδίτικου κειμένου από την εποχή της δεκαετίας του 1980 προς 1990 τότε που το aids έκανε θραύση κι η μυθολογία της αυτοκαταστροφής είχε υπερχειλίσει τα ψευδαισθητικά οράματα

τής «Κοινωνίας τής Αφθονίας», προσέδωσε στην παράσταση πολλά επίπεδα ανάγνωσης των παραγλωσσικών κωδίκων και την αναδόμησε σε υψηλότερα αισθητικά επίπεδα από το σύνηθες. Η υπέρβαση της γυμνής σάρκας επετεύχθη δια του κεκαλυμμένου κορεσμού της. Έτσι ανευρέθη μία άλλη ισορροπία, σχοινοτενής και υποφώσκουσα, πέρα πολύ κι από τη Χριστιανική ή συμπαντική Αγάπη, στις σκοτεινές δυνάμεις που θολώνουν τα μυαλά και τις αισθήσεις των ανθρώπων.

Τα κουρασμένα αξιολύπητα όντα αναζητούν τη λύτρωση κι όταν δεν τη βρίσκουν βαδίζουν προς το Θάνατο ηρωικά ή μυχολαίγοντας. Ο Τσούκο διαφέρει γιατί δίνεται στο Μοιραίο από περίσσεμα ζωτικής ενέργειας κι όχι από απελπισία. Δεν είναι παραιτημένος. Δεν είναι κουρασμένος. Δεν αποζητά την ανάπαυση στην αγκαλιά τής Μητέρας-Γης. Προς τον Ήλιο κινείται αναζητώντας το Φως. Κι αυτό το φως θα καυτηριάσει τη μούχλα από τα χέρια των κολασμένων, από τα αποτυπώματα του κόσμου πάνω στο άσπιλο κι αθώο κορμί του.

Αν διαβαστεί φροϋδικά αυτό το υπέροχο κείμενο αδικείται. Αν ερμηνευτεί σεξουαλικά χάνει. Αν δοθεί η ποιητικότητά του αναδεικνύεται.

Έχω γράψει ότι η Αντζελα Μπρούσκου είναι πολύ μεγάλη σκηνοθέτις. Όταν συν-γράφει το δικό της παραστασιακό κείμενο, τότε θα αναδειχθεί όλο το μεγαλείο του οράματός της. Μέχρι τότε, ως πεταλούδα-ψυχάρα καίγεται στο φως των προβολέων δοκησισόφων και αγενών δραματουργών. Αυτό το έλλειμμα πρωτογενούς Παιδείας του Λόγου θα καλυφθεί – είμαι σίγουρος – πολύ σύντομα. Είναι έξυπνη ύπαρξη, δεν θέλω να πω «δαιμόνια» και θα βρει τους κατάλληλους συνεργάτες στο επίπεδο των εκφερομένων κειμένων.

Μία σχεδόν τέλεια, υπερβατική ερμηνεία του αθάνατου έργου του Κολτές με τον ειρωνικό τίτλο «Ρομπέρτο Τσούκο». Απολαύστε την. Μην τη χάσετε. Απ' όσες έχω δει μέχρι τώρα, είναι ίσως αυτό που λέμε συνήθως ως μεταπράτες του θεάματος «η παράσταση της χρονιάς»!!!

Οι όποιες επιφυλάξεις είναι ακριβώς γι' αυτό. Γιατί ακόμα και τα τελειότερα διαμάντια κάνουν νερά από γήινες, χθόνιες προσμείξεις. Κι αυτό παρακαλώ να μην εκληφθεί ως πλατωνικό. Τουναντίον. Πυθαγόρειο, μάλλον...

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

Info:

<http://www.theatro-technis.gr/romperto-tsouko/>

Ρομπέρτο Τσούκο

«Ζούμε και πεθαίνουμε εντελώς διαφορετικά απ' ό,τι θα θέλαμε χωρίς ελπίδα οποιασδήποτε ανταμοιβής... Ευτυχώς που αυτή η ζωή είναι η μόνη, και μόνο αυτό είναι σίγουρο».

A. Ρεμπώ

Η φράση αυτή του Ρεμπώ συναντιέται με το αδιανόητο της ζωής μας, χωρίς όμως να μπορεί να δώσει τις απαντήσεις που θα θέλαμε, για να κατανοήσουμε τα ανεξιχνίαστα κίνητρα του δολοφόνου Ρομπέρτο Τσούκο.. Ένα φυσιολογικό αγόρι που εκτροχιάζεται χωρίς λόγο και μετατρέπεται σε εγκληματία, ενώ το μόνο που θέλει κατά βάθος είναι να γίνει «διάφανος».

Ποιος είναι ο Ρομπέρτο Τσούκο;

Το έργο του Bernard Marie Koltes έχει σαν αφορμή την πραγματική ιστορία του κατά συρροήν νεαρού δολοφόνου που σκότωσε τους γονείς του ,έναν επιθεωρητή ,ένα παιδί και πολλούς άλλους όπως ο ίδιος ομολογεί στο τέλος... παρακολουθούμε την σύντομη ζωή του ,καθώς περιπλανιέται σε μία απρόσωπη και αφιλόξενη πόλη, που αναρωτιέται συνέχεια πως μοιάζει ένας δολοφόνος. Αντιμέτωπος με μια κοινωνία που ο μεγαλύτερος φόβος της είναι ότι ποτέ δεν νιώθει ασφαλής παρ'όλο που λατρεύει το αίμα ,τα δάκρυα και την βία σαν θέαμα. Το αίμα είναι το μόνο πράγμα στον κόσμο που δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο λει ο Ρομπέρτο Τσούκο.

Η παράσταση χρησιμοποιεί τα μέσα της κινηματογραφικής γραφής προκειμένου να αφηγηθεί την ιλιγγιώδη και ξέφρενη πορεία του Ρομπέρτο Τσούκο στην πορεία του προς το τέλος,

Η σκηνοθεσία ακολουθεί τον Ρομπέρτο Τσουκο , όπως θα ακολουθούσε μία τίγρη που πρόκειται να συλληφθεί προκειμένου να ενταχθεί σ' ένα ζωολογικό κήπο.

Μετάφραση: Δημήτρης Δημητριάδης

Σκηνοθεσία – εικαστική άποψη – βίντεο: Άντζελα Μπρούσκου

Βοηθός σκηνοθέτη – μουσική επιμέλεια: Στέβη Κουτσοθανάση

Φωτισμοί: Στέλλα Κάλτσου

Παίζουν: Αντρέας Αντωνιάδης, Παρθενόπη Μπουζούρη,
Άντζελα Μπρούσκου,

Γεωργιάννα Νταλάρα, Κώστας Νικούλι, Στράτος Τζώρτζογλου,
Αντώνης Τσίλλερ

Θέατρο Τέχνης

Υπόγειο

Πρεμιέρα , Δευτέρα, 28.11

Μέρες και ώρες παραστάσεων

Δευτέρα- Τρίτη 21.15 & Κυριακή 21.30

Τιμές 15 ευρώ & 10 ευρώ μειωμένο

<https://konstantinosbouras.gr/%cf%81%ce%bf%ce%bc%cf%80%ce%ad%cf%81%cf%84%ce%bf-%cf%84%cf%83%ce%bf%cf%8d%ce%ba%ce%bf-%ce%b7-%cf%80%ce%b1%cf%81%ce%ac%cf%83%cf%84%ce%b1%cf%83%ce%b7-%cf%84%ce%b7%cf%82-%cf%87%cf%81%ce%bf%ce%bd%ce%b9/>

18. Ο Νίκος Μαστοράκης σκηνοθετεί την «Επανάσταση της Βόρειας με τη Νότια Κορέα» του Ζοέλ Πομμερά στο Θέατρο Τέχνης

Επιτέλους, ένα σύγχρονο γαλλικό θεατρικό έργο που δεν είναι φλύαρο, σε μια παράσταση όλο ρυθμό, χιούμορ, μέτρο, εκπληκτικές ερμηνείες και συλλογική δουλειά στο ιστορικό «Υπόγειο» του αθηναϊκού «Θεάτρου Τέχνης»

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Συχνά βλέπω καλές παραστάσεις, αλλά σπανίως ενθουσιάζομαι. Πες σαράντα χρόνια στο θέατρο (ως επαρκής θεατής κι από διάφορες θέσεις-ρόλους-οπτικές γωνίες), πες ότι βλέπω μία (τουλάχιστον) παράσταση την ημέρα ως κριτικός θεάτρου, πες ότι επέρχεται ο κορεσμός της μέσης ηλικίας κι η κλιμακτήριος χτυπάει κόκκινο (αστειεύομαι...), όμως ψηφίζω Νίκο Μαστοράκη αναφανδόν, για τρεις λόγους: α. κατέχει άριστα την τέχνη του, β. ξέρει τη δουλειά του (δεν είναι ακριβώς συνώνυμο του προηγούμενου), γ. και δεν μας ζαλίζει με συνεντεύξεις main-stream...

Σε αυτή την αποκαλυπτική για τα ανθρώπινη πάθη και για το σημερινό αδιέξοδο του Δυτικού μας Πολιτισμού συνδημιουργία, ο καλός συγγραφέας Ζοέλ Πομμερά κι ο καλός σκηνοθέτης Νίκος Μαστοράκης, με τη βοήθεια μιας πλειάδας αριστοτεχνών ηθοποιών (που δεν είναι υποκριτές αλλά παθιάζονται), δημιουργείται ένας ζωντανός μίτος της Αριάδνης στο Λαβύρινθο του Συλλογικού Ασυνειδήτου, εκεί που ο Μινώταυρος θα φάνταζε αστείος κι ο Θησέας δεν είναι ένας, αλλά δισεκατομμύρια. Ο καθένας ψάχνει να βρει τον δρόμο προς την έξοδο και δεν καταφέρνει. Όταν ένας εξ αυτών (εξ ημών) το επιτύχει, τότε όλοι μαζί τρέχουμε προς το Φως στο βάθος της σήραγγας.

Βαθύ συμβολικό έργο, ποιητικό και ρεαλιστικό συνάμα, μέσα στην σουρεαλιστική αφαιρετικότητα του και στον πληθωρικό του μινιμαλισμό (οι Γάλλοι είναι μπλαμπλάδες γενικώς, αλλά μερικοί τιθασεύουν την φλυαρία τους και ο Ζοέλ Πομμερά είναι ένας εξ αυτών)...

Τώρα, η αυτοψυχαναλυτική και ομφαλοσκοπική διάθεση είναι ευλογία και κατάρα του «φιλολογικού» ή ποιητικού θεάτρου ή έστω εκείνου που βασίζεται (ακόμα) στον λόγο. Όμως αυτή τη φορά δεν μας βάραινε αναπόδραστα. Η χιουμοριστική, σχεδόν κοινωνιολογική ματιά συγγραφέα και σκηνοθέτη με την απαραίτητη απόσταση του επιστήμονα εντομολόγου από το «στατιστικό δείγμα» του επέτειναν μίαν ιδιότυπη αποστασιοποίηση, υποβοηθώντας του σκηνικού που έμοιαζε σαν μεταλλικός μαϊάνδρος αναμονής κοινού σε αεροδρόμιο ή μεγάλη τράπεζα...

Χαριτωμένοι διάλογοι, ιδιοφυής ανάλυση χαρακτήρων και καταστάσεων, μαζί με το ανεπανάληπτο κι αμίμητο ύφος του συγγραφέα, προκαλούν μια κάποια «κάθαρση» στο θεατή (με την Αριστοτελική έννοια), χωρίς να πρόκειται για δράμα, ούτε καν «με αίσιο τέλος», σαν αυτά που συνέγραφε ο Ευριπίδης όταν είχε κέφια ή αμηχανίες...

Αυτό το έργο του Joël Pommerat με τίτλο «Laréunification des deux Corées» ανέβηκε στο Théâtre Odéon το 2013. Μόνο τρία

χρόνια για την εισαγωγή του πολιτιστικού προϊόντος από τους καλλιτεχνικούς εμπορικούς εκπροσώπους της ακροτελεύτιας πατρίδας μας; Εκπλήσσομαι και τους συγχαίρω, χωρίς ίχνος ειρωνείας. Τουλάχιστον εδώ άξιζε η εισαγωγή και δεν ήταν «μάπα το καρπούζι»! Το λέω, το ξαναλέω και θα το ξαναπώ: όταν έχουμε τόσα καλά μυαλά εδώ, τόσο σημαντικούς νέους Έλληνες συγγραφείς, δεν χρειάζεται να χαζεύουμε σαν ιθαγενείς μπροστά στα εισαγόμενα σπασμένα καθρεφτάκια. Αυτή η παράσταση όμως ήταν η εξαίρεση, οφείλω να ομολογήσω.

Σε μια δουλειά κι εργασία συνόλου δεν ξεχωρίζεις και δεν πρέπει να ξεχωρίσεις κανέναν. Ήταν όλοι τους υπέροχοι και οι φωτισμένοι φωτεινοί ηθοποιοί και οι αθόρυβοι συντελεστές αυτής της έξοχης παράστασης:

Συντελεστές:

Μετάφραση: Μαριάννα Κάλμπαρη

Σκηνοθεσία: Νίκος Μαστοράκης

Κοστούμια: Κλαιρ Μπρέισγουελ

Επιμέλεια Κίνησης: Βάλια Παπαχρήστου

Φωτισμοί: Στέλλα Κάλτσου

Βοηθός Σκηνοθέτη: Μαριλένα Μόσχου

Επιμέλεια σκηνικού: Αλέξανδρος Λαγόπουλος

Φωτογραφίες: Μυρτώ Αποστολίδου

Video Trailer: Μιχαήλ Μαυρομούστακος

Παίζουν (αλφαβητικά): Κλέων Γρηγοριάδης, Μαρία Καλλιμάνη, Κατερίνα Λυπηρίδου, Ιωάννα Μαυρέα, Δημήτρης Πασσάς, Κωνσταντίνα Τάκαλου, Χάρης Φραγκούλης

Συμμετέχουν: Χριστίνα Παπατριανταφύλλου, Ανθή Σαββάκη

Με την υποστήριξη του Γαλλικού Ινστιτούτου Ελλάδας

ΜΗΝ ΤΟ ΧΑΣΕΤΕ ΜΕ ΚΑΜΙΑ ΔΥΝΑΜΗ. ΘΑ ΧΑΘΕΙΤΕ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΒΑΛΤΟ ΤΗΣ ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΑΣ, ΘΑ ΒΟΥΛΙΑΞΕΤΕ ΣΤΗΝ ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ ΑΜΜΟ ΤΩΝ ΜΕΤΡΙΟΚΡΑΤΟΥΝΤΩΝ. ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΤΙΜΑΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!!!

Αυτές οι μικρές σπονδυλωτές ιστορίες θα σας συνεπάρουν. Κι αν δεν ταυτιστείτε με κάτι ή κάποιον/κάποια από αυτές, θα σας θυμίσουν σίγουρα «Οικεία κακά» και – γιατί όχι – «οικεία καλά», αν υπάρχουν ακόμα τέτοια, αν μας έχει ξεμείνει κάτι από τις παλιές καλές «Ευτυχισμένες Μέρες» (τις δικές μας, όχι του Μπέκετ)...

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%bf-%ce%bd%ce%af%ce%ba%ce%bf%cf%82-%ce%bc%ce%b1%cf%83%cf%84%ce%bf%cf%81%ce%ac%ce>

[%ba%ce%b7%cf%82-%cf%84%ce%b7%ce%bd-%ce%b5%cf%80%ce%b1%ce%bd%ce%ad%ce%bd%cf%89%cf%83%ce%b7-%cf%84%ce%b7%cf%82/](#)

19. Συρανό ντε Μπερζεράκ ή η δυστυχία του διαζυγίου σώματος-ψυχής

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα,
www.konstantinosbouras.gr

Η δυστυχία της Ρωξάνης-Γαίας-Ρέας-Μαίας-Γυναίκας-στεατοπυγικής θεάς – αιώνιου Θηλυκού είναι ότι μετά τον χωρισμό σώματος και ψυχής από τον Δυτικό Μεσαίωνα, που βασίστηκε στην παρερμηνεία της Αριστοτελικής Λογικής... η δυστυχία της έγκειται στο ότι μένει δύο φορές χήρα, ανόργανη χώρα, ακαλλιέργητη έρημος, άκληρος παρθένος, άτεκνη, αφού χάνει και τον άντρα-σώμα και τον ποιητή-ψυχή χωρίς να κοιμηθεί και να απολαύσει κανέναν από τους δύο. «Νους υγιής εν σώματι υγιεί» και «οία η μορφή οία κι η ψυχή» για τους αρχαίους Έλληνες. Όμως αυτό δεν άρεσε σε κάποιους, στους τα «φαιά φορούντες» και το διέστρεψαν γεμίζοντας τον κόσμο Καιάδες, κρεματόρια, πυρές μαγισσών, θαλάμους και όργανα βασανιστηρίων, καταναγκαστικά έργα και κολαστήρια. Αυτή την αυτοκαταστροφική μανία του ανθρωπίνου είδους βιώνουμε και σήμερα με τους παντοειδείς πολέμους και τις ειδεχθείς τρομοκρατικές ενέργειες εναντίον αθώων, φτωχών, κατατρεγμένων και μη προνομιούχων πολιτών, ανήμπορων κι ανυπεράσπιστων.

Ο Εντμόν Ροστάν στο μνημειώδες, διαχρονικό και κλασικό πλέον θεατρικό του έργο «Συρανό ντε Μπερζεράκ» (1897)

διερευνά αυτήν ακριβώς την εξ ορισμού «σχιζοφρένεια», όπου άλλος φιλά κι άλλος γράφει ποιήματα, άλλος αγαπιέται κι όλοι προδίδονται, σε αυτήν την σαιξπηρική σχεδόν κωμωδία παρεξηγήσεων, στο ερωτικό γαϊτανάκι που είναι όλοι χαμένοι και ουδείς κερδισμένος. Όσο για «αίσιον τέλος», μην το ψάχνεις, δεν θα το βρεις... Οι πολιτισμικές τραγωδίες δεν έχουν «happy-end» αλλά οδηγούν σε υπερκατανάλωση ψυχότροπων χαπιών και παραισθητικών ουσιών εν γένει προκειμένου να επαληθεύσουν και να διαιωνίσουν την ψευδαίσθηση της «Κοινωνίας της Αφθονίας» (για να θυμηθούμε τον John Kenneth Galbraith).

Ο Γιάννης Κακλέας, παρεξηγημένος δεξιότηχνης στην διαχείριση μεγάλου πλήθους υποκριτών και κομπάρσων επί σκηνής, κινείται μεταξύ βαριάς, ασήκωτης κουλτούρας και καλόγουστου λαϊκισμού. Από τη μια μάς τρελαίνει με την πολύωρη παράσταση πάνω στην «Ψύχωση» της Σάρας Κέιν κι από την άλλη στήνει ένα λαϊκό υπερθέαμα παραπλέμποντας ευθέως στους ευανάγνωστους κι εύπεπτους κώδικες ...του Γιάννη Δαλιανίδη.

Χρησιμοποιώντας δημοφιλείς εμπορικούς ηθοποιούς – τηλεοπτικές φίρμες, στήνοντας ένα σκηνικό μάλλον επιθεωρησιακό και ξεδιπλώνοντας όλα τα συναισθήματα στο μέγιστο βαθμό, ερεθίζει έτσι το θυμικό του μέσου θεατή (όχι απαραίτητα θεατρόφιλου) με αποτέλεσμα να γεμίζει το ταμείο χωρίς όμως να προκαλεί απαραίτητως και αισθητική απόλαυση στον επαρκή θεατή. Όλα μαζί δεν γίνονται. Και η χρυσή τομή πώς άραγε να βρεθεί; Κακά τα ψέματα. Και διανοουμενισμός και ψιλο-λαϊκισμός δεν πάνε μαζί. Ίσως μόνον ο Αριστοφάνης το κατάφερε αυτό, στην εποχή του. Και πάλι, δεν ξέρω. Αμφίβολο. Έρευνες γίνονται. Υπήρχε κι ο Αγάθωνας... Όμως ο Κακλέας πέτυχε και σε αυτό το έργο του αποτυγχάνοντας, αντιστρόφως ανάλογα από την αποτυχημένη επιτυχία του πάνω

στη Σάρα Κέιν στην φεστιβαλική του παράσταση-περφόρμανς με τίτλο «Σάρα Κέιν- Ψύχωση 4:48- Κοίταξέ με».

Αν τις δεις συμπληρωματικά και ως σοβαρός μελετητής του θεατρικού φαινομένου, αυτές οι δύο παραγωγές είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Θα πρότεινα να παίζοντας μαζί, παράλληλα, μέχρι τελικής εξοντώσεως των θεατών υπό τον τίτλο «Συρανό-ψύχωση».

Αυτά για την ώρα, τα δηκτικά κι απολύτως εύλογα θεατρολογικά ερωτήματα, στα πλαίσια πάντα της νομιμότητας και του πολιτικώς ορθού. Άλλοι ας βρίζουν κι ας ελεεινολογούν. Εγώ απλώς απορώ κι εξίσταμαι...

<https://konstantinosbouras.gr/%cf%83%cf%85%cf%81%ce%b1%ce%bd%cf%8c-%ce%bd%cf%84%ce%b5-%ce%bc%cf%80%ce%b5%cf%81%ce%b6%ce%b5%cf%81%ce%ac%ce%ba-%ce%ae-%ce%b7-%ce%b4%cf%85%cf%83%cf%84%cf%85%cf%87%ce%af%ce%b1-%cf%84%ce%bf%cf%85-%ce%b4/>

20. Με αφορμή την παράσταση «Οι τρομπέτες του θανάτου ή Τα μανιτάρια» του Φρανσουά-Λουί Τίγυ σε σκηνοθεσία Ζαν-Πωλ Ντενιζόν

Το μικροαστικό Παρίσι και οι Γάλλοι διανοούμενοι στην Αθήνα, Πατησίων και Καυταντζόγλου 5.

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Ο διπλός τίτλος δείχνει και την αμφισημία του Γάλλου συγγραφέα, ο οποίος καταδικάζει αφενός μεν τον μικροαστισμό ως αναπηρία κι εσωστρέφεια «ιδιώτου» (με την αρχαία σημασία του ηλιθίου) κι αφ' ετέρου την δήθεν ανωτερότητα των διανοούμενων και της νομενκαλτούρας που συγχέει την ελευθεριότητα με την απελευθέρωση. «Με ένα συμπάρο δυο

τρυγόνια». Ουδείς αθώς και «ουδείς εκών καλός», για να παραφράσω το αρχαίο υπο-ρητόν – εννοώντας βεβαίως ότι αν δεν είναι η φύσις του ανθρώπου καλή και συμπονετική, όσα μα όσα κι αν υποφέρει θα είναι πάντα το ίδιο ανάληγτος στον πόνο των άλλων και στα προβλήματα του ίδιου του εαυτού του – με αυτή μου τη θέση προβάλλω κάποιου είδους ντετερμινισμό, όμως παρακολουθώντας κι εξετάζοντας την ανθρώπινη φύση και με την πείρα μισού αιώνα ζωής, ξέρω ότι δεν είναι καλή η πάστα, αν το μάρμαρο έχει ρωγμές και σκοτεινές γαιώδεις προσμείξεις, Ερμής του Πραξιτέλους δεν κατασκευάζεται από αυτό το πτωχό υλικό – κάπως αριστοκρατικό, δεν το βρίσκετε; Όχι, καθόλου μα καθόλου, πιστέψτε με. Ο άνθρωπος για να υπερβεί τα εξωτερικά κι εσωτερικά όριά του, θέλει πολλή δουλειά, ξεβόλεμα, απάρνηση ευκολιών, συν-εργασία με τους άλλους, έκθεση κι αυτοσαρκασμό, συνείδηση της ματαιότητας των πάντων, φιλοσοφική ειρωνεία και τραγικό χιούμορ... και πολλά πολλά άλλα. Ποιος είναι όμως πρόθυμος να αφήσει τον καναπέ του και να κυνηγάει ανεμόμυλους; Ελάχιστοι δυστυχώς φίλοι μου, μετρημένοι στα δάχτυλα. Δον-Κιχώτες και Αλέξανδροι. Ακόμα όμως κι ο ένας στο δισεκατομμύριο μπορεί να κάνει τη διαφορά, να συντελέσει καθοριστικά στην επίτευξη του «ποιοτικού άλματος» για όλη την Ανθρωπότητα. Αυτές τις σκέψεις μου γέννησε η προσεκτική παρακολούθηση της παράστασης «Οι τρομπέτες του θανάτου ή Τα μανιτάρια» της μαύρης κωμωδίας του Φρανσουά-Λουί Τίγυ σε σκηνοθεσία Ζαν-Πωλ Ντενιζόν. Ο ρεαλισμός στον ακρότατο όριο, λίγο πριν εξωκείλει στον μελοδραματισμό ή στον σουρεαλισμό. Προσεκτικές κινήσεις, μετρημένα βήματα, ενορχηστρωμένες αντιδράσεις. Τρεις άνθρωποι τρώγουν τα συκώτια τους, αλληλο-πληγώνονται κι αλληλο-βασανίζονται σαν ζώα σε ζωολογικό κήπο. Και κάπου μακριά, η επαρχιώτικη μίζερη ζωή «κοντά στη φύση». Η πλήρης απαξίωση του «φυσικού ανθρώπου» του Ρουσώ από τους ανόητους μικρομεσαίους αστούς που κυνηγούν χίμαιρες κι ανακυκλώνουν φληναφήματα του συρμού. Το μόνο που τους απομένει είναι η καταφυγή σε πλασματικούς παραδείσους, είτε καταναλώνοντας τοξικά μανιτάρια είτε κάνοντας παρέα με τοξικούς, ασεβείς ανθρώπους

και προβαίνοντας σε «αταξίες» που μόνο σε κακά ή τρομερά παιδιά θα επιτρέποντας κάποτε (για να θυμηθούμε τον Κοκτώ), αλλά όχι σε εχέφρονες και υπεύθυνους ενήλικες, πολίτες δημοκρατιών που ισχυρίζονται ότι έλκουν την καταγωγή τους από την αρχαία Αθήνα. Η πικρή διαπίστωση που υποφώσκει συμπερασματικώς κάτω από αυτό το ιδιοφυές κι απλό στην επιφάνειά του εργάκι είναι ότι ο άνθρωπος είναι ακόμα οχυρωμένος στα σπήλαια και κάθε παραβίαση των ιδιωτικών ψευδαισθήσεων οδηγεί σε αναπότρεπτη καταστροφή. Σκληρό, δεν νομίζετε; Γι' αυτό και χαρακτηρίζω αυτό το έργο «μαύρη κωμωδία», που αξίζει να τη δει κανείς, τόσον χάριν της επαγγελματικής σκηνοθεσίας, του αληθοφανούς σκηνικού, των ρεαλιστικών κοστουμιών, της καυστικής χρήσης της μουσικής, μα πάνω απ' όλα χάρη στις εκπληκτικές ερμηνείες των ηθοποιών: Ελένη Παπαχριστοπούλου.

Χάρης Συμεωνίδου, Ηλίας Γκογιάνος. Ήταν όλοι τους υπέροχοι! Δείτε το.

Ο πολυχώρος ΕΚΣΤΑΝ είναι ένα ζωντανό κύτταρο πολιτισμού στις παρυφές του θεατρικού άστεος.

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

Info από τον επίσημο διαδικτυακό τόπο του Πολυχώρου Εκστάν

<http://ekstaninfo.wix.com/ekstan>

Η ζωή μιας γυναίκας διαταράσσεται από την επίσκεψη μιας παλιάς της συμμαθήτριας και του φίλου της. Είναι μια ανεύθυνη συμπεριφορά που δε σέβεται το διαφορετικό τρόπο ζωής του Άλλου ή μήπως πρόκειται για «bullying»;

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ:

Μια γυναίκα από τη Βρετανία ζει απομονωμένη στο Παρίσι που έχει βρει δουλειά.

Δεμένη με το χωριό της πηγαίνει εκεί όλα τα Σαββατοκύριακα. Ζει μόνη και χωρίς αγάπη. Είναι ρατσίστρια. Επιστρέφοντας ένα Σαββατοκύριακο από τον τόπο της, πρέπει να δώσει ένα πακέτο σε μια από τις παλιές της συμμαθήτριες που έχει να τη δει πάνω από είκοσι χρόνια. Η συνάντηση θα είναι εκρηκτική, και γι αυτή και για μας ως θεατές. Γιατί σιγά σιγά αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό το πρόσωπο που θα είχαμε την τάση να το καταδικάσουμε, να το απορρίψουμε, να το περιφρονήσουμε, είναι ίσως αυτό για το οποίο νιώθουμε πιο πολύ οίκτο και συμπάθεια.

Κάτι πολύ ωραίο μας κάνει να καταλάβουμε ο Τίγυ χωρίς ποτέ να το λέει, διηγούμενος μόνο μια ιστορία. Τον ευχαριστούμε.

Ζ.Π Ντενιζόν

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένης Παπαχριστοπούλου

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Ζ. Π. Ντενιζόν

Για πολλά χρόνια βοηθός του Πήτερ Μπρουκ γάλλος σκηνοθέτης και

ηθοποιός με πολυάριθμες σκηνοθεσίες σε Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία, Σουηδία κ.τ.λ.

Στην Ελλάδα σκηνοθετεί για δεύτερη φορά συνεχίζοντας τη συνεργασία του με τον πυρήνα του Εκστάν.

ΒΟΗΘΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ: Γιάννης Σταματίου

ΠΑΙΖΟΥΝ με σειρά εμφάνισης

Ελένη Παπαχριστοπούλου

Χάρις Συμεωνίδου

Ηλίας Γκογιάνος.

ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΙ: Λαμπρινή Λίβα, Γιάννης Σταματίου.

ΣΚΗΝΙΚΑ: Αλέξης Πατσής

ΗΧΟΙ/ΦΩΤΙΣΜΟΙ: Παναγιώτης Μαζαράκης

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%bc%ce%b5-%ce%b1%cf%86%ce%bf%cf%81%ce%bc%ce%ae-%cf%84%ce%b7%ce%bd-%cf%80%ce%b1%cf%81%ce%ac%cf%83%cf%84%ce%b1%cf%83%ce%b7-%ce%bf%ce%b9-%cf%84%cf%81%ce%bf%ce%bc%cf%80%ce%ad%cf%84%ce%b5%cf%82/>

21. «Οι Δούλες» του Ζενέ στο «θέατρο Ελπίδας»

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Έχω δει το κλασικό πια έργο του «αιρετικού» κλέφτη της αστικής τάξης Ζαν Ζενέ ερμηνευμένο με πολλούς τρόπους: πολιτικό, μεταφυσικό, υπαρξιακό, ρεαλιστικό, σουρεαλιστικό, μπαρόκ, εξπρεσσιονιστικά... αλλά ποτέ μέχρι τώρα γκροτέσκο, να παραπέμπει τόσο έντονα στο δυτικοευρωπαϊκό κουκλοθέατρο. Αυτός ο υπερτονισμός τής θεατρικότητας στην αρχή με ξένισε, αλλά δεν με εμπόδισε να παρακολουθώ το νόημα. Μετά από λίγα λεπτά, όταν ο θεατής συντονίζει τις κεραίες του με τον επιχειρούμενο θεατρικό κώδικα, άρχισα να δεισδύω σε άλλα στρώματα του κειμένου, που δεν τα είχαν μέχρι τώρα αναδείξει άλλοι... είδα δηλαδή με νατουραλιστική προοπτική, τα αδιέξοδο αυτών των καταδικασμένων υπάρξεων που είναι καταδικασμένες σε μια ιδιότυπη φυλακή, σε διαρκή εξορία από τον εαυτό τους και το μόνο που τους μένει είναι να πιθηκίζουν τους κοινωνικούς ρόλους, αναζητώντας όχι τη διέξοδο αλλά την προσωρινή ανακούφιση. Αυτό το «παιχνίδι» με τους θεσμούς και τα πρότυπα της καθεστηκυίας τάξης, θα επιφέρει βέβαια μακροχρόνιες αλλοιώσεις στον ψυχισμό τους, ώστε παρασυρμένες από την θεατρικότητα του καθημερινού

πλέον τελετουργικού παιχνιδιού τους και μην βρίσκοντας επαρκή ψυχ-αγωγή λόγω του κόρου που προέρχεται από τη μονοτονία και την έλλειψη φαντασίας, η οποία θα πυροδοτούσε αλλαγές στο αυτοσχέδιο «σενάριο», καταφεύγουν στην υπέρβαση κάθε φυσικού γραπτού και άγραφου νόμου, που είναι ο φόνος, η αυτοκαταστροφή, η μετάβαση σε μια άλλη φυλακή κυριολεκτικότερη κι ως εκ τούτου ένδοξη. Παρασυρμένες από την προσωρινή δόξα των δολοφόνων στις εφημερίδες και στα έντυπα μαζικής κατανάλωσης, οι δούλες θυσιάζουν στο βωμό μιας ψευδαισθητικής αναγνωρισιμότητας αυτό που δεν μπορούν να χαρίσουν η μία στην άλλη: τη Ζωή, την αναπνοή, το δικαίωμα να υπάρχουν ακόμα και μέσα σε τέσσερις τοίχους με την ελευθερία της σκέψης αλώβητη. Αυτή ακριβώς είναι και η αστοχία τους: αμαρτάνουν, γιατί δεν μπορούν να μεταπλάσουν ποιητικώς την ανιαρή καθημερινότητά τους, δεν μπορούν να πιστέψουν σε μεταθανάτιους παραδείσους, δεν αρκούνται σε παραμυθίες της ψυχής τους, δεν... δεν... Ενώ ο ποιητής Ζαν Ζενέ κατάφερε να μεταβολίσει την αθλιότητα της ζωής του σε υψηλή ποίηση και να περάσει στην Αθανασία δια του πνευματικού του έργο, μην δίνοντας παρηγοριά και ψεύτικες ελπίδες στους κατατρεγμένους, αλλά αποκαλύπτοντας το απλό μυστικό του αντικατοπτρισμού της Αλήθειας στην ατομική συνείδηση με υποκειμενικό τρόπο. Κι εκεί έγκειται η μόνη φιλοσοφική ελευθερία που επιφυλάσσει στους παρίες του: «να ιδώ τον κόσμο ανάποδα, τον αδελφό μου ξένο και τον οχτρό αδελφί μου αδικοσκοτωμένο» (όπως λέει ο Βάρναλης). Πόσο σύγχρονο ακούγεται αυτό, την εποχή των φρούδων ελπίδων και των χρεοκοπημένων ιδεολογιών.

Η παράσταση στο «Θέατρο Ελπίδας» έδωσε μian άλλη, πιο λαϊκή πλευρά του Ζενέ, μακριά από τα στυλιζαρίσματα των αστών σκηνοθετών κι ερμηνευτών. Ήταν για τούτο πέραν του συμβατικού κι ως εκ τούτου ευπρόσδεκτη στο κουρασμένο θεατρολογικό μου αισθητήριο.

Σίγουρα θα ωφεληθεί ο θεατρόφιλος που θα την παρακολουθήσει. Είναι σαν τα έργα του Σαίξπηρ. Σε απρόσμενες σκηνικές παραλλαγές τους, ανακαλύπτεις καινούργια ανίδωτα υποστρώματα του κειμένου.

Πρωταγωνιστούν: Μ. Ιωαννίδου, Ρ. Πρέβεζα, Λ. Παναγιωτοπούλου

Μετάφραση: Τ. Μπούτου

Σκηνοθεσία: Μ. Δεστούνης

Σκηνικά / Κουστούμια: Κ. Μήλιου

Μουσική επιμέλεια: Γ. Χαβδάτος

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

info:

Θέατρο Ελπίδας

Περισσότερες πληροφορίες: <http://theatroelpidas.blogspot.gr/>

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%bf%ce%b9-%ce%b4%ce%bf%cf%8d%ce%bb%ce%b5%cf%82-%cf%84%ce%bf%cf%85-%ce%b6%ce%b5%ce%bd%ce%ad-%cf%83%cf%84%ce%bf-%ce%b8%ce%ad%ce%b1%cf%84%cf%81%ce%bf-%ce%b5%ce%bb%cf%80%ce%af%ce%b4/>

22. Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ" ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΑΜΥ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ RADAR.

από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Το βαθύ υπαρξιακό έργο του Αλμπέρ Καμύ πήρε απρόσμενες τραγικές διαστάσεις στη νεότευκτη σκηνή του θεάτρου Radar έξω από το μετρό Άγιος Ιωάννης. Ο Σοφοκλής θα ήταν ιδιαίτερα ικανοποιημένος με αυτό το θέαμα και θα αναρωτιόταν ίσως ποια χαμένη του τραγωδία είναι αυτή. Ναι, δεν αστειεύομαι. Η Αναστασία Παπαστάθη μεταφράζοντας το κλασικό κείμενο το μετέφερε στα καθ' ημάς και βοηθούσης της καταπληκτικής Μαρίας Σκούντζου έδωσε μια παράσταση αρχαίας τραγωδίας σε κλειστό χώρο. Οι χωρικές ευκολίες του θεάτρου Radar χάρη στην πολυτάλαντη αρχιτεκτόνισσα και θεατράνθρωπο Γεωργία Ζώη που αξιοποίησε και την τελευταία σπιθαμή χώρου, και τις κολώνες και τον εξώστη, συνέτειναν στη δημιουργία μιας ανοικτής σκηνής, κατάλληλης για ελισαβετιανά και άλλα θεάματα χωρίς τους περιορισμούς της σκηνής ιταλικού τύπου. Αυτός ο χώρος έχει πολλές προοπτικές και μακάρι οι υπεύθυνοι να τον αξιοποιήσουν επαρκώς. Οραματίζομαι παραστάσεις

αρχαίων ελληνικών αποσπασμάτων από σπαραγματικά δράματα του κλασικού κόσμου. Γιατί η «Παρεξήγηση» του Καμύ ήταν δραματική, χωρίς να γίνεται σε καμία στιγμή μελοδραματική, παρά τις κορώνες της Ηλέκτρας Αρσενίδου που ερμήνευσε την κατάπληκτη σύζυγο ως «Μαντάμα Μπάτερφλάι».

ΓΙΩΡΓΟΣΒΟΥΤΟΣ

Ο Γιώργος Βούτος είναι μέγιστος ηθοποιός. Έπαιξε χωρίς να μιλάει με μία επάρκεια που μόνο οι μεγάλοι ηθοποιοί του Actor's Studio έχουν. Ερμηνεύει έναν βουβό δευτερεύοντα ρόλο με στανισλαβσικό τρόπο. Ο υπηρέτης που όλα τα βλέπει, συναινεί και συνεργεί εκών-άκων και στο τέλος επιταχύνει την καταστροφή δίνοντας λύση στην ιδιότυπη ομηρία του. Βρήκα ποιον ρόλο αντέγραψε ο Βάσλαβ Χάβελ αντέγραψε στο «Υπόμνημά» του. Ο βουβός γραφειοκράτης που επαναστατεί στο τέλος και φωνάζει «Κάτω η ξύλινη γλώσσα, ζήτω η ζωντανή ανθρώπινη λαλιά» είναι αντίγραφο του υπηρέτη στην «Παρεξήγηση» του Καμύ κι οι δυο τους αντίγραφο του Πυλάδη από την «Ορέστεια» του Αισχύλου. Αυτό το «ΟΧΙ» που ξεστομίζει ο Γιώργος Βούτος στην παράσταση του θεάτρου Radar θυμίζει την παθητική αντίσταση του Γκάντι στη βρετανική κατοχή της πατρίδας του, της Ινδίας. Οι άνθρωποι που μαθαίνουν να υπακούουν και να υποκρίνονται ότι υποτάσσονται είναι αυτοί οι τελικοί νικητές, ενός άνισου εξαρχής αγώνα. Μόνο που η αλαζονεία της εξουσίας και το κράτος του δυνατού, έχοντας σα σύμμαχο της Βία, δε διαρκεί ποτέ πέρα από τη Θεία Δικαιοσύνη. Η Νέμεσις είναι αυτή που κρίνει το αποτέλεσμα. Και κανείς δεν μπορεί να της αντισταθεί.

Σημαντική η διασκευή του αριστουργήματος του Καμύ στο θέατρο Radar. Είναι μια «Παρεξήγηση» που δεν έχετε ξαναδεί, χωρίς παρεξήγηση...

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

info:

Στην κεντρική Τσεχία του μεσοπολέμου και ενώ ο τρόμος της γερμανικής κατοχής απειλεί ολόκληρη σχεδόν την Ευρώπη, δυο γυναίκες, η Μητέρα και η κόρη της Μάρθα, διατηρούν σε μια απομακρυσμένη περιοχή ένα πανδοχείο. Όποιον πελάτη φτάνει εκεί, τον δολοφονούν. Τον κλέβουν και ρίχνουν το πτώμα του στο ποτάμι. Στόχος τους είναι να συγκεντρώσουν χρήματα για να μπορέσουν να φύγουν από τον σκοτεινό και καταθλιπτικό Βορά και να ταξιδέψουν στο Νότο, για να συναντήσουν τη θάλασσα και το φως του ήλιου. Η ρουτίνα των εγκλημάτων τους διαταράσσεται, όταν στο πανδοχείο φτάνει ένας ταξιδιώτης διαφορετικός από τους άλλους, ο Γιαν. Ο Γιαν έρχεται από τον Νότο και είναι πλούσιος: το τέλειο θύμα. Όμως, επιλέγει να κρατήσει την πραγματική του ταυτότητα κρυφή. Ως το τέλος;

Συντελεστές:

Μετάφραση, σκηνοθεσία, φωτισμοί: Αναστασία Παπαστάθη

Σκηνογραφία, ενδυματολογία: Ειρήνη Παγώνη

Βοηθός σκηνοθέτη: Σοφία Παναηλίδου

Μουσική επιμέλεια: Πάνος Φορτούνας

Ερμηνεύουν με σειρά εμφάνισης οι ηθοποιοί:

Μητέρα: Μαρία Σκούντζου

Μάρθα: Αναστασία Παπαστάθη

Υπηρέτης: Γιώργος Βούτος

Γιαν: Κώστας Καζανάς

Μαρία: Ηλέκτρα Αρσενίδου

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%b7-%cf%80%ce%b1%cf%81%ce%b5%ce%be%ce%b7%ce%b3%ce%b7%cf%83%ce%b7-%cf%84%ce%bf%cf%85-%ce%b1%ce%bb%ce%bc%cf%80%ce%b5%cf%81%cf%84-%ce%ba%ce%b1%ce%bc%cf%85-%cf%83%cf%84%ce%bf-%ce%b8%ce%b5%ce%b1/>

23. Εταιρεία Θεάτρου Dot – Θέμελης Γλυνάτσης, «Βερενίκη» του Jean Racine.

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Ο Έρωτας ως θεοποιημένη φυγή από τα προβλήματα και τις ευθύνες, η ανάθεση του δυσβάσταχτου υπαρξιακού φορτίου στους ώμους, του «δυνατού», του «άντρα», του «ερώντος», το λιθάρι του Σισύφου σε φίλια χέρια, σεισάχθεια, ή «μνημόσυνο με ξένα κόλλυβα». Δεν παραπέμπω σε καμία οικονομική, πολιτική, κοινωνική ή άλλη πραγματικότητα. Μιλάω για τον εσωτερικό κόσμο ηρώων και κοινών θνητών και τα διαδραματιζόμενα εκεί, στο θέατρο που χωράει μόνον τους ανθρώπους που μπαίνουν στην καρδιά ή στο κορμί. Κι οι πόρτες ανοικτές, ορθάνοιχτες. Τα τείχη έχουν πέσει προ πολλού. Η υπερηφάνεια έχει πάει περίπατο μαζί με την αυτάρκεια κι η μετάθεση των ευθυνών σε ένα άλλο

δυναμικότερο άτομο κοινής αποδοχής το ζητούμενο για να απολαύσουμε την ανατολίτικη ραστώνη, νωθρότητα ή σκνηρία μας. Στη «Βερενίκη» του Ρακίνα συγκρούονται δυο φύλα, δυο κόσμοι, δυο νοοτροπίες, δυο πολιτισμοί, δυο κοσμοθεωρίες. Η νοησιαρχική Ρώμη με τις αρχές της για την καθαρότητα του αίματος των απογόνων των αυτοκρατόρων της και η τρυφηλή Ανατολή που μόνον την ηδονή θηρεύει κι όλα τα άλλα είναι «προφάσεις εν αμαρτίαις». Αυτή η υπερβολή, η αυτοκαταστροφική μανία στη θεοποίηση κι εξιδανίκευση του έρωτα, ενώ το σεξ είναι εύκολο, πρόχειρο και φτηνό για τους πάντες, δείχνει την αρρώστια του δυτικού πολιτισμού μας και την έλλειψη μέτρου σε υπερ-αξίες και υπο-βαθμίσεις.

Δεν έπληξα καθόλου στην παράσταση του Θέμελη Γλυνάτση. Υπήρχε αντίστιξη, ρυθμός, μέτρο, ειρωνικό σχόλιο, σαρκασμός, υπονόμηση και ταυτόχρονη λατρεία στο κλασικό κείμενο, που αναδείχτηκε χάρη στην έμμετρη μετάφραση που φιλοτέχνησε ο βραβευμένος ποιητής Στρατής Πασχάλης. Η εικαστική πραγματικότητα, η «όψις» της παράστασης με ξετρέλανε. Φωτισμοί και σκηνικά εφέ, ομίχλες, ανεμιστήρες και η χρήση του γυμνού χώρου της μεγάλης αίθουσας Δ στον πολυχώρο της Πειραιώς 260 έδωσαν την αίσθηση κινηματογραφικού στούντιο. Μόνη παραφωνία, ψείρες και μικρόφωνα που διέχεαν τον ήχο και δεν ήξερες πάντα ποιος ομιλούσε κάθε φορά. Αυτό έδινε μια επιπλέον μεταφυσική ατμόσφαιρα στην παράσταση, αθέλητη ίσως. Τελικά, αυτό που μένει από τις δεκάδες παραγωγές που βλέπει ένας επαρκής θεατρόφιλος είναι ο διαλογισμός κατά τη διάρκεια και η φιλοσοφία μετά τη λήξη του θεάματος.

Έχω δει πολύ Ρακίνα στην Κομεντί Φρανσαίζ, γελάω συνήθως με την χτυπητή εκφορά του αλεξανδρινού στίχου, παρατηρώ τα πάθη άλλων εποχών ως γελοιογραφίες στο έρεβος της φρικιαστικής μεταβατικής εποχής μας κι εν τέλει... βιώνω την αισθητική ηδονή πλέρια, αφού φεύγω κι εγώ σε άλλα χωροχρονικά μήκη και πλάτη κι αποκαθαίρομαι έτσι από τα προβλήματα, τις εμμονές και τις προκαταλήψεις μου, λησμονώντας τα για λίγο. Αυτή είναι και η ψυχοθεραπευτική δύναμη του θεάτρου. Δια της ομοιοπαθητικής επανέρχεσαι σε

μια σχεδόν δυσάρεστη κι αβάσταχτη πραγματικότητα, που σου φαίνεται μάλλον ανεκτή, αν όχι γλαφυρή, σε σχέση και σε σύγκριση με τις σκηνικές εξάρσεις, εκεί όπου όλα τα συναισθήματα μεγεθύνονται και ξεσπούν βιαίως προς τα έξω...

Θα βλέπω πάντα Ρακίνα και Κορνέιγ και Μολιέρο και Γκολντόνι και Λόπε ντε Βέγκα και Μπεν Τζόνσον, γιατί δεν με αφορούν. Κι αυτό με ξεκουράζει. Πρωτότυπη ως άποψη; Τολμηρή; Δεν νομίζω. Απλώς ειλικρινής. Κι αν δεν λέγαμε τις αλήθειες μας, γιατί θα πρέπει να μιλάμε και να γράφουμε;

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

Info από τον επίσημο διαδικτυακό τόπο του Φεστιβάλ Αθηνών
<http://greekfestival.gr/gr/events/view/etaireia-theatrou-dot-%E2%80%93-themelis-glunatsis-2015>

Η «μεγαλειώδης θλίψη», αιτία ευχαρίστησης για τον θεατή του Ρακίνα, βρίσκεται συμπυκνωμένη στην πλέον λιτή τραγωδία του, τη Βερενίκη (1670), που ανατέμνει το αδύνατο του έρωτα.

Όταν ο Τίτος έρχεται στη Ρώμη, για να αναλάβει την εξουσία, τον συνοδεύει η Βερενίκη, βασίλισσα της Παλαιστίνης, με την προοπτική του γάμου τους, μετά από μακρόχρονο έρωτα. Η Σύγκλητος αντιτίθεται. Οι ελπίδες του ερωτευμένου με τη Βερενίκη βασιλιά Αντιόχου αναπτερώνονται.

Τραγωδία δωματίου, ψιθύρων και ανεκπλήρωτων παθών, δομείται σε δεκαπεντασύλλαβο από τον Στρατή Πασχάλη και εννορηστώνεται από τον συστηματικό εκσκαφέα του ρυθμού των λέξεων και των σιωπών, αιρετικό στη σκηνική εικόνα Θέμελη Γλυνάση.

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%b5%cf%84%ce%b1%ce%b9%cf%81%ce%b5%ce%af%ce%b1-%ce%b8%ce%b5%ce%ac%cf%84%cf%81%ce%bf%cf%85->

[dot-
%ce%b8%ce%ad%ce%bc%ce%b5%ce%bb%ce%b7%cf%82-
%ce%b3%ce%bb%cf%85%ce%bd%ce%ac%cf%84%cf%83%ce%b7/](#)

24. Σύγχρονες «ΔΟΥΛΕΣ» του Ζενέ από το Εθνικό.

Γράφει ο θεατρολόγος και κριτικός Κωνσταντίνος Μπούρας

Ξεκινώντας από το περιγραφικό, μπαρόκ σκηνικό στις Άσπης Δημητρουλοπούλου, που πρωταγωνιστεί στην παράσταση, ευθύς πριν καν σβήσουν τα φώτα πλατείας, απόλαυσα το κλασικό πλέον κείμενο του Ζαν Ζενέ με τη στέρεα δραματουργική δομή και το διαχρονικό συγκρουσιακό ενδιαφέρον. Πέρα κι από την «πάλη των τάξεων», όπου υπάρχει καταφανής ανισότητα κι αναπτύσσονται – ως εκ τούτου – σχέσεις δουλείας, είναι φυσικό να αναδύεται το μίσος το δολοφονικό εκεί που θα έπρεπε να πρυτανεύει η αρμονία και η Αγάπη. Ίσως η περιπέτεια του ανθρώπου πάνω στη γη, να είναι μια διαρκώς επαπειλούμενη ισορροπία που δυναμιτίζεται από τη «διαφορά δυναμικού» ως εκ στις ανισότητες των όντων, που – στις και τα δάχτυλα του χεριού – διακρίνονται από δεξιότητες και ικανότητες που τα διαφοροποιούν από τη μάζα, τον περίφημο «μέσο όρο», που είναι απλώς και μόνον μια μαθηματική-στατική επινόηση (καμπύλη του Gauss) και δεν συναντάται ποτέ στην πραγματικότητα. Στις και δεν συναντάται η «Κοινή Λογική» (ειδικά σε περιόδους Κρίσης). Ο Ζαν-Ζενέ απορριγμένος από την κοινωνία σε ορφανοτροφεία-αναμορφωτήρια-φυλακές, μικροπαραβατικός και θρησκευτικά λυρικός, απογειωμένος ρεαλιστής και δραματικός εις το έπακρον, παρατηρεί, συνδέει, αποδομεί κι αποκαλύπτει στις κοινωνικές συμβάσεις για να τονίσει το έρεβος στις ανικανοποίητης ανθρώπινης ψυχής, που όλο και παλεύει για μια θέση στον ήλιο κι όλο ο ίσκιος την καταπλακώνει.

Αυτό το αριστοτεχνικό «θέατρο εν θεάτρω», με στις δούλες να υποδύονται εναλλάξ την Κυρία και να βγάζουν τα εσώψυχά στις σε μια παγανιστική σχεδόν τελετουργία αναδόμησης του καθημερινού σε υπερβατικό δράμα, κατατάσσει τον πεζογράφο και ποιητή Ζαν Ζενέ στις μεγάλους δραματουργούς του εικοστού αιώνα. Στις και το «Μπαλκόνι» του, μια διαχρονική παραβολή για την Εξουσία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο, στέκει – σαν το «Σαλό» του Παζολίνι – μνημείο απανθρωπιάς και όνειδος για στις πολιτισμούς που θα έρθουν και θα στις ξεχάσουν. Θα θυμούνται μόνο στις θηριωδίες στις κι από αυτές στις πλέον αποτρόπαιες θα στις χαράξουν εις το διηνεκές κατατάσσοντάς τες στο χώρο του γελοίου. Ναι, καλά διαβάσατε. Αυτό που χάνουν συνήθως οι ερμηνευτές των έργων του Ζενέ είναι το χιούμορ, το στοιχείο του κωμικού, η ματαιότητα και η εναλλαξιμότητα των ρόλων. Δεν πρόκειται για κανενός είδους μεταφυσική, για καμία μετενσάρκωση ή μετεμψύχωση. Για τον κυνικό, ρεαλιστή Ζενέ τα όντα ζούνε μόνο μια φορά και η στιγμή είναι ανεπανάληπτη. Παρ' όλα αυτά παραπέμπει και στα μυθιστορήματά του και στα θεατρικά του έργα στην κυκλικότητα του Χρόνου κατά στις προσωκρατικούς κι αρέσκει να ορέγεται «αθάνατες» ηδονές, που είναι επιλήψιμα ωραίες και ποθητές ακριβώς επειδή είναι πρόσκαιρες και «παράνομες».

Στην παράσταση του Εθνικού στις Θεάτρου, τονίστηκε το κείμενο, ακόμα και η τελευταία του συλλαβή, με θρησκευτική σχεδόν ευλάβεια. Αποφεύχθηκαν οι χυδαιότητες και οι πολιτικοκοινωνικές συγκρούσεις. Όλο το δράμα κινήθηκε στο χώρο στις ψυχοπαθολογικής θρησκοληψίας, με στις απονενομημένες δούλες να χορεύουν σαν αναστενάρισσες πάνω σε ροδοπέταλα κρατώντας ορθόδοξες χριστιανικές εικόνες!!! Φαίνεται ότι αποκτήσαμε μεγάλη ανεκτικότητα ως κοινωνία που κανένας δεν διαμαρτύρεται. Κανένα «θεατρικό σκάνδαλο» δεν είναι εφικτό, γιατί όλη στις η πραγματικότητα είναι ένα τεράστιο Σκάνδαλο, ένα μωσαϊκό απαρτισμένο από μικρές ή μεγάλες, εξομολογημένες ή ανομολόγητες παραβάσεις, εκούσιές τε και ακούσιες.

Όταν «ιατρίζεις» αναφερόμενες σε δράσεις και επιλογές ανθρώπων, τότε στις αφαιρείς το δίκιο στις, τα μεταφέρεις στο χώρο του γραφικού και τα παρατηρείς εκ του ασφαλούς ως περιθωριακά φαινόμενα. Στις δεν είναι έτσι. «Ουδείς εκών κακός». Η ανέμελη Κυρία με τον ανάλαφρο τρόπο ζωής και την επιπολαιότητα των επιφανειακών όντων, που ούτε καν δυνάστες δεν μπορούν να γίνουν, αφού σκοτώνουν το χρόνο στις και κατασπαταλούν τη ζωή στις στο συρμό στις Μόδας, είναι παρ' όλ' αυτά η αιτία στις βαθιάς καταπίεσης των αδελφών που την υπηρετούν. Άλλως πως, η εσωτερικευμένη ενοχή των δύστυχων αυτών όντων και η καταπιεσμένη μανία στο βωμό στις Υπερεγώ εξοντωτικού, θα εύρισκε την απαραίτητη εκτόνωση στο γέλιο και στη χαρά στις ζωής. Από αυτή την άποψη, η Λένα Παπαληγούρα ήταν πολύ πιο σωστά ενταγμένη στο Ζενεϊκό σύμπαν, ενώ οι δύο στις ηθοποιοί, ακολουθώντας τη διδασκαλία του σκηνοθέτη Μπρους Μάγιερς, ξεπήδησαν θαρρείς από μια αισχύλεια τραγωδία, κρατώντας διαρκώς το τραγικό προσωπείο και τον τόνο που ο αριστοτελικός έλεος και φόβος απαιτεί και ορίζει. Μόνο που καμία κάθαρση δεν επιτυγχάνεται στο τέλος. Ο θεατής φεύγει περισσότερο φορτωμένος απ' ό,τι ήρθε. Όσο κι αν το μπαρόκ σκηνικό τον «διασκεδάζει» οπτικά και μεταφέρει τα τεκταινόμενα στο χώρο του ονειρικού. Εφιαλτικό το αποτέλεσμα, συνειδητό και προγραμματικό – θα έλεγα – εις αναζήτησιν στις επανατελετουργοποίησης (reritualisation). Και η Μαρία Κίτσου και η Ραφίκα Σαουίς ήταν άψογες. Στις στις προσέξουν οι σκηνοθέτες αρχαίων δραμάτων. Καταπληκτικά στις πάντα τα κοστούμια στις Ντένης Βαχλιώτη και υποβλητικοί οι φωτισμοί στις Εβίνας Βασιλακοπούλου, όσο κι αν στην αρχή και στο τέλος τυφλώνουν στις θεατές με στις χολυγιουντιανούς γλόμπους που στοχεύουν στις ίριδες των ματιών στις. Αδιόρατη η μουσική του Coti K. Μελετημένη η επιμέλεια κίνησης από τον Φοίβο Παπαδόπουλο.

Δραματουργική συνεργασία και βοηθός σκηνοθέτη ο Αλέξανδρος Βαμβούκος.

Η μετάφραση που εκπόνησε ο Οδυσσέας Ελύτης μακριά από το Ζενεϊκό πρότυπο, προδίδει αδυναμία ταύτισης με το παραβατικό σύμπαν του Γάλλου αιρετικού συγγραφέα. Στις ο λόγος του Έλληνα νομπελίστα ποιητή υπηρετήθηκε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Τι κρίμα μόνο που δεν ήταν Ζενέ!

Η απόδοση μεγάλων λογοτεχνικών έργων προϋποθέτει αν όχι αισθητική ταύτιση, τουλάχιστον πρόσκαιρη συμπόρευση των συν-δημιουργών με την επίτευξη μιας κάποιας «αναλογίας». Όσο για τον λαϊκό θρησκευτική μυστικισμό στις Μεσογείου, ναι, έχει κάποια στοιχεία από τον μυστικισμό κι αποκρυφισμό του Δυτικού Μεσαίωνα, αυτό στις που τον διαφοροποιεί είναι η έλλειψη Ιεράς Εξετάσεως. Σκεφτείτε το!

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

info από τον επίσημο διαδικτυακό τόπο του Εθνικού Θεάτρου

<http://www.n-t.gr/el/news/?nid=1585>

«Οι δούλες» του Ζαν Ζενέ

Από στις 6 Μαρτίου στο Μικρό REX – Σκηνή «Κατίνα Παξινού»

Το θεατρικό έργο – σταθμός του Ζαν Ζενέ, εμπνευσμένο από την αληθινή ιστορία των αδελφών Parin που γοήτευσε το συγγραφέα θα παρουσιάσει το Εθνικό Θέατρο στο Μικρό REX – Σκηνή «Κατίνα Παξινού», από στις 6 Μαρτίου, σε σκηνοθεσία του Bruce Myers, του παγκοσμίου ακτινοβολίας συγγραφέα, ηθοποιού, σκηνοθέτη, διανοητή και στενού συνεργάτη του Peter Brook για περισσότερο από τριάντα χρόνια.

«Οι δούλες» είναι το έργο που βασίστηκε στο «έγκλημα του αιώνα στη Γαλλία» στην παράξενη περίπτωση των αδελφών Christine και και Léa Parin που είναι ξεχωριστή όχι μόνο για τη συγκλονιστική βία στις, αλλά επειδή και οι δράστες και τα

θύματα ήταν γυναίκες. Το 1933 όταν ο λαός στις Γαλλίας είχε διχασμένες απόψεις για την εκδίκηση των δύο κοριτσιών στις εργατικής τάξης κατά των αφεντικών στις ο γάλλος συγγραφέας και δραματουργός Ζαν Ζενέ, έκανε λόγο για «παράδειγμα ταξικού πολέμου».

Υπόθεση

Προσπαθώντας να αποδράσουν από την καταπίεση που αισθάνονται στο πλούσιο μεγαλοαστικό σπίτι στις Κυρίας στις, δύο υπηρέτριες, οι αδερφές Κλαιρ και Σολάνζ, παίζουν καθημερινά ένα παιχνίδι αλλαγής ταυτότητας: η Κλαιρ υποδύεται την Κυρία στις και η Σολάνζ παριστάνει την Κλαιρ. Αυτή τη φορά, το τελετουργικό αυτό παιχνίδι γίνεται ακόμη πιο ερεθιστικό, καθώς οι δύο αδελφές πιστεύουν πως ήρθε η ώρα να απαλλαγούν από το ζυγό στις Κυρίας στις, αφού, μετά από ψεύτικες καταγγελίες στις, ο σύζυγος στις Κυρίας είναι στη φυλακή και εκείνη μένει ανυπεράσπιστα. Έτσι, αποφασίζουν να τη δηλητηριάσουν. Όμως οι προσδοκίες τους διαψεύδονται. Μαθαίνουν πως ο Κύριος έχει αφεθεί ελεύθερος και, καθώς βρίσκονται σε πανικό, αποκαλύπτουν άθελά στις το νέο στην Κυρία, που φεύγει για να τον συναντήσει. Οι δύο κοπέλες μένουν μόνες στις και επιστρέφουν ξανά στο παιχνίδι στις. Μόνο που αυτή τη φορά το τέλος θα είναι επώδυνο.

Ταυτότητα παράστασης

Μετάφραση: Οδυσσέας Ελύτης

Σκηνοθεσία: Μπρους Μάγιερς

Δραματουργική συνεργασία –

Βοηθός σκηνοθέτης: Αλέξανδρος Βαμβούκος

Σκηνικά: Άση Δημητρολοπούλου

Κοστούμια: Ντένη Βαχλιώτη

Φωτισμοί: Εβίνα Βασιλακοπούλου

Μουσική: Coti K.

Επιμέλεια κίνησης: Φοίβος Παπαδόπουλος

Διανομή

Κλαίρη: Μαρία Κίτσου

Σολάνζ: Ραφίκα Σαουίς

Κυρία: Λένα Παπαληγούρα

Φωτογραφίες παράστασης: Πάτροκλος Σκαφίδας

Εθνικό Θέατρο-Μικρό REX Σκηνή «Κατίνα Παξινού»,
Πανεπιστημίου 48, τηλ. 210.3305074, 210.3301881,
210.7234567 (μέσω πιστωτικής κάρτας)
στο <http://www.ticketsservices.gr/> και στο www.n-t.gr

Σημείωση: λόγω εναλλασσόμενου ρεπερτορίου με την παράσταση «Ευτυχισμένες μέρες» του Σάμουελ Μπέκετ, το πρόγραμμα παραστάσεων για στις «Δούλες» διαμορφώνεται ως εξής:

Τετάρτη (22/4, 6/5, 20/5) 18:00 και 21:00

Πέμπτη (23/4, 7/5, 21/5) στις 21:00

Παρασκευή (3/4, 17/4, 15/5) στις 21:00

Σάββατο (4/4, 18/4, 2/5, 16/5) 18:00 και 21:00

Κυριακή (5/4, 19/4, 3/5, 17/5) στις 19:00

Τιμές εισιτηρίων: 15Euro, 10Euro (φοιτητικό)

Τετάρτη απογευματινή και Πέμπτη 13Euro ενιαία τιμή

<https://www.facebook.com/EthnikoTheatro>

<https://konstantinosbouras.gr/%cf%83%cf%8d%ce%b3%cf%87%cf%81%ce%bf%ce%bd%ce%b5%cf%82-%ce%b4%ce%bf%cf%85%ce%bb%ce%b5%cf%83-%cf%84%ce%bf%cf%85-%ce%b6%ce%b5%ce%bd%ce%ad-%ce%b1%cf%80%cf%8c-%cf%84%ce%bf-%ce%b5%ce%b8%ce%bd/>

25. Ένα σύγχρονο «Νησί των Σκλάβων» στο Υπόγειο του «Θεάτρου Τέχνης»

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Οι σχέσεις εξουσιαστών-εξουσιαζόμενων από την ανθρωπιστική πλευρά των ιδεωδών που ενέπνευσαν τον Γαλλικό Διαφωτισμό και οδήγησαν στη Γαλλική Επανάσταση, είναι το αντικείμενο αυτού του παράδοξου έργου του Μαριβώ, με τον καθόλα σαφή τίτλο «Το νησί των σκλάβων». Όπως και στην «Τρικυμία» του Σαίξπηρ, η απόδοση δικαιοσύνης εναπόκειται σε έναν κόσμο «ανάποδα», όπου το Άγραφο Δίκαιο, αυτό που επικαλείται η Σοφόκλεια Αντιγόνη υπερισχύει και κατισχύει παντός ανθρωπίνου νόμου.

Η Μαριάννα Κάλμπαρη ως σκηνοθέτης της παράστασης στο πάντα ατμοσφαιρικό και μυθικό «υπόγειο» του Θεάτρου Τέχνης, έδωσε αυτή τη σαιξπηρική διάσταση της Νέμεσης, τόνισε τις

μεταφυσικές πλευρές του απλού κατά τα άλλα κείμενου, που βασίζεται σε μια παρα-μυθική σύμβαση ανατροπής της καθεστηκυίας τάξης πραγμάτων, όπου με καρναβαλικό τρόπο οι δούλοι γίνονται αφέντες κι οι αφέντες δούλοι για ένα απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, προκειμένου να υποστούν την καρμική ανταπόδοση των αμαρτιών-αστοχιών τους, να μετανοήσουν και να αναθεωρήσουν τη σκληρή συμπεριφορά και στάση τους απέναντι στους ανθρώπους που βρίσκονται στην ανάγκη τους. Αλλά και οι δούλοι δοκιμάζονται με το να γίνουν αφέντες: αν επιδείξουν την ίδια σκληρότητα τιμωρούνται και ο πέλεκυς της Δικαιοσύνης πέφτει βαρύς επί της κεφαλής των.

Και η Θιβητιανή και η Αιγυπτιακή «Βίβλος των νεκρών» δίνουν μεγάλη σημασία στο «Καθαρήριο» από το οποίο περνά η ψυχή μετά τον θάνατο του φυσικού σώματος. Το υποκείμενο υφίσταται τα αποτελέσματα και τις επιπτώσεις των ενεργειών και των επιλογών τους. Δράση και αντίδραση. Αίτιον και αιτιατόν. Τω πάθει μάθος.

Αυτή η βασικά χριστιανική αλλά και βουδιστική στάση ζωής, που απέχει αρκετά από την ινδουιστική, τη μουσουλμανική και άλλες, διαπνέει τον Γαλλικό Διαφωτισμό που έβαλε τις βάσεις για τη σημερινή δημοκρατική ένωση των εθνών και των λαών της Ευρώπης.

Γι' αυτό είναι ιδιαίτερα επίκαιρο αυτό το έργο: γιατί πρέπει να βάλουν όλοι νερό στο κρασί τους. Και οι ισχυροί και οι αδύναμοι. Το «δίκαιο του ισχυροτέρου» έβλαψε πάντα τους δυνατούς. Κι ας λέει ό,τι θέλει ο Δαρβίνος. Το ένστικτο της επιβίωσης, η ανάγκη του ανθρώπου για ελευθερία και αξιοπρέπεια είναι δυνατότερη απ' όλες τις συμβάσεις. Τη δύναμη του απελπισμένου δεν θα τη βιώσουν ποτέ οι βολεμένοι. Παρά μόνον αν βρεθούν στη θέση τους. Κι αυτό ακριβώς είναι το τέχνασμα του Μαριβώ. Γυρίζει τον κόσμο ανάποδα. Τα αγγούρια κυνηγάνε το μανάβη και στο τέλος, αφού πρόκειται περί μαύρης κωμωδίας, όλα επανέρχονται στην αρχική τάξη αλλά με βελτιωμένους χαρακτήρες και αποδεκτές

συμπεριφορές. Μακάρι να ισχύσει το ίδιο και στη σφοδρή πολιτισμική κρίση που βιώνουμε τώρα όλοι, εκόντες-άκοντες.

Όσο για την παράσταση, άψογη, στο πνεύμα του Θεάτρου Τέχνης, με τον γνωστό στυλιζαρισμένο υποκριτικό κώδικα που δίδαξε ο μέγιστος Κάρολος Κουν.

Το σκηνικό υπέροχο, τα κοστούμια καρναβαλικά λειτουργικά, υπερτόνισαν τη θεατρική χαρά του παιχνιδιού. Τι άλλο μπορεί να θέλει ο σύγχρονος θεατής;

Μην το χάσετε!

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

info:

Το Νησί των Σκλάβων

«Το νησί των σκλάβων» του Μαριβώ, το ανάλαφρο και ταυτόχρονα σκοτεινό έργο του κλασικού Γάλλου συγγραφέα, που πρωτοπαρουσιάστηκε το 1725 και σήμερα μοιάζει πιο επίκαιρο από ποτέ, ανεβαίνει από τις 31 Ιανουαρίου στο Υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης, σε μετάφραση και σκηνοθεσία της νέας Καλλιτεχνικής Διευθύντριας Μαριάννας Κάλμπαρη.

Δύο αριστοκράτες και οι υπηρέτες τους, ναυαγούν σ' ένα νησί που κατοικείται από εξεγερμένους σκλάβους της Αθήνας. Στον παράξενο αυτό τόπο, τα αφεντικά υποχρεώνονται ν' ανταλλάξουν ρούχα και ρόλους με τους σκλάβους τους και να τους υπηρετούν μέχρι να «νιώσουν τι σημαίνει πόνος» προκειμένου να πάρουν ένα ισχυρό μάθημα δικαιοσύνης και ανθρωπιάς. Το παιχνίδι των ρόλων ανάμεσα σε αφεντικά και σκλάβους, γρήγορα μετατρέπεται σε ένα επικίνδυνο και αποκαλυπτικά βίαιο παιχνίδι εξουσίας, εκδίκησης και έρωτα. Όμως ποιά είναι τα όρια σε ένα τέτοιο παιχνίδι; Και αν εύκολα μαθαίνει κανείς τι σημαίνει σκλαβιά, πόσο εύκολο είναι να μάθει κανείς τι σημαίνει ελευθερία;

Η παράσταση ανεβαίνει με τη συνεργασία του Γαλλικού Ινστιτούτου Ελλάδας, το οποίο στηρίζει τη δεύτερη περίοδο της σεζόν του Υπογείου, αφιερωμένη στους Γάλλους συγγραφείς.

Μετάφραση – Σκηνοθεσία: Μαριάννα Κάλμπαρη

Σκηνικά – Κοστούμια: Κωνσταντίνος Ζαμάνης

Μουσική Επιμέλεια: Νέστορας Κοψιδάς

Φωτισμοί: Στέλλα Κάλτσου

Χορογραφία: Μαρίζα Τσίγκα

Βοηθοί σκηνοθέτη: Θεοδώρα Καπράλου, Ιωάννα Μπιτούνη

Video Trailer: Διαμαντής Καραναστάσης

Φωτογραφίες: Μυρτώ Αποστολίδου

Παίζουν: Νίκος Αλεξίου, Βίκυ Βολιώτη, Ιωάννα Παππά, Αινείας Τσαμάτης, Κωνσταντίνος Ευστρατίου.

Πρεμιέρα Σάββατο 31 Ιανουαρίου 2015

Σάββατο 31 Ιανουαρίου – Κυριακή 5 Απριλίου 2015

Ημέρες & ώρες παραστάσεων:

Πέμπτη – Παρασκευή – Σάββατο 9.15 μμ

Κυριακή 8.00μμ

Πέμπτη: Γενική Είσοδος 10€

Θέατρο Τέχνης Καρόλου Κουν – Υπόγειο

Πεσμαζόγλου 5 Αθήνα

Τηλέφωνο ταμείου: 2103228706

Καθημερινά 10:00-13:00 και 17:00-22:00

<https://konstantinosbouras.gr/%cf%83%cf%8d%ce%b3%cf%87%cf%81%ce%bf%ce%bd%ce%b5%cf%82-%ce%b4%ce%bf%cf%85%ce%bb%ce%b5%cf%83-%cf%84%ce%bf%cf%85-%ce%b6%ce%b5%ce%bd%ce%ad-%ce%b1%cf%80%cf%8c-%cf%84%ce%bf-%ce%b5%ce%b8%ce%bd/>

26. Ζενεϊκή «Χίλντα» στο Ίδρυμα Κακογιάννη

από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Η κυρία από τις «Δούλες» του Ζενέ, σε συνδυασμό με την κινηματογραφική επιτυχία “la Haine” («Το Μίσος») συνηχούν πίσω από τη μάλλον μονότονη και μονοδιάστατη γραφή της Μαρί Ντιάιγ στο θεατρικό της έργο «Χίλντα». Όταν εξαντλείται ένας ρόλος τα πέντε πρώτα λεπτά, και διαφοροποιείται ελάχιστα πέντε δευτερόλεπτα πριν το τέλος, η όλη δραματουργική δομή χωλαίνει ανεπανόρθωτα. Ο Ζαν Ζενέ στις «Δούλες» εμφανίζει την Κυρία, και τις αδελφές δούλες που την υπηρετούν και την υποδύονται εναλλάξ σε ένα σαδομαζοχιστικό παιχνίδι μέχρις τελικής εξοντώσεως, όμως συνυφαίνει τόσο δεξιοτεχνικά τις δράσεις και τις αντιδράσεις τους ώστε και το τέλος είναι εκπληκτικό αν και προοικονομείται και οι δραματικές συγκρούσεις είναι ενδιαφέρουσες. Η «Χίλντα» είναι πληκτική ως γραφή. Καλή η ιδέα της αριστερής νεόπλουτης που καταπιέζει με το γάντι την εργατική τάξη. Εξιδανικευμένοι κι

απλοποιημένοι, σχηματικοί και μη αληθοφανείς και οι εκπρόσωποι της εργατικής τάξης. Για να παραφράσουμε την γνωστή φράση «έτσι θα μιλούσε η ζωή αν μιλούσε», θα πούμε: «έτσι δεν μιλάει ποτέ η ζωή». Αγαπητή Μαρί Ντιάιγ, έρχεστε τρίτη και καταϊδρωμένη. Τι να σου κάνουν οι έξοχοι ηθοποιοί όταν υπηρετούν ένα βαρετό κείμενο; Ήταν όλοι τους υπέροχοι: Άννα Κουτσαφτίκη, Νικόλας Πιπεράς, Νατάσα Εξηνταβελώνη.

Κατά τα άλλα πάντα βρίσκεις κάτι να σκεφτείς όταν δεν σε ενδιαφέρουν τα επί σκηνής δρώμενα. Κρίμα μόνο που δεν πιάνει το wifi στα υπόγεια του Ιδρύματος Κακογιάννη. Έτσι δεν θα χάναμε την ευκαιρία να σερφάρουμε στα τάμπλετ μας.

Το πολιτικό-καταγγελτικό θέατρο είναι εξ ορισμού αποστασιοποιημένο τόσο από την αληθοφάνεια όσο κι από την ρεαλιστική ταύτιση κοινού-ηρώων. Η σχηματικότητα και η υπερβολή εξυπηρετεί σαφώς το κοινωνούμενο νόημα. Η μεγέθυνση ελαττωμάτων, στάσεων ζωής, απόψεων είναι σαφώς επιβεβλημένη, όταν όμως δεν θίγονται οι αισθητικές αντιλήψεις του θεατή και δεν προσπίπτουν οι καλλιτέχνες στον τοίχο της προσληπτικής ικανότητας του «μέσου θεατριζόμενου». Αν πάλι πρόκειται για «ειδικό» θέαμα που απευθύνεται σε ορισμένη κατηγορία του κοινού, καλόν είναι αυτό να επισημαίνεται στα Δελτία Τύπου.

Εν πάση περιπτώσει, εμπεδώσαμε πλήρως τη σκληρότητα της αποτυχημένης νεόπλουτης αριστερής... ουδέν όμως το καινοφανές. Η Μαρί Ντιάιγ δεν εκόμισεν γλαύκαν εις Αθήνας.

Μετά τον Κολτές, το σύγχρονο γαλλικό θέατρο εξακολουθεί να είναι φλύαρο, ρητορικό, υπερ-αναλυτικό, νοησιαρχικό (ρασιοναλιστικό). Όμως δεν πάμε στο θέατρο για να παρακολουθήσουμε πανεπιστημιακή διάλεξη. Ούτε για να δώσουμε την ευκαιρία σε έναν από σκηνης διδάσκαλο να θριαμβεύσει επί του ημιμαθούς όχλου της πλατείας.

Ο καλός δραματουργός αφήνει τον θεατή να συμδημιουργήσει το αποτέλεσμα. Δεν εξηγεί, «σημαίνει»...

Αυτά τα ολίγα θεατρολογικά.

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Μετά την επιτυχημένη παρουσίασή της στο Φεστιβάλ Σύγχρονου Θεάτρου 2014 «Το Γαλλικό Θέατρο à la Grecque», η «Χίλντα» της Μαρί Ντιάιγ σε σκηνοθεσία Βασίλη Μαυρογεωργίου επαναλαμβάνεται στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης, σ'ένα δεύτερο κύκλο παραστάσεων από τις 15 Ιανουαρίου 2015 έως τις 8 Φεβρουαρίου 2015, κάθε Πέμπτη με Κυριακή στις 21:00.

Γεννημένη το 1967 στη βόρειο-κεντρική Γαλλία η Μαρί Ντιάιγ από μητέρα Γαλλίδα και πατέρα Σενεγαλέζο ξεκίνησε να γράφει από τα 12-13 της χρόνια και σπούδασε στη Σορβόνη. Έχει αποσπάσει τα βραβεία Femina (2001) και Goncourt (2009) για μυθιστορήματά της και έργα της παίζονται σταθερά στο θέατρο από το 2000.

Στο έργο της «Χίλντα» πρωταγωνιστούν μία νεαρή υπηρέτρια η Χίλντα και η κυρία της. Η συγγραφέας διεισδύει στα άδυτα του αιώνιου ζεύγους κύριος – υπηρέτης, ανώτερος – κατώτερος, ισχυρός – ανίσχυρος. Ένα δοκίμιο για την αλλοτρίωση της προσωπικότητας και την ουτοπία της συνύπαρξης. Η κυρία επιθυμεί να δώσει σάρκα και οστά στις συγκεκριμένες και ουτοπικές της ιδέες περί ελευθερίας, δημοκρατίας και ισότητας ενώ η Χίλντα θέλει απλώς, να παραμείνει μία απλή υπηρέτρια. Η ιστορία μιας καταστροφής!

*Η παράσταση παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Σύγχρονου Θεάτρου 2014 «Το Γαλλικό Θέατρο à

la Grecque» στις 31 Μαΐου, και από 1 μέχρι 3 Ιουνίου 2014 στο
Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης.

Συντελεστές

Μετάφραση: Ανδρέας Στάικος

Σκηνοθεσία: Βασίλης Μαυρογεωργίου

Σκηνικά κουστούμια: Κωσταντίνος Ζαμάνης

Φωτισμοί: Στέλλα Κάλτσου

Φωτογραφίες: Ορφέας Εμιρζάς, Θωμάς Αρσένης

Video: plays2place productions

Ερμηνεύουν: Άννα Κουτσαφτίκη, Νικόλας Πιπεράς, Νατάσα
Εξηνταβελώνη

Εισιτήρια

Γενική είσοδος: 12€,

Μειωμένο (φοιτητικό): 8 €

Ατέλειες: 4 €

Πληροφορίες εκδήλωσης

Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης

Πειραιώς 206, (ύψος Χαμοστέρνας), Ταύρος , +302103418550 ,
<http://www.mcf.gr/>

Είσοδος 4 – 12 ευρώ

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%b6%ce%b5%ce%bd%ce%b5%cf%8a%ce%ba%ce%ae-%cf%87%ce%af%ce%bb%ce%bd%cf%84%ce%b1-%cf%83%cf%84%ce%bf-%ce%af%ce%b4%cf%81%cf%85%ce%bc%ce%b1-%ce%ba%ce%b1%ce%ba%ce%bf%ce%b3%ce%b9%ce%ac%ce%bd/>

27. ΦΑΙΔΡΑ ...a la Racine

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Από τα μεταπτυχιακά φοιτητικά μου χρόνια στη Νέα Σορβόνη δεν θα λησμονήσω την υποδοχή με τις ...λεμονόκουπες της «Φαίδρας» του Ρακίνα από μια τάξη γαλλικού σχολείου που πήγε να παρακολουθήσει ένα κλασικό ανέβασμα της «τραγωδίας» στην Κομεντί Φρανσαίζ. Τα παιδάκια κάθε που έσβηναν τα φώτα έκαναν καζούρα, με το που άναβαν έκαναν τις παναγίες, η πρωταγωνίστρια έπαθε νευρική κρίση κι εγκατέλειψε τη σκηνή κι ένας γιγαντιαίων διαστάσεων ηθοποιός τα έβαλε με το κοινό για την αγένειά του. Τελικά, είναι μουσειακό είδος αυτά τα φλύαρα (για τις ανάγκες της ταχείας σύγχρονης εποχής μας) έργα; Αποτελούν αντικείμενο μελέτης θεατρολόγων και πάσης φύσεως ερευνητών; Γιατί να μας ενδιαφέρουν σήμερα, όταν έχουμε την ευκαιρία να απολαύσουμε τον ευριπίδειο «Ιππόλυτο» ή έστω την κινηματογραφική Φαίδρα με τη Μελίνα στην αθάνατη μουσική του Θεοδωράκη;

Με αυτές τις σκέψεις κατά νου, πήγαν μάλλον απρόθυμα – για να είμαι ειλικρινής, που πάντα είμαι – να δω την παράσταση στο βετον 7 στον Βοτανικό. Δεν είχα διαβάσει τίποτα από πριν, για να μην επηρεαστώ. Όμως το (συμπτωματικά) ομοιόμορφα ντυμένο κοινό με τις πρωταγωνίστριες, μια μαχητική θεωρητική ατμόσφαιρα που ευωδίαζε ...Σύριζα κι οι ευνοϊκές κουβέντες που έδιναν κι έπαιρναν πριν το τρίτο κουδούνι, με επηρέασαν μάλλον θετικά.

Όταν άρχισε η παράσταση, αμέσως κατάλαβα ότι θα δω κάτι εξαιρετικά ενδιαφέρον. Τα λιτά σκηνικά, οι διαχρονικές ενδυμασίες, ο χαμηλός τόνος, ο διακριτικός φωτισμός και η εκφορά ενός μάλλον δύσπλαστου κειμένου με την αληθοφάνεια της καθημερινής ανθρώπινης λαλιάς με βύθισαν σε έναν βαθύ θεατρικό και φιλοσοφικό διαλογισμό. Οι δραματικές εντάσεις αποδόθηκαν τέλεια από τις δύο ηθοποιούς. Η διαδραστική επαφή με το κοινό με εξέπληξε ευχάριστα. Η αιώνια αντιπαλότητα ηλίου-σελήνης, αρσενικού-θηλυκού, μέρας-νύχτας, ειλικρίνειας-κολακείας, αφοσίωσης-παρασιτισμού, γνησιότητας-πλαστότητας, αλήθειας-ψεύδους δόθηκαν με τόση ενάργεια από σκηνοθέτη και ηθοποιούς, που κανένα από τα σύγχρονα δραματοποιημένα ή δραματικά έργα που παρακολούθησα εσχάτως δεν έπιαναν τόσο πολλά και τόσο βαθιά υπαρξιακά ανθρώπινα προβλήματα.

Βεβαίως, η μεταδραματική χρήση του κειμένου, η αντιμετώπισή του ως υλικός παράστασης κι ο εμβόλιμος μεταμοντέρνος σχολιασμός του, φυσικά και υπήρξαν – πώς αλλιώς θα εντασσόταν η παράσταση στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα; – όμως δεν αλλοίωσαν σχεδόν καθόλου το γράμμα και το θέμα του έργου, αντιθέτως λειτούργησαν ως ιντερμέδιο που αποφορτίζει συναισθηματικώς τον θεατή. Σωστή αναλογία, μέτρο, είναι η ένδειξη του καλόγουστου σοφού από τον άκριτο αποδομητή των πάντων. Αυτό το μέτρο είναι που λείπει από τα τωρινά θεατρικά μας πράγματα. Κι όπου το βρίσκω – ή νομίζω

ότι το βρίσκω – οφείλω να το εντοπίζω και να το επαινώ. Αυτή άλλωστε δεν είναι η δουλειά του θεατρικού κριτικού: βλέπω-διακρίνω-ξεδιαλέγω-επισημαίνω-προτείνω;

Τελικά, μπορούμε να επανερχόμεθα και σε σκονισμένα από τον Χρόνο κείμενα, με τιμιότητα, ευθύτητα, επάρκεια, μελέτη, συστηματικότητα, εργατικότητα, δημιουργικότητα.

Το εύγε ανήκει σε όλους τους συντελεστές.

Πληροφορίες για την παράσταση:

Φεστιβάλ Θεατρικές Συνθέσεις IV: Πολύ αργά, Φαίδρα

Ημερομηνίες: 3, 4, 10, 11, 17, 18, 25 Δεκεμβρίου 2014 & 1 Ιανουαρίου 2015

Ώρα: 21:00

Διάρκεια: 65 λεπτά

Εισιτήριο: 10€ γενική είσοδος & 5€ Φοιτητικό, Ατέλειες και Ανέργων

Τι δηλητήριο σκοτεινό έχει σκορπίσει ο έρωτας...

Δυο γυναίκες στη σκηνή, με την ανάμνηση του Ιππόλυτου και την απειλή του Θησέα. Η Φαίδρα, θύτης και θύμα. Η Οινώνη, σύντροφος και συνομιλητής. Ποιες είναι αυτές οι δυο γυναίκες που ο λαβύρινθος του πάθους θα τις καταπιεί; Στην παράσταση που δημιουργούν η Μαριτίνα Πάσσαρη και η Εύρη Σωφρονιάδου, η Φαίδρα του Ρακίνα διασταυρώνεται και με

άλλες εκδοχές του μύθου. Η ποίηση του λόγου συγκρούεται με τις συμπεριφορές του πάθους. Η σιωπή της λογικής διαρρηγνύεται. Η ομολογία του έρωτα οδηγεί στο θάνατο.

Συντελεστές

Δραματουργία, Σκηνοθεσία, Ερμηνεία: Μαριτίνα Πάσσαρη, Εύρη Σωφρονιάδου

Μετάφραση: Στρατής Πασχάλης (Ρακίνα/Φαίδρα), Θόδωρος Παπαγγελής (Οβιδίου/Επιστολή)

Κοστούμια, Χώρος, Φωτισμοί: Ζωή Μολυβδά Φαμέλη

Φωτισμοί: Αλέκος Γιάνναρος

Ήχοι, Μουσική Επιμέλεια: Κώστας Σουρβάνος

Βοηθός σκηνοθέτη: Αναστασία Τζέλλου

Φωτογραφίες: Αλέξανδρος Παπαδόπουλος

What's on @ Beton 7

Θεατρική παράσταση | Το ξενύχτι

Θεατρική παράσταση | Beat Generation

Έκθεση | +-

Έκθεση | Evocative Objects

Μουσική Παράσταση | Lifeline/Hymn to Gaia

Συναυλία | Η Ιστορία του Στρατιώτη

Προβολές | Swiss Documentaries

Προβολές | Ομάδα Χίμαιρες

<https://konstantinosbouras.gr/%cf%86%ce%b1%ce%b9%ce%b4%cf%81%ce%b1-a-la-racine/>

28. **Αβελάρδος και Ελοΐζα, ύμνος στον Έρωτα, ύμνος στη Ζωή**

Από τον θεατρολόγο και κριτικό Κωνσταντίνο Μπούρα

Δύο παράνομοι εραστές στο Μεσαίωνα, που ασχολούνται ειλικρινώς με τα Θεία, αλλά βιώνουν την καταδίωξη μιας υποκριτικής κοινωνίας που ανέχεται τις παρεκτροπές της νύχτας αλλά δεν επιτρέπει τη δημοσιοποίηση της μέρας, πληρώνουν το τίμημα της δίψας για Ζωή, με ευνουχισμό εκείνος και με εγκλεισμό σε μοναστήρι αμφότεροι. Ο Έρωτας, παγανιστικός θεός και λυτρωτής σωμάτων και ενστίκτων, που βοηθάει την πνευματοποίηση του ανθρώπου – όταν γίνεται με υγιεινά κριτήρια και άξονα την Αγάπη – όταν στραγγαλίζεται μεταστρέφεται σε ένστικτο Θανάτου και δύναμη καταστροφική. Ένας φημισμένος δάσκαλος θεολογίας ο Πέτρος Αβελάρδος, πέφτει στον έρωτα της δεκαεξάχρονης Ελοΐζ, που έχει μεγαλώσει σε μοναστήρι μετά την ορφάνια της. Κρύβονται από τον κόσμο προκειμένου να νιώσουν τις ηδονές της σάρκας και να βιώσουν την ουράνια αγάπη τους, όμως τα μάτια των περιέργων είναι παντού και τα αυτιά ανοικτά και οι γλώσσες πρόθυμες για καταλαλιά. Όταν αποφασίζουν να παντρευτούν, εκείνη – μην θέλοντας να του καταστρέψει την εκκλησιαστική καριέρα – τον πιέζει να κρατήσουν τον γάμο τους κρυφό, ο θείος της όμως έχει αντίθετη γνώμη. Τελικά, οι καλοθελητές, οι

σαδιστές, οι στερημένοι, οι σατανικοί θεοσεβούμενοι [θου Κύριε φυλακήν τω στόματί μου!] εισβάλλουν στο κρησφύγετό τους, δένουν τον άτυχο άνδρα και τον ευνουχίζουν βασανιστικά [προς επαύξησιν της οικείας εαυτών ηδονής]. Εκείνος αποδέχεται την τιμωρία για τις αμαρτίες του, εκείνη όμως, παρ' όλο που την αναγκάζει ο άντρας της να κλειστεί σε μοναστήρι για να του μείνει πιστή, δεν παύει ούτε στιγμή να τον σκέφτεται και να τον ποθεί ερωτικά, σωματικά... Και πώς αλλιώς; Η ερωτική τους αλληλογραφία είναι από τα μνημεία της Τέχνης και του Πολιτισμού ανά τους αιώνες, είναι αντάξια των ποιημάτων της Σαπφούς, τού Ίβικου, του Αλκαίου, των μονωδιών ενός Ευριπίδη. Απολαύστε τα στην εκπληκτικά συγκινητική και μουσική παράσταση που έστησε ο συγγραφέας, σκηνοθέτης, θεατρολόγος και γιατρός Γιάννης Καλαβριανός. Πιστοί, ταυτισμένοι κι αποστασιοποιημένοι ο Γιώργος Γλάστρας και η Χριστίνα Μαξούρη στους ρόλους των αρχετυπικών εραστών.

Ρεαλιστική, συγκινητική, αρμονική αντίστιξη η παρουσία της απaráμιλλης Ελένης Κοκκίδου, που δίνει τον απαραίτητο πραγματιστικό τόνο στη ρομαντική ιστορία. Διαχρονική η μουσική του ταλαντούχου Άγγελου Τριανταφύλλου, υποδηλωτικά τα σκηνικά της Εύας Μανιδάκη, λειτουργικά τα κοστούμια της Ιωάννας Τσάμη, κατανυκτικοί οι φωτισμοί του Σάκη Μπιρμπίλη. Τι άλλο θα μπορούσε να θέλει κανείς από μια παράσταση; Ήταν όλα τέλεια. Εύγε σε όλους. Δουλειά συνόλου, με συνοχή, γνώση, αισθητική, μεράκι και σωστή δοσολογία συναισθήματος. Στο «Θέατρο του Νέου Κόσμου» στεγάζονται πολλές νέες κι ελπιδοφόρες φωνές του Ελληνικού Θεάτρου μας. Παρακολουθήστε τους, υποστηρίξτε τους, βοηθείστε τους, θαυμάστε τους! Αυτό είναι το μέλλον. Αρκετά πια με τις χρυσές μετριότητες του παρελθόντος. Τα έφαγαν τα ψωμιά τους οι μαϊντανοί των Media. Κουραστήκαμε με τα φληναφήματα και τους δήθεν αναρχισμούς των βολεμένων ασυμβίβαστων... Σιωπή. Μόνον οι ποιητές, οι ερωτευμένοι κι οι σαιξπηρικοί τρελοί μπορούν να θίγουν ατιμωρητί τα κακώς κείμενα. Ειδικά όταν συγκεντρώνουν και τις τρεις ιδιότητες. Η υποκρισία των

μετρίων στήνει ακόμα τις ιδιότυπες πυρές της Ιεράς ή μη
Εξετάσεως. Όμως εμείς αντέχουμε κι επιμένουμε, ποιοτικά και
ποιοτικά. Ελευθερία!

Κωνσταντίνος Μπούρας

www.konstantinosbouras.gr

πληροφορίες παράστασης:

Ιδέα-Κείμενο-Σκηνοθεσία: Γιάννης Καλαβριανός

Σκηνικά: Εύα Μανιδάκη

Κοστούμια: Ιωάννα Τσάμη

Φωτισμοί: Σάκης Μπιρμπίλης

Μουσική: Άγγελος Τριανταφύλλου

Παίζουν: Γιώργος Γλάστρας, Ελένη Κοκκίδου, Χριστίνα
Μαξούρη

ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ – ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ Από
08/10/2014 έως 28/12/2014

Αντισθένους 7 & Θαρύππου Αθήνα / Νέος Κόσμος
+302109212900

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%b1%ce%b2%ce%b5%ce%b%ce%ac%cf%81%ce%b4%ce%bf%cf%82-%ce%ba%ce%b1%ce%b9-%ce%b5%ce%bb%ce%bf%ce%90%ce%b6%ce%b1-%cf%8d%ce%bc%ce%bd%ce%bf%cf%82-%cf%83%cf%84%ce%bf%ce%bd-%ce%ad%cf%81%cf%89%cf%84%ce%b1/>

29. Εισαγόμενος Μπεκετικός Κολτές ΔΥΤΙΚΗ ΑΠΟΒΑΘΡΑ στο Εθνικό Θέατρο

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΠΟΥΡΑ

Οι πολιτιστικές ανταλλαγές μεταξύ ομογάλακτων χωρών που έχουν λουστεί στα νάματα του ελληνορωμαϊκού πολιτισμού είναι απολύτως θεμιτές, ειδικά όταν πρόκειται για το πρώτο κρατικό της θέατρο κι όταν καλεί Γάλλους (σκηνοθέτη, δραματουργό, σκηνογράφο και φωτιστή) για να ανεβάσουν – σε συνεργασία με Έλληνες ομοτέχνους της – έναν κορυφαίο Γάλλο θεατρικό συγγραφέα, τον Μπερνάρ-Μαρί Κολτές. Της το αποτέλεσμα δεν δικαίωσε της προσδοκίες, αφού θα είχαν αποδώσει καλύτερα το πνεύμα του κειμένου οι δικοί της, εγχώριοι σκηνοθέτες (ο Νίκος Διαμαντής που είχε σκηνοθετήσει προ εικοσαετίας τον «Ρομπέρτο Τσούκο» του Κολτές και η Ρούλα Πατεράκη που είχε διδάξει τη «Μοναξιά των κάμπων με βαμβάκι», προάγγελο της «Δυτικής Αποβάθρας»). Και ξεκινάμε πρώτα από το σκηνικό, που παραπέμπει μάλλον στον κλειστοφοβικό και στατικό «Τέλος του παιχνιδιού» του νομπελίστα Σάμιουελ Μπέκετ, παρά της ανοιχτούς και ρυπαρούς ορίζοντες του Κολτές. Μια εγκαταλελειμμένη αποβάθρα σε ένα λιμάνι δεν θυμίζει σε καμία περίπτωση «προθάλαμο στο κλασικό γαλλικό θέατρο», της το οραματίζεται ο σκηνοθέτης Ludovic Lagarde, συναυτουργός της μάλλον βαρετής παράστασης στο Εθνικό. Ο

αιρετικός Κολτές δεν θα ήθελε να έχει ουδεμίαν σχέσιν, αναφορά ή ομοιότητα με το κλασικό θέατρο (είτε γαλλικό είτε αλλόγλωσσο). Το σκηνικό που έστησε ο Antoine Vasseur ήταν τελείως από (και για άλλο) έργο. Υπόστεγο, προκυμαία κι αυτοκινητόδρομος αποδόθηκαν με δύο κυλινδρικούς τοίχους (από τον «Πύργο» του Κάφκα, ίσως) και μία οθόνη στο βάθος. Το πέρασμα που άφηναν μεταξύ της υποτίθεται ότι έδινε κάποια προοπτική στην κίνηση, στην πραγματικότητα της έδειχνε της ανθρώπους ως ακίνητες ψείρες στο μικροκύκλωμα της γιγαντιαίου κρανίου. Ουδεμία σχέση με «έναν τόπο-πέρασμα, έναν τόπο διακίνησης, μύησης ή απώλειας, όμοιο μ' ένα σταυροδρόμι ή τον ντιστριμπιτέρ του αυτοκινήτου» (σύμφωνα πάντα με τον άξιο Γάλλο σκηνοθέτη). Της η αλλαγή της οπτικής οδηγεί σε παρ-ερμηνεία του ανοικτού ορίζοντα που κυριαρχεί στο έργο του Κολτές. Ακόμα κι ο Ρομπέρτο Τσούκο ψωνίζεται στα πάρκα κι ανεβαίνει στη στέγη των φυλακών και συνδιαλλάγεται με τον φαλλοφόρο αρχετυπικό ήλιο. Ουδεμία κλειστοφοβία στα έργα του Κολτές (εκτός από την πρόδηλη τάση φυγής από το μικροαστικό σπιτικό, που δεν πρωτοστατεί της). Η υπαρξιακή αγωνία των ηρώων του είναι της τάξεως, δεν έχει σχέση με τη στενότητα χώρου και τον ζυγχρωτισμό με ανεπιθύμητους. Το αντίθετο. Η εργοβιογραφία του Κολτές καταδεικνύει την αναζήτηση του απέραντου ατελεύτητου χώρου, όπου – παρά την άπλα – ο άνθρωπος δεν βρίσκει τόπο να ακουμπήσει τα όνειρά του κι αυτοκαταστρέφεται παταγωδώς από απελπισία, αφού το ένστικτο το ερωτικό μετατρέπεται σε δύναμη θανάτου. Όταν κουρδίσεις ένα έργο σε λάθος τόνο, ό,τι και να κάνουν οι άξιοι ηθοποιοί είναι μάταιο. Φωνασκούσαν σα να έπαιζαν Κορνείγ στην Κομεντί Φρανσαίζ, ενώ το υποφωτισμένο σκηνικό (δια «χειρός» Sébastien Michaud) παρέπεμπε της χαμηλόφωνες παραστάσεις του Κλωντ Ρεζί, και το αποτέλεσμα ήταν τόσο πληκτικά παράταιρο και μονότονο, που ούτε καν η «κινηματογραφική» Θέμις Μπαζάκα δεν διασώθηκε στο ρόλο της λατινοαμερικάνας με το Ινδιάνικο αίμα. Της ελπίζουμε ότι παρόμοιες ανταλλαγές και συνεργασίες θα είναι περισσότερο αποδοτικές κι ενδιαφέρουσες στο μέλλον.

<https://konstantinosbouras.gr/%ce%b5%ce%b9%cf%83%ce%b1%ce%b3%cf%8c%ce%bc%ce%b5%ce%bd%ce%bf%cf%82-%ce%bc%cf%80%ce%b5%ce%ba%ce%b5%cf%84%ce%b9%ce%ba%cf%8c%cf%82-%ce%ba%ce%bf%ce%bb%cf%84%ce%ad%cf%82/>

30. Η Ιστορία της Μαρί, του Ζωρζ Μπρασσάϊ στο Θέατρο Εκστάν

Η έξυπνη κωμωδία του Ζωρζ Μπρασσάϊ επανέρχεται για λίγες παραστάσεις στο θέατρο Εκστάν.

Photo Credits: Τούλα Ροδοπούλου Photo Credits: Τούλα Ροδοπούλου

Η παριζιάνικη κωμωδία με τίτλο η «Ιστορία της Μαρί» κάνει πρεμιέρα το Σάββατο 5 Νοεμβρίου στο θέατρο Εκστάν, σε σκηνοθεσία Ζαν Πωλ Ντενιζόν.

Λίγα λόγια για το έργο

Photo Credits: Τούλα Ροδοπούλου

Η καθαρίστρια Μαρί, μια γυναίκα μιας κάποιας ηλικίας αγράμματη, μας κάνει να γελάμε μονολογώντας δυνατά τις σκέψεις της και τις πράξεις της, σα να μιλάει στον εαυτόν της. Όμως μέσα στις «χαζές φλυαρίες της», τι αλήθεια, τι αποκάλυψη!

Ο Μπρασσάϊ σκιαγραφεί το πρωτότυπο πορτραίτο μιας «παρακατιανής», μιας γυναίκας ασήμαντης, και φτιάχνει ένα έργο όπου η ανθρώπινη αξιοπρέπεια και η απανθρωπιά, ο

αυθορμητισμός και η υποκρισία, η αφέλεια και το ψέμα, η αγάπη, η χαρά για τη ζωή, βρίσκονται ενωμένα με τη σκληρότητα και το ρατσισμό.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ

Αριστερόχειρες, της Νεφέλης Μαϊστράλη στο Θέατρο Μπέλλος

Η καθαρίστρια Μαρί άνιση, αδύναμη μπροστά σε πρόσωπα που αντιπροσωπεύουν την κοινωνική ιεραρχία, την Τάξη και την Ηθική και που πάνε να της πάρουν ακόμα και το δωμάτιό της στον έβδομο όροφο, δεν αφήνεται, ωστόσο. «Πώς να παλέψω; Πώς να γλυτώσω από το στόμα του λύκου» έλεγε το 1947. Κι εκείνα τα λόγια της τότε, πόση αξία έχουν σήμερα...

TAGS: Ελένη ΠαπαχριστοπούλουΖαν – Πωλ ΝτενιζόνΖωρζ ΜπρασσάϊΗ ιστορία της ΜαρίΘέατρο Εκστάν

FacebookMessengerTwitter

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Συγγραφέας:Ζωρζ Μπρασσάϊ

Σκηνοθεσία:Ζαν-Πωλ Ντενιζόν

Σκηνικά:Ζαν-Πωλ Ντενιζόν

Κοστούμια:Ζαν-Πωλ Ντενιζόν

Φωτισμοί:Πασχάλης Τσέρνας

Παίζουν:Ελένη Παπαχρηστοπούλου

Διάρκεια:60'

Τιμές Εισιτηρίων: 10€ κανονικό, 8€ (γκρουπ, φοιτητές, άνεργοι)

Διάρκεια Παραστάσεων: Από 5 Νοεμβρίου έως 17 Δεκεμβρίου 2022

Πληροφορίες: Κρατήσεις θέσεων: 2130210339 & 6974674513 και στο ticketmaster.gr

Παραστάσεις: Κάθε Σάββατο στις 20:00

Φωτογραφίες: Τούλα Ροδοπούλου

Βοηθός Σκηνοθετη: Γιάννης Σταματίου

Link

Εισιτηρίων: https://www.ticketmaster.gr/en/ticketmaster_se_2005527.html

Πληροφορίες Χώρου: Καυτανζόγλου 5, Αθήνα 111 44, τηλέφωνο: 2130210339

<https://www.monopoli.gr/2022/11/04/showtimes/theatre/624488/i-istoria-tis-mari-tou-zorz-mprassai-sto-theatro-ekstan/>

31. "Η ΠΕΡΑΣΤΙΚΗ"

ΠΡΕΜΙΕΡΑ 14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2019

2η σαιζόν

Κείμενο και σκηνοθεσία:

Ζαν – Πωλ Ντενιζόν

Με τους

Γιάννη Σταματίου, Ελένη Παπαχριστοπούλου

Μουσική:

Γιάννης Κ. Ιωάννου

(Δραματική κομεντί)

Ένας συγγραφέας και μια ηθοποιός είκοσι χρόνια μετά το χωρισμό τους. Κάθε τους σκέψη, κάθε κύτταρο τού σώματός τους είναι γεμάτα μνήμες και ερωτήσεις. Σε τι αφιέρωσαν τη ζωή τους; Γιατί;

Αυτές τις ερωτήσεις και άλλες, ο γάλλος συγγραφέας και σκηνοθέτης Ζαν – Πωλ Ντενιζόν, ιστορικός βοηθός τού Πήτερ Μπρουκ, μας καλεί να τις παρακολουθήσουμε σ' ένα δραματικό και ταυτόχρονα χαρούμενο ταξίδι μέσα από τους ηθοποιούς Γιάννη Σταματίου και Ελένη Παπαχριστοπούλου. (Βλέπε: Βραβείο σκηνοθεσίας, βραβείο ερμηνειών για τις Καρέκλες του Ιονέσκο στο θέατρο Εκστάν, από Ένωση Ελλήνων Κριτικών Θεάτρου, 2018).

Είναι το ταξίδι ενός άντρα και μιας γυναίκας σε μια συνάντηση ανάμεσα στο σήμερα και το χθες, ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο. Μια ιστορία που θέλει να αντιστέκεται στο χρόνο και αγαπάει τη ζωή.

Μιας ιστορία που μας γυρνάει στις επιλογές της ζωής μας...
Κάτι περισσότερο από μια απλή ιστορία αγάπης!

Σκηνοθεσία: Ζαν - Πωλ Ντενιζόν

Μετάφραση: Ελένη Παπαχριστοπούλου

Μουσική: Γιάννης Κ. Ιωάννου

Σκηνικά-Κοστούμια: Μπέτυ Λυρίτη
Φωτισμοί: Παναγιώτης Μαζαράκης
Φωτογραφία: Τούλα Ροδοπούλου
Επικοινωνία: Άντζυ Νομικού

Με σειρά εμφάνισης στη σκηνή
Άντρας: Γιάννης Σταματίου
Γυναίκα: Ελένη Παπαχριστοπούλου

Παραστάσεις:

Κάθε Σάββατο στις 20.30

(Από 14 Δεκεμβρίου έως 20 Απριλίου 2020)

Διάρκεια: 1 ώρα και 45 λεπτά

Εισιτήρια: Προπώληση: 10€

στο ταμείο: 12€

8€ (γκρουπς, φοιτητές, άνεργοι)

INFO

ΘΕΑΤΡΟ ΕΚΣΤΑΝ

Πατησίων & Καυτανζόγλου 5

Αθήνα

(χάρτης)

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Από το Σάββατο 14 Δεκεμβρίου 2019
και κάθε Σάββατο στις 20.30

ΔΙΑΡΚΕΙΑ

1 ώρα και 45 λεπτά

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Κάθε Σάββατο

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Προπώληση: 10€

Κανονικό: 12€

Μειωμένο: 8€ (*)

(*) Μειωμένο: Φοιτητικό, Ανέργων, Ομαδικό

ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ:

TICKET SERVICES

- εκδοτήριο: Πανεπιστημίου 39, Στοά Πεσμαζόγλου

- τηλεφωνικά: 2107234567

- online: www.ticketservices.gr

PUBLIC

- σε όλα τα καταστήματα PUBLIC

- online: tickets.public.gr

E-TICKET

Αγοράζοντας τα εισιτήριά σας ηλεκτρονικά, μπορείτε να τα κατεβάσετε σε μορφή PDF και να τα εκτυπώσετε, ώστε να εισέλθετε στο χώρο της εκδήλωσης απευθείας με αυτά.

ΠΑΡΑΓΩΓΗ

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ:

ΤΟ ΕΚΣΤΑΝ

ΑΦΜ: 997871166

ΔΟΥ: ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ

ΕΔΡΑ: ΚΑΥΤΑΝΤΖΟΓΛΟΥ 5 - 11144 ΑΘΗΝΑ

<https://www.ticketservices.gr/event/theatro-polixoros-ekstan-i-perastiki/?lang=en>

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας

<https://konstantinosbouras.gr>

Ο Κωνσταντίνος Μπούρας γεννήθηκε το 1962 στην Καλαμάτα κι από το 1977 ζει στην Αθήνα. Συγγραφέας 44 εκδοθέντων βιβλίων, κριτικός θεάτρου και βιβλιοκριτικός. Αριστούχος διδάκτωρ του Τμήματος Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου (2019). Είναι διπλωματούχος μηχανολόγος μηχανικός του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου (1985), αριστούχος του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών (1994) και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος θεατρολογίας του γαλλικού Πανεπιστημίου Paris III - La nouvelle Sorbonne (D.E.A. Etudes Théâtrales). Μεταδιδακτορικός ερευνητής στο ΕΚΠΑ και στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου. Δίδαξε το 2020 και το 2021 θεατρική κριτική στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Διδάσκει πολιτιστική διαχείριση, καθώς και διαχείριση ανθρώπινου δυναμικού στη Σχολή Δημόσιας Διοίκησης. Διδάσκει Κριτική και Δημιουργική Γραφή στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής

από το 2022. Αρθρογραφεί σε εφημερίδες και σε πάμπολλα λογοτεχνικά περιοδικά. Θεατρικά του έργα με αρχαιοελληνικά θέματα και για την Κρίση έχουν παρασταθεί σε θέατρα της Ελλάδας και του εξωτερικού.

E-mail: kbouras8@gmail.com

Web-site: <https://konstantinosbouras.gr>